

Độc Hành Nhân

Tân Nương Là Nữ Quỷ?

Mục lục

[Chương 1: Trở Về - Tiếng Ai Lúc Nửa Đêm](#)

[Chương 2: Nửa Đoá Bì Ngạn - Nỗi Sợ Vô Hình](#)

[Chương 3: Giá Y - Bóng Ai Trong Gương](#)

[Chương 4: Ai Khóc Thương Đêm Nay](#)

[Chương 5: Ân Mạng Lúc 0 Giờ](#)

[Chương 6: Sợ Hãi Tuyệt Vọng](#)

[Chương 7: Mộng Cảnh](#)

[Chương 8: Trời Tru Đất Diệt](#)

[Chương 9: Nhận Định Thân Phận](#)

[Chương 10: Bắc Cung Phôn Di](#)

[Chương 11: Giác Mơ Hai Tầng](#)

[Chương 12: Mượn Xác Hoàn Hồn](#)

[Chương 13: Người Ngoài Mộng Cảnh](#)

[Chương 14: Hồn Chiến](#)

[Chương 15: Máu Có Tất Dụng](#)

[Chương 16: Tránh Đầu Gặp Đuôi](#)

[Chương 17: Mộc Phù Sinh](#)

[Chương 18: Bóng Một Đứa Trẻ](#)

[Chương 19: Hai Bức Hoạ](#)

[Chương 20: Mâu Thuẫn](#)

[Chương 21: Ninh Vị Ương](#)

[Chương 22: Giá Y Rách](#)

[Chương 23: Mạnh Mê Chiếm Xác](#)

[Chương 24: Người Trong Quan Tài](#)

[Chương 25: Chuyện Cũ Đau Thương](#)

[Chương 26: Thanh Phù](#)

[Chương 27: Một Tay Tính Toán](#)

[Chương 28: Ai Hát Đồng Dao?](#)

[Chương 29: Quý Nhi](#)

Chương 30: Lựa Chọn Mía Mai

Chương 31: Hoàn Vãn

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 1: Trở Về - Tiếng Ai Lúc Nửa Đêm

Lúc tôi 5 tuổi, có một bà đồng đã từng nói với tôi rằng "Cô bé này chỉ có một nửa linh hồn, một nửa còn lại đã bị thất lạc. Trước khi về được nhà chồng, nhất định phải cẩn thận. Nếu không...e là nửa linh hồn này cũng bị người ta lấy mất!"

- Truyền thông đưa tin, ảnh hậu Ninh Phồn Di hiện đã kết thúc chuyến quay bộ phim điện ảnh ở Dubai, hiện tại đang trên đường về Trung Quốc. Phóng viên săn tin còn cho biết thêm, lần này cô muốn ở lại Trung Quốc dài ngày cho nên đã cho quản lý mua một ngôi nhà tứ hợp viện ở thành phố Trùng Khánh. Kiểu nhà này hiện tại vô cùng hiếm hoi, nghe nói cô đã chi ra một khoảng tiền kèch xù để mua nó.

Tivi trên máy bay phát chương trình, hiện tại là 12 giờ 20 phút đêm. Tôi ngồi ở khoang thương gia, sau khi nghe xong bản tin, tôi cười thầm trong lòng, bọn họ đúng là săn tin để sống mà. Với tay tắt tivi, tôi cảm tai nghe vào, đeo mặt nạ ngủ rồi nhắm mắt.

Thời tiết đêm nay rất đẹp, máy bay vô cùng êm ả lặng lẽ trôi trên bầu trời, tôi cũng vì vậy mà mau chóng chìm vào giấc ngủ.

"Ninh Phồn Di, người là ai? Ninh Phồn Di, kiếp này là kiếp nào? Ninh Phồn Di, linh hồn của người bị khuyết một nửa...Ninh..." - Tôi giật bắn người, nhiệt độ trên máy bay khá thấp nhưng tôi mồ hôi nhễ nhại. Giọng nói kia giống như mang theo lạnh lẽo từ Hoàng Tuyền, cô đặc khàn khản đến rợn người vẫn còn vang vọng bên tai. Tôi hốt hoảng đem tai nghe tháo

xuống, mau chóng kiểm tra điện thoại xem có bị hacker xâm nhập doạ hay không. Bởi vì cuộc sống có chút va chạm, các sao nữ khác thường hay giở các mảnh khoé này. Chính là thuê hacker xâm nhập vào di động của tôi để giở mấy trò ma quỷ, trước đây tôi đã bị mấy lần rồi.

Nhưng không hề, di động vẫn đang

là chế độ máy bay tĩnh lặng, màn hình khoá nhịp bài hát Until You vẫn vang lên êm ả, không có dấu hiệu gì là vừa bị hack cả. Tôi tự nhủ chỉ là gần đây tần suất công việc có chút tăng lên, cộng thêm áp ực ở nhà cho nên hay sinh hoang tưởng mà thôi.

Đã quá khuya, hành khách trên máy bay đều đã ngủ, tôi vận nắp chai nước suối uống một ngụm. Tầm mười phút sau có phần tỉnh táo hơn, tôi mới nhớ ra lời thoại kia là ở trong một vở kịch gần đây tôi biểu diễn với tư cách là khách mời đặc biệt của một chương trình, và đó là một vở kịch ma quái. Ok, tôi tự chửi mắng mình nào ngăn một lát, sau đó cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dù chỉ mới 5 giờ sáng nhưng sân bay đã chật kín phóng viên săn tin, trợ lý cùng vệ sĩ sát sao bảo vệ tôi ra xe. Ngồi trên xe, tôi liên tục mở di động gọi cho Cảnh Dã, nhưng mà liên tiếp 10 cuộc gọi cũng không có ai bắt máy. Tôi có chút cáu giận ném điện thoại sang một bên, trợ lý bên cạnh giật mình một cái, tôi chìa tay ra nói: "Đưa cho tôi bánh ngọt."

Thấy nữ trợ lý vẫn đang giả chết bên cạnh, tôi gắt lên tiếng nữa: "Bảo đưa cho tôi bánh ngọt, cô bị điếc à?"

Trợ lý lí nhí đáp: "Chị à, vẫn còn quá sớm để ăn, chị không thể ăn vào giờ này đâu."

Tôi vốn dĩ rất đói, miếng ăn miếng nhục, bình thường tôi cực ghét vấn đề bữa ăn của mình. Tôi hấp hối thở, vô cùng tức giận nói: "Tôi là diễn viên, không phải người mẫu, ok?"

Trợ lí sắp khóc đến nơi, nhưng vẫn nhất quyết nói: "Chị, nhưng mà hợp đồng quảng cáo vẫn phải làm. Nếu như chị tăng cân, giám đốc sẽ giết em mất."

"Giỏi lắm, cả thế giới này đều chống đối tôi chứ gì? Bãi công, không làm nữa. Các người tự mình làm đi, dừng xe." - Tôi đập mạnh ra cửa, trợ lí nam đang lái xe cũng giật mình mà phanh gấp.

Không hiểu nổi vì sao tôi lại có thể giữ ngôi vị ảnh hậu 5 năm liền, với cái bản tính kì cục kia. Gần đây tôi còn hạnh hoẹ từ chối các bộ phim truyền hình yêu đương nhảm nhí. Chỉ nhận các bộ điện ảnh bom tấn với cát xê cao ngất ngưỡng. Có lẽ là vì diễn xuất cực kỳ siêu đẳng, cho nên bọn họ mới bỏ qua cái tính khí của tôi mà nịnh hót.

Thượng Hải sáng sớm mùa thu có chút lạnh, tôi hít thở khí trời, một mình

bước đi trên đường, có lẽ mặt tôi đỏ ửng lên vì lạnh. Chưa đến 6 giờ, nếu như không có việc gấp người ta chắc hẳn không bước ra đường, nhờ vậy mà không có ai nhận ra tôi.

Viện pháp y cách đó không xa, tôi kéo cao cổ áo khoác che kín khuôn mặt đi bộ đến đó. Vì gọi điện thoại không được, nên tôi đoán rằng Cảnh Dã lại ở viện pháp y suốt đêm. Hơn 5 giờ rưỡi sáng, trước cổng viện pháp y hai cây hoa hoè to lù lù che mất ánh sáng. Tôi

trùm kín mít đầu cổ chui đầu vào phòng bảo vệ hỏi: "Bác sĩ pháp y Cảnh Dã có ở đây không?"

Vốn dĩ nơi này công việc có chút nhạy cảm, cho nên bảo vệ cũng mang theo sợ hãi, vừa nghe tôi hỏi anh ta đã té ngựa khỏi ghế mà la lên: "Bác sĩ Cảnh Dã rất tài giỏi, luôn có báo cáo rất chính xác, cô đừng có ôm oan uổng gì mà tìm cậu ấy báo thù nhé."

Vì bị căng thẳng sinh cái gắt, hiện tại nhìn bộ dạng bảo vệ kia nên không khỏi có chút khoái chí, tôi chui đầu vào hù thêm cái nữa mới kéo mũ áo xuống nói: "Tôi là người, không phải ma."

Anh bảo vệ thờ phờ phù phù, xoa xoa tim đứng dậy nói: "Doạ chết tôi rồi. Bác sĩ Cảnh Dã đang ở bên trong viết báo cáo."

"Vậy, tôi vào được không?" - Tôi hỏi, anh bảo vệ mở cửa nói: "Đương nhiên được!"

Tôi vẫn rút cổ vào áo khoác đi vào, anh bảo vệ lại gọi, tôi quay lại hỏi: "Sao thế?"

"Chuyện là, cho tôi xin chữ kí được không?" - Tôi hào phóng nhận tờ giấy trên tay anh bảo vệ kí roẹt một cái sau đó đi vào. Không cần nhìn cũng biết anh bảo vệ vui bao nhiêu.

Bởi vì Cảnh Dã là một bác sĩ giỏi, cho nên giám đốc đã ưu tiên cho anh một văn phòng riêng. Tôi đi vào, đèn trong phòng không sáng lắm, không biết có phải do sở thích của mấy bác sĩ mổ xẻ xác chết hay không. Tôi ghé mắt vào khoảng cửa kính, bóng lưng Cảnh Dã hiện ra, ngồi ở máy vi tính trong góc phòng. Không khí có hơi rợn người, tôi

còn đang định bày một trò hù dọa Cảnh Dã. Nào ngờ vừa định mở cửa thì đột nhiên có một bàn tay lạnh lẽo sờ vào cổ mình.

Tôi ớn lạnh một cái, xoay người lại, là Cảnh Dã, anh đang nở nụ cười. Tôi vội vàng dụi mắt, còn tưởng mình bị

hoa mắt, nào ngờ Cảnh Dã lên tiếng nói: "Em định bày trò gì đó?"

"Anh...anh ở đây, vậy thì ai trong kia?"

Cảnh Dã lắc đầu nói: "Không có ai, qua cánh cửa này, cửa kính bên trong cảm biến khuôn mặt. Ngoài anh ra không có ai vào được cả."

Tôi nhìn vào trong phòng, trước bàn làm việc lúc này có một bóng người bây giờ không còn nữa, chỉ còn lại chiếc ghế xoay im lặng nằm đó.

Nhìn sắc mặt tôi không tốt, Cảnh Dã đưa ly cà phê trong tay lên nói: "Anh vừa ra ngoài mua ly cà phê cho tỉnh táo, không ngờ ở phòng bảo vệ nghe nói em đến. Em sao thế?"

Tôi nghi hoặc lắc đầu nói: "Không sao! Nhưng sao tay anh lạnh thế?"

Cảnh Dã nheo mắt cười: "Ở trong phòng giải phẫu nhiệt độ thấp mà em. Em về khi nào thế, anh mãi lo công việc quá, không biết di động của anh nằm đâu nữa."

Tôi gườm anh một cái rồi nói: "Anh còn cuồng công việc nữa sẽ mất bạn gái đó, biết chưa hả?"

Cảnh Dã lập tức làm bộ quỳ xuống tạ lỗi nói: "Công chúa của anh, anh sai rồi, là lỗi của anh được chưa? Em có muốn vào trong tham quan không, anh sắp xong việc rồi. Đợi thêm một lát anh đưa em về nhà."

Tôi nghĩ đến cảnh tượng lúc này nên đã lắc đầu, bản tính vốn dĩ sợ ma, tôi không muốn vào cái viện pháp y này chút nào.

"Không muốn đâu, anh cứ làm cho xong việc đi, em ra ghế đá ngồi một lát, có việc gọi cho quản lí."

Tôi thành công thoát thân, còn anh dễ dàng đồng ý. Đợi khi anh vào trong bàn làm việc ngồi xuống, tôi nhìn một lần nữa mới rời đi. Hình ảnh bóng lưng kia khiến tôi không quên được, thị lực tôi rất tốt kia mà, sao lại có thể nhầm lẫn như thế được.

Vì chưa đến giờ làm việc nên ngoài bác sĩ pháp y mổ xẻ qua đêm thì chưa có ai đi làm. Tôi ra ngoài hành lang bên hông, lại đeo tai nghe vào tiếp tục nghe nhạc. Vừa nghe nhạc, tôi vừa lên mạng tìm bộ tiểu thuyết nghe nói cũng khá nổi tên là "Phệ hồn" để đọc thử. Bởi vì nghe quản lí nhắc đến có vẻ nó sắp được chuyển thể, nhà sản xuất ngỏ ý muốn mời tôi.

Nhìn cái tên thôi tôi đã nghe nồng mùi kinh dị. Mở đầu câu chuyện là cảnh linh hồn quỷ của nhân vật chính đang ở giữa nghĩa địa lúc nửa đêm để đào xác của bản thân. Ngôi bút của tác giả rất tốt, lực miêu tả khiến tôi hoàn toàn chìm ào khung cảnh quỷ dị kia. Tôi thực sự không thích diễn mấy loại phim này chút nào, vừa định gọi cho quản lí chửi một trận thì bất ngờ âm thanh bài hát mà tôi nghe được đã thay đổi, là một giai điệu bài hát vô cùng rộn người.

Tôi vỗ vỗ điện thoại mấy cái, lại kiểm tra điện thoại, nó vẫn chạy bài hát tôi mở nhưng không hề có tiếng, là âm thanh đến từ nơi khác. Người ta nói sợ hãi sẽ khơi dậy tính tò mò của con người, tôi tháo tai nghe xuống, quyết định đi tìm nơi phát ra âm thanh kia. Men theo hành lang dọc của viện, tôi đã đi tầm 100 mét, nơi đó có một căn phòng cũ kĩ khoá chặt cửa.

Càng đi tới, âm thanh càng lúc càng gần hơn, giai điệu bài khác kia quỷ dị, rùng rợn đến mức da đầu tôi muốn nổ tung. Nó cứ liên tục lên xuống, ngắt quãng giống như tiếng băng cát xét cũ kĩ, mà cái giọng hát kia tưởng tượng như loại kinh kịch, lại giống như đang rên rỉ thống khổ, đôi lúc thì giống như một con quỷ càn cười trước cái chết

của con người.

Tôi sống ở phương Tây nên không hề mê tín, nhưng lúc này tôi cảm thấy sợ hãi thật sự. Vừa định quay lưng bỏ chạy thì bất ngờ tôi lại nhìn thấy chiếc băng cát xét cũ kĩ nằm trước cánh cửa rỉ sét của căn phòng. Tôi nhìn thấy rõ ràng, dây băng đang chạy, và tiếng nhạc kia phát ra từ nó. Trong

một không gian vắng lặng không có một bóng người, xuất hiện một cái
băng cát xét cũ kĩ tự động bật nhạc, phát một bài hát ma quỷ.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 2: Nửa Đoá Bì Ngạn - Nỗi Sợ Vô Hình

Tôi kinh hãi tốt độ, run rẩy bấm di động gọi cho Cảnh Dã, Cảnh Dã nghe máy rất nhanh. Anh còn chưa kịp nói gì tôi đã gấp gáp nói: “Cảnh Dã, em sợ lắm! Anh mau đến đây đi.”

Cảnh Dã đầu dây bên kia còn muốn sợ hãi hơn tôi, anh hỏi: “Tiểu Di, có chuyện gì thế? A lô, tiểu Di?”

Tôi không thể trả lời, bởi vì lúc này tôi đang nhìn chằm chằm cái băng cát xét kia, nó chính xác là đang uốn éo nhảy múa. Âm thanh bài hát kia cứ phát đi phát lại, giống như nỗi sợ hãi của tôi lúc này, không có đường thoát. Thần kinh tôi tê liệt, cả người không chút sức lực, áp di động trên tai mà không thể mở miệng, tôi nghe dây thần kinh mình phẳng phẳng đứt mấy sợi.

Có tiếng bước chân dồn dập chạy tới, Cảnh Dã và bảo vệ đã tới, họ còn tưởng có tội phạm đột nhập vào cho nên trên tay ai nấy đều cầm vũ khí. Nhưng sau khi chạy tới thì không thấy ai khác ngoài tôi đang đứng chôn chân tại chỗ. Nghe tiếng Cảnh Dã dè dặt hỏi: “Tiểu Di, có chuyện gì thế?”

“Em sợ lắm, có cái gì ở chỗ cánh cửa, em sợ lắm!” - Tôi nhắm mắt nhắm mũi quay đầu chạy về sau ôm chầm lấy Cảnh Dã. Anh hỏi: “Em nhìn thấy cái gì vậy?”

Tôi không dám nói, chỉ rút ở trong lòng anh len lén quay đầu chỉ về phía băng cát xét. Nào ngờ vừa mở mắt tôi đã trừng to 2 con người lên nói: “Nó đâu rồi?”

Bảo vệ dù không biết thực hư ra sao cũng đã cầm vũ khí chạy về phía căn phòng kia cất lực tìm kiếm. Cảnh Dã hỏi: “Nó, nó là cái gì?”

“Nó là cuộn băng cát xét cũ, giống như ma vậy, phát ra âm thanh đáng sợ lắm, nó vừa ở đây mà.”

Tôi nhìn Cảnh Dã đầy trông đợi, nhưng anh chỉ thở dài một cái rồi nói: “Tiểu Di, là em mệt quá rồi.”

Tôi đương nhiên không đồng ý, đã vụt khỏi tay anh chạy về hướng đó, giật khúc cây trên tay bảo vệ ra sức đập phá: “Mày đâu rồi, có giỏi ra đây đấu với tao...”

Bảo chứng rành rành là tôi không phải mệt quá như lời Cảnh Dã nói, bởi vì tôi đập vỡ nát cánh cửa căn phòng kia mà. Cảnh Dã lao đến ôm tôi, anh nói: “Tiểu Di, đừng đập nữa, không có gì mà em.”

Tôi trừng trừng anh, tức giận đến muốn khóc nói: “Cảnh Dã, anh không tin em? Em không điên, em không điên. Rõ ràng nó vừa ở đây mà.”

Cảnh Dã nhìn di động tôi rơi dưới đất trong tình trạng còn cầm tai nghe, anh có chút giận nói: “Tiểu Di, tần sóng tai nghe sẽ làm thính giác em phát sinh ảo thính. Căng thẳng và mệt mỏi sẽ khiến em sinh ảo giác. Hoặc đây là nơi giải phẫu, có rất nhiều hiện tượng khoa học không thể giải thích được.”

Tôi hung bạo hất tay Cảnh Dã ra, không mấy thiện cảm nói: “Em không bị gì, nếu như thể lực em có vấn đề thì làm sao em có thể quay mấy cảnh hành động ở Dubai cực khổ như thế được.”

Cảnh Dã là con người rất điềm tĩnh, anh xuôi tay nói: “Ok! Em không bị gì, bây giờ anh sẽ gọi cho trợ lý đến đón em. Sau khi xong việc anh sẽ đến thăm em, được chứ?”

Cảnh Dã từ trong túi quần móc ra di động, tôi không nhân nhượng đem tay anh vật xuống, di động theo đà trượt khỏi tay anh rơi xuống đất. Tôi móc ví từ trong túi áo khoác ra 2 vạn tệ nhét vào tay anh, sau đó thêm một tấm danh thiếp của luật sư nhét luôn vào tay anh nói: “Đây là tiền bồi thường, nếu như bọn họ muốn kiện hãy gọi cho luật sư của em.”

Tôi hất người Cảnh Dã, đi đến nhặt di động của tôi nằm dưới đất với thái độ vô cùng mất thiện cảm, sau đó một đường đi thẳng ra cổng.

Không biết là Cảnh Dã đã gọi cho trợ lý của tôi hay bọn họ vốn dĩ theo đuôi tôi từ đầu mà vừa ra khỏi cổng đã thấy xe đợi sẵn. Bọn họ giống như gấp rút lừa tôi vào xe nhanh nhất có thể, còn tôi vì vừa sợ hãi vừa bức dọc mà không phản kháng nổi, đành để bọn họ lừa lên xe.

Tất nhiên là với bộ mặt kia của tôi thì có cho vàng bọn họ cũng chẳng dám mở miệng nói gì. Tôi ngồi một lát rồi lấy di động gọi cho Phàn Vĩ, nhìn thấy tai nghe, không hiểu sao tôi có chút ác cảm với nó nên tháo ra quăng xuống sàn xe. Chuông đổ một cuộc, không có người bắt máy, tôi kiên nhẫn gọi thêm lần nữa, đổ 2 lượt chuông thì Phàn Vĩ bắt máy, giọng anh chàng say ngủ nhừa nhựa nói: “Ai đấy? Sáng sớm đã gọi người ta...”

“Ninh Phồn Di đây!” - Tôi cá chắc là anh chàng đã tung chăn ngồi dậy khi nghe tôi trả lời rồi. Thật sự là Phàn Vĩ đã thay đổi giọng điệu hẳn mà nói: “Di Di à, sao cậu gọi tớ sớm vậy?”

“Cậu gan lắm, không muốn kiếm tiền nữa à?” - Tôi khá là không vui, nào ngờ âm thanh đầu dây bên kia còn khiến tôi không vui nhân đôi. Một cô nàng nào đó chung giường réo gọi anh chàng, không đợi Phàn Vĩ trả lời, tôi nói luôn: “Cậu rời khỏi cô ta trước khi tớ chặt cái đầu của cậu xuống.”

Nghe tiếng bước chân dồn dập chạy ở đầu dây bên kia, chưa đầy một phút Phàn Vĩ đã thở hì hì nói: “Tớ đi ra rồi, cậu có chuyện gì cần tớ làm sao?”

“Tôi về Trung Quốc rồi, chuyện căn nhà kia vẫn trôi chảy chứ? Tôi muốn đích thân đi xem.”

“Cậu mới về nên nghỉ ngơi đi, chuyện nhỏ này tớ với quản lí cậu làm được...”

“Bây giờ tôi bay đến Trùng Khánh, ba tiếng sau gặp cậu ở sân bay!” - Không đợi Phàn Vĩ nói hết, tôi chốt hạ một câu rồi cúp máy.

Quả nhiên ba tiếng sau, Phàn Vĩ có mặt trước sân bay, tôi mặc áo khoác đen dài qua gối, mặt mũi trùm kín mít nhanh chân đi ra. Ai ngờ trông thấy Phàn Vĩ đứng trước chiếc xe cũ kĩ không thể cũ kĩ hơn, tôi chạy vội ra mở cửa leo lên xe, sau đó hỏi: “Siêu xe của cậu đâu, sao lại nhặt đồng sắt vụn này hả?”

Phàn Vĩ trề môi nói: “Còn chẳng phải cậu làm bảo bối của tớ giận sao, nên tớ

phải đưa xe cho cô ấy đi dạo.”

Ồ! Tôi xoay người, đem túi xách đập lên đầu Phàn Vĩ: “Cậu bị ngu à, vậy cũng không biết đường thuê một chiếc xe đẳng hoàng sao, cậu thiếu tiền sao, tôi thiếu tiền sao?”

Phàn Vĩ mặt nhăn như khi ăn phải ớt nói: “Xin hôn, tớ tìm cả buổi mới thuê được nó đấy. Di Di à, chúng ta có nên mua một chiếc xe mới không?”

“Im miệng mà lái xe đi...chết tiệt.”

Tôi nói còn chưa hết câu thì xe nó dẫn một cái khiến tôi muốn cắn phải lưỡi. Phàn Vĩ thấy thế ra sức cười nhạo tôi một trận.

Căn nhà kia nằm trong một con hẻm khá lớn nhưng lại thưa người qua lại. Chúng tôi lái xe đến đó thì vừa vặn giờ cơm trưa, Phàn Vĩ đòi tôi đãi ăn

một bữa lớn đặc sản Trùng Khánh. Sau khi ăn xong Phàn Vĩ gọi điện cho chủ căn nhà, gọi đến ba lần chủ căn nhà mới bắt máy, nhưng kết quả ông ta lại bảo đang có việc không thể lập tức đến, bảo chúng tôi chờ.

Chờ đến 5 giờ chiều, ông ta mới bảo là sắp đến, nói chúng tôi có thể đến đó xem xung quanh trước. Phàn Vĩ cầm địa chỉ lái xe vào căn nhà, tứ hợp viện thời Mãn Thanh vẫn còn nguyên sơ, chỉ là màu sắc có hơi cũ kĩ một chút.

Từ con đường vào cổng có một khoảng trống 20 mét, mọc đầy hoa dại hai bên. Phàn Vĩ đỗ xe ngoài đường rồi cùng tôi đi vào, cánh cổng làm bằng gỗ, chính cổng treo một tấm bảng gỗ khắc ba chữ “Ngoạ Di Cư” còn rất mới. Được biết nơi này trước đây ông chủ nhà sửa sang để cho thuê du lịch thuê nên tấm bảng kia chắc chắn là mới làm.

Bỏ qua tấm bảng, hai bên cổng mới làm tôi chú ý hơn hẳn, bởi vì nó ẩn ẩn hiện hiện khắc hai câu đối, cái này có vẻ đã được khắc khá lâu rồi. Thấy tôi vươn tay lên sờ, Phàn Vĩ cũng nhảy tốt tới rồi lập tức muốn bổ ngựa ra nói: “Di Di, máu...máu.”

Máu cái đầu cậu ta, tôi không học y nhưng cũng biết cái kia là sơn. Tôi trợn mắt nhìn Phàn Vĩ, lấy tay chà qua màu đỏ sẫm kia một cái rồi nhún vai.

Đợi qua một tiếng nữa, ông chủ nhà vẫn nói chưa thể đến, tôi khá bức dọc nói với Phàn Vĩ quay về, nhưng giống như có một lực nào đó lôi kéo tôi ở lại. Cái xe cũ kĩ kia dù có nổ máy cỡ nào cũng không được, Phàn Vĩ là cậu ấm, dĩ nhiên không thể sửa xe, vì vậy chỉ đành đợi cứu hộ đến.

Không ngờ thời tiết về chiều càng nổi gió, ban đầu tôi cảm thấy hít khí trời thế này rất tốt. Cho nên đã gọi Phàn Vĩ mở đèn xe, còn chúng tôi ngồi bên ngoài hóng gió. Hơn 7h tối, gió ngày càng lớn, không hiểu sao, tôi

nghe sau gáy lạnh lạnh nên ngồi xổm xuống đất kéo áo khoác trùm kín người.

"Di Di, vị hôn phu của cậu đâu?"

Phàn Vĩ ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, lân la tám chuyện.

"Tên đó kết hôn với mấy cái tử thi kia, lẽ đường ở viện pháp y. Đừng nhắc tên đó nữa, chúng tôi vừa cãi nhau một trận lúc sáng đây."

"Di Di, gan cậu lớn thật đấy, lấy một người chồng suốt ngày mỗ xẻ xác chết, nghĩ đến thôi tớ đã rùng rợn rồi."

Tôi còn định trả lời thì đã nghe Phàn Vĩ

vặn cổ cái "rắc", cậu ta kéo mũ áo khoác chụp lên đầu, sau đó cất giọng khác thường: "Cậu không thấy nơi này có hơi rợn người sao?"

Tôi vốn định gào cậu ta chết nhất, nhưng nghĩ lại không đúng. Phàn Vĩ này chỉ sợ nhất là không có tiền, nhì là tử thi, còn lại cái gì cũng đều không sợ, nhất là chuyện yêu ma quỷ quái.

Gió mỗi lúc một lớn, đến nỗi thổi tuột áo khoác của tôi khoác trên vai, lộ ra nửa đoá hoa Bỉ Ngạn đỏ rực trên vai phải. Tôi cảm nhận được một cơn gió lạnh toát chạm vào da thịt, chạy dọc sống lưng tôi.

Bầu trời đen kịt, không có đèn đường, chỉ có đèn pha của xe ảm đạm cơ hồ không chống lại được đêm tối, bỗng dưng Phàn Vĩ lại vặn đầu cái "rắc", chiếc đầu chênh về bên trái, mặt cậu ta nhìn sang phía tôi nhưng tôi lại không thể nhìn thấy rõ được.

"Áo khoác cậu rơi rồi kìa, để tôi giúp cậu."

Phàn Vĩ chậm chậm đưa tay lên trước mặt tôi, ngón tay cậu ta gân guốc dài sọc như bộ xương người từ dưới mộ. Tuy rằng tôi không học y, nhưng

mà chồng sắp cưới của tôi là bác sĩ pháp y, ít nhiều dạy tôi đủ nhận biết, ngón tay kia là của phụ nữ.

Trái tim tôi nhảy khỏi lồng ngực, sợ đến nỗi không thể nhúc nhích, ngón tay xương xẩu kia cứ thế chầm chậm, chầm chậm rút ngắn khoảng cách với vai tôi. Lạnh đến thấu xương, bàn tay sát đến vai tôi bỗng dừng khựng lại, dè dặt nắm chặt chỉ còn ngón trỏ, cuối cùng chạm vào chỗ đoá Bì Ngạn.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 3: Giá Y - Bóng Ai Trong Gương

"Ting..ting.."

Tiếng còi oto inh ỏi đã kéo tôi ra khỏi cơn ác mộng, mở mắt nhìn thấy đang nằm trên chân của Phàn Vĩ. Phàn Vĩ vẫn đang trùm cái mũ áo khoác trên đầu, gật gù ngủ, tôi thẳng tay tát cho anh chàng một cái lệch mặt.

Ông chủ nhà thấy thế tái cả mặt nháy xuống khỏi xe, lăn tăn chạy đến chỗ chúng tôi. Phàn Vĩ cái gì đang xảy ra cũng đều không biết, thật là một bầu trời oan uổng.

"Các vị làm sao thế? Có gì từ nói."

Ông chủ nhà tuổi trạc 50, dáng người điềm đạm phúc hậu chạy đến đỡ Phàn Vĩ, tôi ngồi bệch dưới đất, mặt mày xanh xẫm, áo khoác đã bị cởi ra đắp lên người lúc nào không biết. Dưới ánh đèn xe, ông chủ nhà nhìn thấy nửa đoá Bì Ngạn trên vai tôi thì cứ như nhìn thấy ma, ông loạng choạng xô ngã Phàn Vĩ chập hai.

"Ninh tiểu thư! Đoá hoa trên vai cô là..?"

Tôi lấy tay xoa xoa: "Cái này lúc tôi sinh ra đã có."

Ông chủ nhà không biết lăm bắm cái gì đó, Phàn Vĩ đi tới đỡ tôi dậy, còn giúp phủi bụi trên người tôi. Anh chàng không khỏi có chút ầm ức nói: "Di Di cậu làm sao thế? Ra tay cũng mạnh thật đó."

"Tôi gặp ác mộng thôi, xin lỗi cậu! Nhưng mà tôi ngủ từ lúc nào thế?"

Tôi giật mình khi nhìn di động đã hơn chín giờ tối. Phàn Vĩ lấy di động của mình ra trả lời tin nhắn, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Từ lúc cậu xem hai cột chữ kia thì nói buồn ngủ, nên tớ đã kê cho cậu ngủ, sau đó thì tớ cũng ngủ luôn.”

Tôi vẫn chưa hết hoảng sợ, liền xoay Phàn Vĩ một vòng kiểm tra, chắn chắn là anh chàng tôi mới yên tâm vỗ vỗ lên má mình cho trấn tĩnh.

"Ninh tiểu thư, tôi tên Bá Lâm, là chủ căn nhà này, thứ lỗi vì sự chậm trễ. Bây giờ chúng ta đi xem nhà luôn hay đợi sáng mai?"

Tôi mệt mỏi với những giấc mơ kì dị kia, mặc dù không muốn lắm nhưng nghĩ đến sáng mai sẽ cùng Cảnh Dã đi lấy áo cưới cho nên đã gạt đầu. Bá Lâm mở cửa dao tổng, dắt hai chúng tôi đi dọc hành lang. Các bóng đèn tròn cũ kĩ, lơ mờ lại ít ỏi đã khiến tôi có hơi ngao ngán hỏi: “Chú Bá! Nơi này so với ngoài kia thật sự quá khác biệt, không biết tại sao chú lại không sửa sang một chút nào thế?”

"Chuyện này.. căn nhà này tôi mới mua lại hai năm thôi. Lúc trước vốn dĩ là con cháu của nhà này bán cho tôi, bọn họ bảo là sửa chữa lại vào năm 1930, nhưng không hiểu sao vẫn là kiểu nhà này."

Bá Lâm cũng là thành thật nói, tôi cau mày: “Vậy trước đó bọn họ vẫn ở đây sao?”

Càng vào sâu, tôi bắt đầu có hứng thú với vẻ cổ của nó, không ngừng sờ đông sờ tây. Bá Lâm lắc đầu nói: “Bọn họ ở nơi khác, chỗ này vẫn luôn bỏ trống từ trước đến nay, thi thoảng mới có người đến dọn dẹp.”

"Đã vậy sao ông còn mua nó?" - Tôi thắc mắc, Bá Lâm lắc đầu nói:

"Tôi cũng là vì kiếm tiền thôi, lúc đó ông nội nhà này cũng 80 tuổi, không quản nổi nữa mà con cháu lại không chịu tiếp quản, nên tôi mua được giá rẻ lắm. Vốn dĩ tôi định dùng chỗ này làm quán trọ, cho mấy vị

khách thích kiểu cổ đến ở. Nhưng mà kinh doanh không được tốt..... lâu dần tôi cũng nản lòng rồi bỏ hoang không sửa chữa gì."

Bên trong tổng cộng có 4 viện, mỗi viện xây cách nhau một cái hồ. Khi đến viện cuối cùng, tôi lấy làm lạ, 3 viện kia cây cối đều chết sạch, hoặc còn cũng chỉ loe ngoe xơ xác. Riêng viện này hoa cỏ lại mọc rất xanh tươi như có ai đó chăm bón mỗi ngày. Bá Lâm mở cửa một gian phòng lớn nằm giữa viện, giới thiệu: "Ninh tiểu thư, đây là gian phòng tốt nhất của nhà này, nếu cô dùng nó làm phòng ngủ sẽ rất được."

Ba người chúng tôi đi vào, Phan Vĩ cũng là lần đầu nhìn thấy kiểu nhà này cho nên phần khởi xem xét đủ chỗ. Tôi ngó quanh một lượt, gian phòng thoáng đãng, nội thất bằng gỗ bày trí trang nhã, một chiếc giường ở góc phòng rộng rãi.

"Tốt thật! Tôi mua lại, ngày mai tôi sẽ bảo luật sư liên lạc với ông. Giá tôi nhân lên gấp đôi."

Không hiểu sao khi nhìn thấy gian phòng này tôi có một cảm giác vô cùng thân thiết, hoài niệm xưa cũ. Vì vậy mà tôi vô cùng muốn mua, Bá Lâm nghe xong như không tin được vào tai mình, ông nhìn sang Phan Vĩ, cậu chàng gật gật đầu. Sau đó Bá Lâm vô cùng vui vẻ nói: "Ninh tiểu thư không hổ là người lắm tiền, ra tay quả thật hào phóng. Tôi cũng rành về vật dụng cổ này lắm, cô xem.. có muốn mua gì cứ nói với tôi."

"Được! Cảm ơn chú."

Chia tay Bá Lâm, hai chúng tôi một đường thẳng đến sân bay quay về Thượng Hải.

Sáng sớm hôm sau, 7 giờ Cảnh Dã đã gọi điện cho tôi, lúc ấy tôi đang say ngủ dĩ nhiên quát cho anh một trận. Vì vậy mà Cảnh Dã không biết đã mua chuộc bao nhiêu tiền mà trợ lí của tôi lại cả gan xông vào đánh thức tôi.

Sau mấy ngày mệt mỏi, cuối cùng cũng có được giấc ngủ ngon nên tôi không cáu gắt, vì thế mà trở lại được thoát chết. Trùm kín mít ra khỏi khách sạn, Cảnh Dã đậu xe bên kia đường đón tôi, là buổi hẹn lấy áo cưới.

Không khí trên xe không có gì cho thấy là một cặp đôi sắp kết hôn, mà đích xác kẻ thù truyền kiếp. Mãi một lúc sau Cảnh Dã mới nhỏ giọng hỏi: “Nghe Phàn Vĩ nói em đã mua được căn nhà kia rồi, chúc mừng em.”

Con vẹt Phàn Vĩ này, tôi nhất định may cái miệng của cậu ta lại mới được. Còn đang tìm cách đối đáp thì tôi nhìn thấy phía trước, một hình người mặc bộ đồ đỏ như máu, tóc tai rũ rượi đang đứng.

“Dừng xe!” - Tôi bỗng nhiên hét lớn. Cảnh Dã vội vã phanh gấp, còn tôi thì lại sợ hãi che mặt lại.

Giữa làn đường buổi sáng xe cộ tấp nập, phanh như thế này không bị người khác tông vào là may mắn rồi. Cảnh Dã sau khi phanh lại thì một loạt tiếng chửi mắng cùng bóp còi inh ỏi của các xe khác vang lên. Nhưng Cảnh Dã vẫn rất tử tế hỏi tôi: “Em sao thế?”

Tôi vẫn lắc đầu, lí nhí đáp: “Có một cô gái trước mặt chúng ta, cô ta khắp người máu me.”

Đoán chừng Cảnh Dã đã dãi cổ tìm kiếm, nhưng làm sao anh thấy gì, vì căn bản anh chưa từng nhìn thấy.

“Di Di, không có gì đâu. Em đừng sợ.”

Tiệm áo cưới truyền thống nằm nép mình trong con hẻm nhỏ, phía trước trồng hai cây dương liễu to rũ xuống vô cùng mát mẻ. Hai chúng tôi đi vào, bà chủ vui vẻ chào, sau đó vào trong lấy đồ.

Hai bộ Hán phục cưới Minh triều đỏ thắm đẹp đẽ nằm trong hộp, cho dù thời gian đã ngót 500 năm nhưng người ta vẫn bảo quản truyền thống rất

tốt.

Bà chủ tự tay lấy ra cho chúng tôi xem, từng đường may, thêu vô cùng tinh xảo, vô cùng đẹp đẽ.

“Di Di, em mặc thử đi!” - Cảnh Dã giục, tôi hỏi: “Anh không thử sao?”

“Anh mặc không có gì khác biệt đâu. Bà chủ, làm ơn giúp cô ấy thay vào, được không?”

Đồ của cổ nhân quả thật khó mặc, cực kì khó mặc. Cảnh Dã nhìn tôi rồi khen ngợi không thôi, vì vậy tôi cảm thấy dù khó mặc cũng xứng đáng.

Người ta nói một khi bạn có tài và có nhan sắc thì không có nỗi đau gì không? Diễn hình là tôi đây, hôm qua còn cãi to đến mức không thèm nhìn mặt nhau, hôm nay đã cùng nhau đi lấy áo cưới, quên tởm.

Cảnh Dã hưng phấn lấy di động chụp tôi mấy kiểu ảnh, sau đó anh gọi bà chủ thanh toán. Tôi kéo tà áo dài sọc đi trở vào phòng thay đồ, lúc vào đến mới ra vụ giận dỗi kia. Thành ra tôi buồn bực đứng trước gương thơ thần soi. Không ngờ vừa cúi xuống xem con Khổng Tước thêu dưới tà váy, lúc ngẩng đầu lên tôi đã suýt nữa đứng tim.

Bởi vì lúc này trong gương, phía sau tôi có một người với khuôn mặt dập nát, tóc tai rũ rượi. Người đó mặc chiếc áo cưới giống tôi, trên đầu cô ta đội thêm một chiếc mũ phượng. Khắp thân thể trên dưới đều là đỏ thẫm, máu me bê bết, chỉ có hai tròng mắt còn nguyên vẹn sâu hóm đang trừng trừng nhìn tôi.

Tôi muốn hét lên nhưng không thành lời, không ai giúp mình, tôi tự lực cánh sinh. Tôi nhắm nghiền hai mắt, hít thở sâu lấy động lực. Phía sau lưng tôi, vang lên một tiếng hát ma quái, có âm u, có ghê rợn, có lạnh lẽo.

Tôi như thể đứng trời trong cam chịu, tôi tự hận bản thân nhút nhát, tự chửi mắng bản thân vô dụng. Bài hát kia, chính xác là bài hát phát ra từ chiếc cát xét ở hành lang viện pháp y hôm nọ.

Sau khi tôi chịu đủ tra tấn thì bên ngoài có tiếng đập cửa, tôi như người đuối nước với được cọng rơm. Lấy hết dũng khí mở mắt, tiếng hát phía sau tôi im bật, nhìn trong gương, cô ta vẫn nguyên vẹn đứng đó. Trong phút chốc tôi đã có một quyết định táo bạo là sẽ chạy ra cửa, bất kể có gì đi nữa.

Nhưng sau khi tôi quay đầu, phía sau tôi không có một ai, quay đầu nhìn lại trong gương thì cô ta cũng đã biến mất.

Trên đường về, Cảnh Dã nói rất nhiều nhưng lại hoàn toàn không lọt vào tai cô lấy một chữ nào.

"Cô bé này chỉ có một nửa linh hồn, một nửa còn lại đã bị thất lạc. Trước khi về được nhà chồng, nhất định phải cẩn thận. Nếu không.... e là nửa linh hồn này cũng bị người ta lấy mất!"

Câu nói mà bà đồng đó nói với cô năm 5 tuổi cứ lặp đi lặp lại trong đầu khiến tâm trạng tôi vô cùng không tốt. Dù xảy ra mấy chuyện như vậy nhưng tôi vẫn muốn lập tức bay đến Trùng Khánh và dọn về căn nhà mới mua kia. Vốn dĩ Cảnh Dã sẽ ở cùng nhưng cuối cùng lại có vụ án mới nên anh lập tức rời khỏi.

Tôi chán nản đi tắm rất lâu, vừa hơn 8h tối vì bị trúng nước nên hơi mệt, tôi uống viên thuốc rồi lên giường ngủ. Không biết đã ngủ bao lâu thì tôi giật mình, nghe bên ngoài gió lớn thổi mạnh, trời bắt đầu sấm chớp vang rền.

Cánh cửa phòng bằng gỗ kêu cọt két, sau đó va đập vào nhau rồi mở ra, rèm châu đung tạo ra âm thanh leng keng. Điện trong phòng toàn bộ tắt ngúm, bỗng xa xa vang lên giai điệu một bài côn khúc không rõ là nam hay nữ.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 4: Ai Khóc Thương Đêm Nay

Tôi vẫn nằm bất động, chú ý lắng nghe, tiếng hát mỗi lúc một gần. Giai điệu xa lạ, tôi nghe được lời bài hát mang dáng vẻ thê lương

"Ngày ta tiễn chàng ra chiến trường, sinh linh trong bụng ta chớm nở.

Cùng ta uống cạn chén rượu đào, chàng hứa ngày về nhất định nhờ bà mỗi đến nhà ta, kiệu lớn rước ta về nhà.

Ai ngờ ngày chàng "Mã đáo hồi kinh" chiến công lẫy lừng liền một đường tiến thẳng hoàng cung, khoác trường bào làm phò mã.

A a a a "

Bỗng tiếng hát im bật, vài phút sau là những giai điệu quý dị kéo đến, thê lương đầy oán hận, nghe không rõ là cái gì. Cánh cửa kéo kẹt mở ra, tôi cũng theo đó mà khẽ mở mắt, mặt dù vô cùng sợ hãi, song tôi vẫn muốn xem rốt cuộc là thứ gì.

Trong ánh sáng loé của sấm chớp, một cô gái có khuôn mặt đầy máu me, mặc bộ hỷ phục màu đỏ, trên đầu đội mũ Phượng nhưng tóc tai rũ rượi. Cô ta đi trên mặt đất, cất một tràng cười ghê rợn, cô ta vẫn đứng bên ngoài rèm châu, rèm kêu leng keng, cửa rung kéo kẹt.

Tim tôi nhảy loạn một nhịp, thần kinh ngưng trệ, bởi vì cô gái kia chính là "cô ta".

Chiếc giường bỗng chốc rung lắc dữ dội, thoáng cái đã xô tôi ngã xuống đất.

Tôi kinh hãi lom còm bò dậy, ai ngờ vừa mới quay sang nhìn, chiếc giường đã biến thành quan tài lớn. Tôi rút cuộc kinh hồn tán đảm ôm lấy đầu mình la hét không dám nhìn nữa.

Nhưng đột nhiên, tôi nghe tiếng bước chân bước rất nhanh và dồn dập đến.

Tôi mừng rỡ ngậm miệng nhìn lên, Cảnh Dã trong bộ đồ pháp sư, tóc tay dài sọc đang đi tới, miệng lẩm bẩm gì đó nghe không hiểu, ma nữ kia đột nhiên la hét một cái rồi biến mất.

Tôi đứng lên, cuống quýt chạy đến chỗ Cảnh Dã nhưng càng chạy thì Cảnh Dã càng xa. Tôi cứ chạy, cứ thế chạy một hồi liền chạy được đến cửa. Ai ngờ xui xẻo thay, vừa bước qua bậc cửa đã chạy xuống vực thẳm không đáy.

"Tiểu Di, Tiểu Di, tỉnh lại đi em."

Cảnh Dã nửa đêm sau khi xong việc ở Thượng Hải cũng vội vã chạy về, nào ngờ đến cửa phòng lại khoá trái. Nghe thấy tiếng tôi la hét bên trong nên anh đập cửa kêu mãi nhưng không có hồi âm. Nóng lòng anh một phát đá bay cánh cửa gỗ tội nghiệp.

"Tiểu Di, em không sao chứ?"

Tôi cuống quýt ôm lấy anh, mồ hôi nhễ nhại, nhưng vừa ôm vào lại buông ra, trước sau tìm kiếm "cô ta".

"Cô ta đâu? Cảnh Dã, cô ta đâu rồi?"

Cảnh Dã gắt gao giữ tôi lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang sợ hãi của tôi:

"Cô ta là ai? Em muốn tìm ai. Tiểu Di, em nhìn anh đi. Nói cho anh biết cô ta là ai?"

Tôi vừa mừng rỡ lại vừa thất vọng, đành cup mắt, vùi đầu vào lòng Cảnh Dã: "Không ai cả, chỉ là em mơ thấy ác mộng mà thôi."

Những chuyện kinh khủng cứ thế xảy ra, tôi cũng bắt đầu sợ hãi chiếc giường kia, thành ra đã cùng Cảnh Dã quay về Thượng Hải. Trợ lí cùng quản lí thấy mặt tôi cứ như trúng xổ số, bởi vì tôi thật sự bãi công. Không nghĩ cũng biết bọn họ bị giám đốc làm công tác tư tưởng thế nào rồi.

Tôi quyết tâm không chạy lung tung, ở chết trong khách hoặc hoặc lều đèo theo Cảnh Dã. Vì vậy mà mười ngày trôi qua, tôi sống vô cùng thoải mái. Quản lí cho dù sợ giám đốc nhưng lại sợ tôi hơn, bọn họ rầu rĩ cả ngày mà không dám thúc giục tôi.

Ngày thứ mười một, Phan Vĩ sáng sớm đã điện thoại cho tôi, giọng anh chàng run lẩy bẩy như cò dính mưa, không nói cái gì, chỉ sống chết gọi tôi đến bệnh viện.

Bởi vì đây là bệnh viện tư nhân cao cấp nên việc tôi vào không kinh động mấy. Phan Vĩ nằm trên giường, lúc thấy tôi vào anh chàng mừng rỡ tột độ nhảy xuống giường tóm lấy tay tôi.

"Di Di! Cậu còn không đến, tớ sẽ chết mất."

Tôi liếc nhìn cô bạn gái nóng bỏng của Phan Vĩ ngồi ở sofa, chậm chạp nói: "Điên rồi, cậu có bệnh thì tìm bác sĩ. Tìm tôi làm gì?"

Phan Vĩ giống như trẻ nhỏ cố giải thích vấn đề với cha mẹ, anh đuổi cô bạn gái kia ra ngoài, sau đó kéo tôi tới giường ngồi xuống.

"Rốt cuộc có chuyện gì?" - Tôi mất kiên nhẫn hỏi, Phàn Vĩ đông tây nam bắc nhìn, sau đó lí nhí nói: "Di Di, tớ gặp ma."

Tôi nghe da đầu tê dại, nhưng vẫn cứng miệng nói: "Hoang tưởng, trên đời làm gì có ma."

Phàn Vĩ tức giận giậm chân phình phịch, tôi tuy rằng trong lòng vô cùng nôn nóng muốn biết nhưng bên ngoài giả bộ miễn cưỡng nói: "Được rồi, chiều cậu vậy. Nói xem con ma đó thế nào?"

"Cô ta, cô ta mặc bộ đồ luộm thuộm cực kỳ..." - Phàn Vĩ giọng nói ngắt quãng, có lẽ vì sợ hãi mà thành.

Tôi mở di động của mình có chụp ảnh tôi mặc áo cưới đưa cho Phàn Vĩ rồi hỏi: "Có phải bộ đồ thế này không?"

Phàn Vĩ lập tức gật đầu như gà mổ thóc, bàn tay cầm di động của tôi khẽ run rẩy, tôi nói tiếp: "Có phải cô ta tóc tai rũ rượi, mặt mày bê bết máu không?"

Phàn Vĩ lại tiếp tục gật đầu, sau đó đột nhiên anh đoạt lấy di động trên tay tôi, giống như không thể tin nổi phóng to phần hình ảnh ra, càng nhìn càng sợ hãi tột độ. Tôi cũng sợ hãi không kém gì cậu ta, vội vàng hỏi: "Vĩ Vĩ, cậu thấy cái gì?"

"Di...sau lưng cậu...có cô ta. Cậu và cô ta giống nhau như khuôn đúc"

Khó mà diễn tả tâm trạng của tôi lúc này, sợ hãi, tuyệt vọng...

Giật điện thoại về, tôi cố lấy hết can đảm nhìn. Rõ ràng trước đây chỉ có một mình tôi, nhưng hiện tại phía sau lưng tôi, còn có...cô ta.

Sau khi quay về khách sạn tôi nhớ lại Phàn Vĩ nói rằng từ sau khi anh nhập viện thì cô ta không tìm đến nữa. Nhưng có một vấn đề được đề cập

đến, đó là lúc nào cô ta đến cũng mang theo một bài hát ma quái. Lúc đó tuy rằng Phàn Vĩ không kèm chế được sợ hãi, nhưng sau khi trao đổi tôi ít ra đoán được bài hát đó cùng với bài hát phát ra từ băng cát xét kia là một.

Bật lên máy tính, tôi hỏi trợ lí: "Cô có biết trên đời có bài hát nào mang giai điệu ma quái không?"

"Em sợ ma lắm, để em gọi cho quản lí, chị ấy thích mấy loại kinh dị như thế."

Vừa nói trợ lí vừa gọi điện, sau vài tiếng dạ, cô ngắt máy rồi quay ra nói với tôi: "Chị à, chị quản lí nói có Thập Đại Cấm Khúc. Chị à, nghe thử đi."

Cô ta là trợ lí rằm nhất tôi từng thấy, bởi vì sau khi đem tai nghe ném cho tôi thì cô ta đã sợ mà chạy mất tăm. Tôi cầm tai nghe, lên mạng gõ bốn chữ Thập Đại Cấm Khúc, kết quả tìm kiếm hiện lên. Tôi tần ngần một lát, rốt cuộc cũng click vào nghe thử.

Phải chăng cách này rèn luyện sự sợ hãi rất tốt. Nghe qua vài bài, cuối cùng tôi cảm thấy khá bình thường. Đang nhắm mắt lim dim tôi cũng phải trợn to mắt suýt nhảy khỏi ghế, bởi vì âm thanh ma quái kia thật sự bắt đầu rồi.

"Văng sinh chưa tới, bóng lưng vẫn còn

Khiến ai tương tư nhiễm bụi trần

Mưa đêm, đèn mở, rọi sáng cả hí đài trống trải"

Phàn Vĩ ở trong bệnh viện rất tốt, cô ta không xuất hiện nữa. Vì vậy anh chàng nói sẽ ở lại thêm nữa, chưa có ý định xuất viện. Cùng lúc này trợ lí đem một tấm thiệp cưới đến cho tôi, tôi xem xong mà giật mình. Vì thời gian này nhiều biến cố nên quên mất, còn ba ngày nữa là đến đám cưới của cô bạn thân nhất của tôi.

Cô nàng là diễn viên kiêm ca sĩ Tần Mạn, vô cùng xinh đẹp, kết hôn cùng thiếu gia nhà triệu phú. Tôi gọi điện thoại xin lỗi mấy câu, nhưng cô nàng vô cùng tốt tính không chấp nhặt, còn tha thiết mời tôi đến sớm hơn một ngày để phụ giúp.

Ngày thứ hai, tôi đến cùng Tần Mạn giám sát việc trang trí và thử áo cưới của cô ấy. Sau khi hoàn tất công việc đã là hơn mười giờ tối, tôi mệt lả người nên cơm nước gì cũng nuốt không trôi mà chỉ muốn về nghỉ ngơi. Tiễn tôi lên bờ, Tần Mạn còn ôm tôi một cái chặt. Trong cái giá lạnh của gió biển về đêm, cái ôm ấy đến thật ấm áp nhưng cũng thật trẻ con.

Chúng tôi là bạn tốt mười năm, cô ấy cũng thiếu vắng tình thương gia đình giống như tôi. Hai chúng tôi nương tựa yêu thương nhau, dìu dắt nhau từ những ngày mới bước chân vào làng giải trí. Tần Mạn là một người mạnh mẽ, chưa hề biết sợ điều gì, nhưng đêm nay, cô ấy rơi một giọt nước mắt.

Tôi không hiểu cô ấy vì sao lại khóc, tôi chỉ nghĩ rằng cô ấy vì hạnh phúc mà khóc thôi. Nếu như lúc đó tôi biết đây là lần cuối cùng chúng tôi đoàn tụ, có lẽ tôi đã ôm cô ấy chặt hơn, khóc cùng cô ấy. Hoặc giả, tôi có thể thay đổi số mệnh của cô ấy cũng nên.

Sau khi quay về khách sạn, tôi uống vội ly sữa rồi lên giường đi ngủ. Đêm nay gió rất lớn, như muốn xé toang màn đêm. Những vầng mây trên trời không chịu nổi đành tan ra, nhường chỗ cho những vì sao chớp nhoáng lấp lánh.

Tôi là một người không mê tín, tôi đương nhiên không nhận ra điềm gì. Chỉ là, 12h15" đêm nay, chồng của Tần Mạn gọi cho tôi. Anh ấy nói rằng Tần Mạn mất rồi.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 5: Ân Mạng Lúc 0 Giờ

Bến Tân Hoa là bến đậu du thuyền của nhà họ Phương, nhà chồng sắp cưới của Tần Mạn. Lúc tôi đến đã là 12 giờ 30 phút đêm, tôi chỉ mặc một bộ váy dài và một chiếc áo khoác vì quá vội.

Nhiệt độ của Thượng Hải lúc này là 5 độ, gió biển về đêm thổi mạnh như muốn cắt rách da thịt tôi, lạnh đến thấu xương. Đèn đuốc vẫn sáng rực như buổi chuẩn bị lễ kết hôn, không giống như hiện trường xảy ra vụ án. Và cũng không hề có một cảnh sát hay bác sĩ pháp y nào, chỉ có bảo vệ của nhà họ Phương là canh giữ nghiêm ngặt.

Vừa bước xuống taxi, tôi rung mình kéo cao cổ áo khoác ngồi thụp xuống, hai hàng nước mắt chảy dài. Đến khi được bảo vệ tới nhắc nhở, tôi mới miễn cưỡng đứng dậy đi xuống du thuyền.

Trong sảnh thuyền, ông bà Phương mặt mày không cảm xúc ngồi trên ghế. Chồng của Tần Mạn, thiếu gia Phương Hữu Kỳ đứng bên cạnh nơi trang trí làm sân khấu, trên tay ôm tấm ảnh của Tần Mạn chực khóc.

Tôi đi vào, gật đầu với hai người họ rồi đến chỗ Phương Hữu Kỳ, tôi nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy ở đâu, đưa tôi đi nhìn cô ấy được không?”

Phương Hữu Kỳ máy móc gật đầu, sau đó khư khư ôm tấm ảnh dẫn đường. Vòng ra lan can, đi đến gần phía đuôi thuyền thì anh dừng lại, lấy tay chỉ xuống nước nói: “Cô ấy ở dưới!”

Tôi vịn lan can nhào người ra ngoài nhìn xuống nước. Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt khiến tôi lùi vào ôm bụng nôn mửa hết ly sữa uống trước

lúc đi ngủ ra ngoài. Bởi vì Tần Mạn cô ấy chết quá mức thê thảm, sợi dây thừng buộc trên cổ, đầu dây còn lại cột vào lan can thuyền.

Tần Mạn mặc chiếc váy cưới màu trắng, bị treo lềnh phềnh dưới nước bởi một sợi dây thừng vòng vào cổ. Hai mắt cô ấy bị móc mất một con, mắt còn lại trợn ngược lên trắng dã, chiếc lưỡi cũng bị cắn đứt một nửa lủng lảng, khắp thân thể toàn là lỗ.

Tôi gắt gao vịn lấy lan can thuyền, dùng hết sức bình sinh để gọi tên cô ấy. Nhưng dường như giọng tôi quá nhỏ, đã bị gió biển át hết không còn gì. Tôi tức tởm đâm vào vào lan can sắt đến mức hai tay rỉ máu, nước mắt tuôn rơi lã chã. Tôi lại nôn mửa, đến mức nôn cả dịch vị dạ dày ra ngoài.

Sau khi nôn xong, tôi đứng dậy nắm cổ áo Phương Hữu Kỳ, tức giận hỏi: “Vì sao còn chưa đưa cô ấy lên? Gió biển lạnh như vậy, các người có còn là con người không?”

Phương Hữu Kỳ không phản kháng, chỉ nói bằng giọng không còn chút sức lực: “Phải đợi luật sư đại diện của chúng tôi tới giải quyết. Không thể mang cô ấy lên, cũng không thể báo cảnh sát.”

“Điên rồi, các người đều điên hết rồi.”

Tôi lầm lũi bỏ vào trong sảnh, ông bà Phương vẫn ngồi bất động gọi mấy cuộc điện thoại. Tôi chờ đến hỏi: “Luật sư khi nào mới đến?”

“Vừa nhận điện thoại, bọn họ đang ở Tứ Xuyên. Nhưng đêm nay thời tiết quá xấu, không thể quay về.”

Tôi chầm chầm nhìn ông Phương vừa nói như thế kẻ thù không đội trời chung. Thở dốc hai lượt mới đưa tay chỉ về phía mạn thuyền nói: “Vậy các người định để cô ấy...nước biển lạnh như vậy mà. Vì sao lại không gọi cảnh sát? Cô ấy chết rồi, các người không thể để cô ấy được chết rõ ràng hay sao?”

Đáng chết, tôi lại chực khóc. Nhưng ông bà Phương dường như cũng rất buồn phiền, họ không trách tôi mà chỉ nói: “Bác biết con là bạn thân nhất của Tiểu Mạn, nên bác mới gọi cho con đầu tiên khi tìm thấy xác con bé. Nhưng Tiểu Mạn cùng A Kỳ lĩnh chứng chỉ rồi, giờ con bé là người nhà họ Phương. Chúng ta lại là gia tộc lớn, tuyệt đối không thể để cảnh sát và báo chí moi được điều gì.”

“Đúng vậy, các người bảo vệ gia tộc của mình. Bởi vì cô ấy không phải do các người sinh nên các người sẽ không thấy đau lòng. Cô ấy chỉ là một đứa trẻ mồ côi không người chống lưng, nên hôm nay cô ấy phải chết tức tưởi như vậy. Nếu như hôm nay Tần Mạn có cha mẹ, cô ấy căn bản sẽ không phải chịu như thế.”

Tôi giống như xả hết tất cả những kiềm nén trong lòng ra, ông Phương lại nói: “Chúng ta đều xem Tiểu Mạn như con gái ruột...”

“Các người đối xử với con gái ruột như vậy sao? Các người nói như vậy không thấy hổ thẹn với lương tâm sao? Tần Mạn cô ấy thật lòng xem các người như cha mẹ ruột thịt. Cô ấy bị cha mẹ ruột vứt bỏ lúc 10 tuổi, cô ấy thêm khát tình thương biết bao nhiêu. Cô ấy trân trọng mỗi quan hệ này, xem như châu báu mà gìn giữ, bởi vì cô ấy sợ bản thân sẽ bị vứt bỏ một lần nữa. So với Phương Hữu Kỳ, thì cô ấy càng xem trọng mỗi quan hệ với các người hơn.”

Tôi càng nói càng ghen, đến nỗi cảm giác hô hấp của mình như ngưng trệ:”

Nhưng mà nhìn xem đi, cha mẹ mà cô ấy trân trọng đang đối xử với cô ấy thế nào kia?”

Bà Phương xem chừng không phải người dễ bắt nạt, bà ta đứng phắt dậy hăm hăm nói: “Người cũng chết rồi, cô muốn chúng tôi tán gia bại sản để

bồi táng cô ta hay sao? Đang yên đang lành cô ta chạy lung tung ra đó làm gì?”

Đúng vậy! Đang yên đang lành vì sao Tần Mạn phải ra ngoài làm gì, hơn nữa bên ngoài gió lạnh như vậy.

“Camera? Camera thì sao?” - Tôi đột nhiên hỏi, ông Phương lắc đầu nói: “Đã kiểm tra rồi, con bé tự mình rơi xuống.”

Trượt chân sao? Lan can thuyền cao như vậy, đâu thể dễ dàng té ngã. Trừ phi, có ai đó đã động tay vào đồ uống của cô ấy. Cho dù hiện tại trong đầu nghĩ đến khả năng nào đi nữa thì lòng tôi cũng đều đau đớn khó tả. Một sinh mệnh như thế, nói chết là chết, làm sao tôi có thể để yên.

“Xin phép hai người, tôi sẽ gọi cho cảnh sát.”

Tôi lấy di động định gọi cảnh sát, nhưng ông Phương đã đi đến trước mặt tôi ngăn lại: “Cô Ninh, nếu không nhầm thì cô là người của công chúng. Cô chắc chắn muốn dấy vào rắc rối này chứ? Cô cũng biết, dư luận không phải trò đùa. Nếu như ngày mai báo chí đưa tin giết gân gì đó, tôi nghĩ cô tiêu đời rồi.”

Tôi cười khẩy mà chua xót: “Cảm ơn ông đã nhắc nhở! Nhưng Ninh Phồn Di tôi vốn dĩ không cần vị trí ảnh hậu này. Vị trí này là tôi cùng Tần Mạn cô gắng mà có, bây giờ cô ấy chết rồi, vị trí này có ý nghĩa gì nữa?”

Gia tộc lớn đúng là bạc bẽo, không chỉ ở thời phong kiến mà hiện tại cũng vậy. Ninh gia của tôi cũng thế, đến con gái ruột cũng vứt bỏ không quan tâm. Nếu như biết trước sinh gia trong gia đình giàu có cô đơn như vậy, tôi lại muốn một lần được sinh ở nhà nghèo mà được nhận lấy tình thương.

Ông Phương hơi khựng lại nhưng cuối cùng cũng nói: “Vậy nhà họ Ninh ở Pháp thì sao? Cô Ninh cũng không quan tâm ư, nếu cô làm như vậy thì

chúng ta sẽ cùng chết.”

Thấy tôi hạ di động xuống, ông Phương thở phào. Nhưng sau đó tôi lại nhắc điện thoại lên. Cái danh ảnh hậu của tôi không phải để trưng bày, nếu luận diễn xuất thì ông ta phải gọi tôi là cụ tổ.

Nơi này quá ngột ngạt đối với tôi, tôi phải ra ngoài hít thở thôi. Không ngờ vừa mới quay lưng tôi đã chạm mặt Phương Hữu Kỳ, anh vẫn đang ôm tấm ảnh của Tần Mạn thần thờ đi vào. Tôi lướt qua, hung bạo giật lại tấm ảnh: “Người đàn ông vô dụng như anh, đến vợ của mình cũng bảo vệ không nổi. Anh có tư cách gì ôm di ảnh của cô ấy?”

“Cô Ninh, cảnh sát sẽ không bao giờ muốn nhúng tay vào chuyện nội bộ của các gia tộc lớn đâu.”

Ông Phương rảo bước nhanh chặn trước mặt tôi, mang theo giọng điệu uy hiếp nói. Đúng vậy! Cảnh sát sẽ không bao giờ muốn dây vào mớ phiền toái này. Nhưng chẳng lẽ tôi trơ mắt nhìn Tần Mạn chết oan uổng như vậy sao, tôi phải làm gì đó cho cô ấy chứ.

Hiện tại đã là 2 giờ sáng, và tôi đã bị nhốt bên ngoài du thuyền. Gió biển đêm đâu biết phân biệt người nổi tiếng, nó cứ hung bạo cào xé da thịt tôi.

Tôi ngồi thu lu bó gối bên cạnh lan can thuyền. Cuộc gọi kia tôi không gọi cảnh sát mà gọi cho Cảnh Dã. Mặc dù tôi không biết anh ấy có thể lực ngầm gì, nhưng tôi biết anh ấy có thể giúp tôi và Tần Mạn.

Đã hai tiếng trôi qua, Tần Mạn ngâm mình dưới biển, mặc chiếc váy cưới, kết thúc cuộc đời ở tuổi 27. Tôi lại nhớ đến lời của bà đồng năm xưa, chẳng lẽ kết cục của Tần Mạn hôm nay chính là kết cục của tôi sau này?

2 giờ 20 phút sáng! Cảnh Dã mang theo đội hình sự thành phố, mang cả giấy lệnh đến. Bước xuống thuyền, Cảnh Dã đảo mắt tìm kiếm tôi. Tây trang trên người anh vẫn phẳng phiu, chiếc áo khoác dài qua gối dù là trong

đêm tối vẫn vô cùng nổi bật. Anh yên lặng đứng đó, tưởng chừng dù gió bão lớn đi chăng nữa cũng chỉ có thể làm loạn mái tóc anh chứ không thể xô ngã anh được.

Nhìn thấy Cảnh Dã, tôi gắng gượng đứng dậy, cảm xúc vỡ oà chạy đến. Anh đứng đó, trong ánh mắt tràn ngập kìm nén, chỉ lẳng lặng kéo áo khoác ôm tôi vào lòng, ủ ấm tôi. Chúng tôi yêu nhau tám năm, chưa bao giờ tôi dựa dẫm vào anh ấy. Nhưng đêm nay, tôi thật sự cần anh ấy che chở.

Đội trưởng Kha Vĩnh Trạch của tổ chuyên án số 21 thuộc cục công an thành phố đang thi hành án. Nghe nói phía sau anh ta là một thế lực khổng lồ, được mệnh danh là cảnh sát nhà giàu (chuyên phá các vụ án của gia tộc lớn). Đồng thời anh ấy cũng là bạn thân của Cảnh Dã.

Thi thể của Tần Mạn đã được vớt lên, các bác sĩ pháp y khác đang chuẩn bị tiếp nhận. Hiện trường vụ án phong toả nghiêm ngặt, không để cho giới báo chí tiếp cận. Cảnh Dã sau khi chắc chắn tinh thần tôi đã ổn, anh mới nhờ vả đội trưởng Kha chiếu cố tôi rồi đưa tử thi về viện pháp y.

Trong phòng điều khiển, đội trưởng Kha ngồi trước màn hình quan sát camera, tôi đứng phía sau anh. Vì xác Tần Mạn được phát hiện lúc 12 giờ 10 phút, và trước 12 giờ chồng cô ấy vẫn còn gặp cô ấy, cho nên đã tua đến lúc 11 giờ 50.

Không khí trong phòng im lặng, màn hình camera không có gì ngoài lan can thuyền cà biển. 11 giờ 55 phút, vẫn không có gì, chuyển sang camera trong phòng cô dâu, Tần Mạn đã đứng dậy và ra cửa. Qua những đoạn khác là điểm mù của camera, 11 giờ 58 phút, trong ánh đèn mờ mờ ngoài lan can thuyền, Tần Mạn xuất hiện.

Bây giờ thì tôi có linh tính rồi, cảm giác có chút không đúng. Tần Mạn bước đi giống như có ai đó phía trước dẫn đường cô ấy. Bởi vì cô ấy vừa đi

vừa như rất hiếu kì nhìn về phía trước. Đồng hồ trên màn hình camera nhảy đến phút thứ 59, sau đó điểm đúng 0 giờ.

Tần Mạn ngã xuống nước đúng vào 0 giờ, không ai nhìn thấy gì ngoài cô ấy.

“Tua lại!” - Tôi đột nhiên hét lên. Thấy rồi, phút thứ 59, tôi chắc chắn đã nhìn thấy thứ gì khác ngoài Tần Mạn

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 6: Sợ Hải Tuyệt Vọng

Nhân viên điều khiển lập tức dừng lại, những người có mặt ai nấy đều khó hiểu nhìn tôi. Rõ ràng màn hình không có gì bất thường, chỉ riêng tôi cảm thấy da đầu tê dại, trống ngực tôi vang lên khủng khiếp, cứ như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Kha Vĩnh Trạch không cho là đúng, có lẽ anh ta là người từng phá các vụ án kì lạ cho nên là người duy nhất trong đám không nghĩ tôi kì lạ. Anh ta rất cẩn thận chăm chú nhìn tôi, lông mày anh ta nhíu cao, căng thẳng cực hạn nhưng không nói gì.

Không khí trong phòng vẫn im lặng như thế, tôi thở hắt ra một cái rồi ra hiệu nhân viên điều khiển nhấn nút play. Không một tiếng động, màn hình camera đen trắng như một thước phim kinh dị cũ kĩ, chậm chạp đề lên thần kinh của tôi. Và quả nhiên nó không hề làm tôi thất vọng, tôi không biết mình sắp được xem thước phim kinh dị đen trắng thật.

Giống như chiếc đồng hồ quả lắc tích tắc tích tắc, điểm đến 11 giờ 59 phút. Trong góc màn hình, trước mặt Tân Mạn xuất hiện một bóng người áo đỏ, là cô ta. Dù cho góc nhìn có khuất đi chẳng nữa tôi vẫn nhìn thấy rõ ràng cô ta với bộ đồ đỏ kia, khuôn mặt dập nát đầy máu me, cô ta đứng trên lan can thuyền vẫy tay với Tân Mạn.

Tam quan tôi tan vỡ, suy sụp đến mức muốn ngã quy, phải vịn chặt thành bàn tôi mới có thể trụ vững. Kha Vĩnh Trạch thấy tôi có vấn đề vội đưa tay ra đỡ, nhưng chết bầm anh ta dường như không dám đỡ tôi thì phải. Hai mắt tôi trợn to sắp đứng tròn, chăm chăm nhìn vào màn hình. Những giây

sau đó tôi được chứng kiến những khoảnh khắc kinh hãi nhất cuộc đời. Cô ta ở trong màn hình từng chút một hành hạ Tần Mạn, xúc giác của tôi tê liệt, giống như một cỗ máy di động.

Hai hàng nước mắt cứ thế chảy dài, Kha Vĩnh Trạch hỏi: "Ninh tiểu thư, cô nhìn thấy cái gì?"

Nhìn thấy cái gì? Tôi có thể nói rằng có một ma nữ xuất hiện trong màn hình đã giết Tần Mạn không? Chứng cứ đâu, lời bịa đặt mê tín này ai tin? Không chừng bọn họ sẽ tống tôi vào viện tâm thần nữa là đằng khác. Vụ án này xem như kết thúc rồi, giải phẫu tử thi còn ý nghĩa gì nữa. Chỉ bằng để cô ấy còn nguyên vẹn chút nào đấy.

Kha Vĩnh Trạch vẫn đang chờ câu trả lời, tôi cười một cách máy móc lắc đầu, sau đó lấy di động gọi cho Cảnh Dã. Vốn dĩ muốn nói với anh ấy có thể không giải phẫu nữa hay không, nhưng câu trả lời lại khiến tôi đánh rơi di động.

Hiện tại là 3 giờ sáng. Tôi được hai đồng chí của tổ chuyên án hộ tống đến viện pháp y thành phố. Cảnh Dã đứng tựa cửa phòng giải phẫu đang nghiêm túc suy nghĩ gì đó. Cậu bạn trợ lý giải phẫu cuống cuống ôm theo chồng báo cáo đi ra chào hỏi chúng tôi.

Chào hỏi cũng qua loa thôi, tôi làm gì có tâm trạng làm thân với cậu ta. Tôi đến, gõ cửa phòng giải phẫu, Cảnh Dã bên trong mở cửa cho tôi. Thi thể Tần Mạn vẫn nằm trên bàn giải phẫu, phủ lên một tấm vải trắng, tôi nặng nề hỏi: “Anh nhìn thấy chính xác là cái gì?”

“Anh cho em xem, nhưng em trước tiên chuẩn bị tốt tâm lí đi.”

Cảnh Dã vòng qua bàn giải phẫu, tôi vừa theo sau vừa nói: “Mấy ngày nay tâm lí em còn chịu đựng không tốt sao?”

Cảnh Dã gạt đầu, kéo tấm vải trắng ra, để lộ phần đầu và khuôn mặt cực kỳ biến dạng của cái xác. Anh nói: “Lúc này anh có lên mạng tìm hiểu, có phải Tần Mạn trước đây đột nhiên nổi lên là nhờ vào đôi mắt có thần của cô ấy không?”

“Đúng vậy, nhờ vào đôi mắt đó mà cô ấy hái ra không ít tiền.”

Tôi thành thật trả lời, nhưng nhìn thấy lông mày Cảnh Dã hơi nhíu lại, tôi nói tiếp: “Sao thế, rốt cuộc anh muốn cho em xem gì?”

Cảnh Dã vươn ngón tay thon dài ra chỉ vào phần hốc mắt của cái xác: “Chỗ này là có người dùng ngón tay móc ra.”

Cảnh Dã ngưng lại mấy giây rồi nói tiếp: “Nhưng đáng tiếc là cái xác ngâm nước quá lâu, không thể kiểm tra ADN.”

“Anh không tra ra được đâu!”

Tôi băng quơ nói một câu, Cảnh Dã nhìn tôi khó hiểu hỏi: “Em nói vậy là ý gì?”

“Em nói anh không tra được đâu, bởi vì nó không phải là người.”

Cảnh Dã trân trối nhìn tôi như thể tôi nói mớ. Tôi thấy lạnh lẽo khi nói ra câu này, không biết phòng giải phẫu hiện tại nhiệt độ là bao nhiêu, nhưng tôi cảm giác như sắp đóng băng đến nơi rồi.

“Bác sĩ Cảnh, báo cáo này có cần sửa nữa không?”

Cậu bạn trợ lý giải phẫu đột nhiên đẩy cửa đi vào phá tan cảm giác ngột ngạt ấy. Cảnh Dã đắm chiêu hồi lâu mới nói: “Cậu ra ngoài tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi, một tiếng sau trở vào.”

Cậu trợ giảng gạt đầu, Cảnh Dã vươn tay lấy chồng báo cáo trên tay cậu ta rồi ra hiệu đuổi đi. Mỗi khi Cảnh Dã khoác vào chiếc áo blouse, trên mắt

đeo thêm cặp kính đều là bộ dáng vô cùng nghiêm túc, đến mức giống như một nhân vật vĩ đại nào đó khiến người khác không dám làm phiền.

Tôi yên lặng đứng bên cạnh nhìn anh ấy xem báo cáo, 20 phút trôi qua, anh ấy cẩn thận gấp lại, sau đó khẽ thở dài hỏi tôi: "Tiểu Di, ý em thế nào?"

"Em? Sao lại hỏi em?" Tôi có phải bác sĩ pháp y đâu.

"Ghi chép này không có gì khác thường. Trên người nạn nhân không có bất kì dấu vết gì cho thấy bị hành hung, nhưng trên mắt lại có dấu vết bị móc. Em tưởng tượng đi, một con người bị treo lủng lẳng dưới biển, không một dấu vết bị chạm vào nào, chỉ có một con mắt là bị móc ra."

Từng câu từng chữ của anh nói đều như hàng nghìn viên đá ném vào người tôi.

"Có lẽ cô ấy bị móc mắt trước khi rơi xuống." Câu trả lời kiêu ngạo nhất trên đời. Cảnh Dã nhướn mày nhìn tôi: "Em nói mớ sao? Chính em là người xem camera mà."

"Đúng vậy, là em nói mớ. Vậy câu tiếp theo đây của em anh cũng quy vào nói mớ đi. Tần Mạn không phải bị tai nạn, càng không bị ai hành hung. Cô ấy là bị một con ma nữ giết chết."

Lần này Cảnh Dã không có chút biểu cảm nào, tôi tưởng rằng giây tiếp theo anh sẽ trực tiếp trói tôi đưa vào trại tâm thần. Nhưng không, anh chỉ cẩn thận nói: "Tiểu Di, em đang giấu anh điều gì?"

Tôi ngồi thụp xuống, lấy tay ôm đầu, nội tâm giằng co dữ dội. Cảnh Dã cũng ngồi xuống đối diện tôi, anh ấy không ôm tôi vì vẫn đang mặc áo blouse, nhưng hơi thở của anh ấy khiến tôi cảm thấy ấm áp.

"Tiểu Di, đừng gấp, đừng hoảng. Có anh ở đây!"

Có anh ở đây, có phải anh sẽ thay tôi chống đỡ hết thảy hay không, tôi tự nhận mình nhu nhược, hèn yếu. Nhưng có anh ở đây rồi kia mà, tôi còn sợ hãi điều gì nữa?

"A Dĩ, em sợ lắm!" Tôi nhào tới ôm lấy Cảnh Dĩ. Anh phản ứng rất nhanh, hung bạo lấy tay xé toang chiếc áo blouse bắn ném ra ngoài.

"Nói với anh, đừng sợ! Có anh ở đây, cho dù hiện tại tử thần có đến đòi mạng, anh cũng sẽ chết thay em."

Cảnh Dĩ đưa tay vuốt tóc tôi nhẹ nhàng, giọng anh vẫn như thế, không hề lên xuống hay thay đổi. Nhưng nó lại là một loại an tâm tuyệt đối.

Tôi sụt sùi: "Em nhìn thấy một bóng ma, ở trong màn hình camera, nó đã hại chết Tần Mạn."

"Em nhìn thấy nó?"

Nghe hỏi, tôi chột ngắc đầu: "Anh tin chuyện đó thật sao?"

"Anh không tin ma quỷ, nhưng anh tin em."

Tôi bật cười trong nước mắt, hoá ra anh để tâm tôi nhiều như vậy. Cảnh Dĩ đỡ tôi đứng dậy đi ra ngoài, sau đó anh ấy quay trở vào phòng giải phẫu gọi điện rất lâu.

Ước chừng 20 phút sau Cảnh Dĩ đi ra, nói với tôi án này khép lại rồi. Tần Mạn có lẽ sẽ được báo tử là trượt chân té xuống biển. Tôi ngồi chờ người rất lâu, không biết là lúc nào, Cảnh Dĩ xử lý xong việc và đưa tôi về nhà anh.

Tôi thức dậy đã là 11 giờ trưa hôm sau, việc đầu tiên tôi làm là lướt quàng tìm di động xem tin tức. Khắp các trang mạng lớn nhỏ đều đăng tải tin tức về ca sĩ nổi tiếng Tần Mạn đột ngột qua đời trước lễ kết hôn.

Fan hâm hộ của cả nước đang tiếc thương cô ấy, thậm chí đến cả bến tàu biểu tình muốn tưởng nhớ. Qua vài bài khác là gia đình nhà họ Phương ai nấy đều nước mắt lưng tròng. Lướt thêm chút nữa, đều thấy nhắc đến tôi, bởi vì tôi là bạn thân của cô ấy. Một số bình luận chửi rủa tôi vô tình vô nghĩa, đủ các thể loại lời cay nghiệt, một số ít bình luận trái chiều bênh vực tôi.

Nhưng tôi quen rồi, mấy lời bình luận ác ý này so với nỗi đau mất đi Tần Mạn của tôi chỉ như hạt cát giữa sa mạc. Một giọt nước mắt sống ở khoé mắt chảy xuống, tôi lấy tay lau vội, ngửi thấy mùi thơm thức ăn phát ra từ phòng bếp, bỗng dưng bụng đói cồn cào, tôi xuống giường đi tìm.

Cảnh Dã đang nấu cơm, là món cá sốt chua ngọt tôi thích. Nhìn thấy tôi, anh hơi cong môi cười, tay vẫn tiếp tục xào rau. Tôi ngồi xuống bàn đối diện bếp, Cảnh Dã đã xong xuôi, anh dọn cơm lên, tôi xấu tính vội cầm đũa và bắt đầu ăn.

"Ăn chậm thôi, kéo nghen." Cảnh Dã không cầm đũa, chỉ nhìn tôi điên cuồng cho thức ăn vào miệng mà nói. Tôi không muốn ăn nữa, uống cạn ly nước rồi thắc mắc hỏi: "Đáng lẽ di động của em phải nhận vài trăm cuộc gọi, nhưng lạ lắm, không hề có cuộc nào."

"Vì anh đã mở chế độ máy bay rồi! Em chuẩn bị một lát đi, anh đưa em đi viếng cô ấy."

Cảnh Dã lặng lẽ dọn dẹp, tôi nhìn bóng lưng của anh, rõ ràng tôi không bạc như tôi vẫn nghĩ. Ít ra tôi còn có anh, cho dù anh là một người lạnh nhạt vô vị, nhưng cách mà anh quan tâm tôi chưa từng thừa thãi.

Anh ấy không hỏi, nhưng không có nghĩa là anh ấy không biết. Những gì tôi không nói, anh ấy sẽ không hỏi mà tự mình tìm hiểu.

Đám tang của Tần Mạn cử hành tại nhà tang lễ Hoa Nghi, fan viếng đông đến không thể tưởng tượng, nhưng bọn họ cũng rất nề nếp không hề

lộn xộn. Trên đầu quan tài đặt một tấm ảnh Tần Mạn ôm hoa cúc màu trắng, rất tinh khôi, rất hạnh phúc. Hai chúng tôi trùm kín mít len lỏi vào đám đông, nhưng vừa đi một đoạn tôi đã bị quản lí lôi vào một góc.

Bọn họ chắc cả đêm qua đã lo đến sốt vó rồi, tội nghiệp cho hai trợ lí, có lẽ cả đêm cũng không được ngủ, đều phờ phạc ra.

"Em định chơi trò trốn tìm với chị đến bao giờ?" Giọng của quản lí giận dữ. Tôi chỉ nhàn nhạt gạt tay chị ta ra: "Về công ty nói đi, nơi này nhiều phóng viên lắm."

Quản lí không dám làm đau tôi nên vội vàng thả tay, giọng cố gắng kiên nhẫn nói: "Được, vậy bây giờ em lập tức về với chị."

"Không được, em còn phải..." Chết tiệt! Tôi vừa thấy nữa rồi, là cô ta. Cô ta đứng cạnh quan tài của Tần Mạn, nhìn tôi cười một cách ngạo nghễ.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 7: Mộng Cảnh

Tôi không nói một lời, bỏ lại Cảnh Dã và đám người kia, cầm đầu chạy đến chỗ cô ta. Thế nhưng cô ta lần này không hề biến mất mà di chuyển, tôi không quan tâm cô ta đi hay bay nhưng mà tốc độ vô cùng nhanh. Tôi cũng liều mạng đuổi theo bất chấp sợ hãi, cô ta chạy đến chỗ vắng, đi xuyên qua một căn phòng.

Tôi đã hỗn hển chạm tới cánh cửa phòng, tần ngần mấy giây, không kịp suy nghĩ mà đưa tay vặn chốt cửa. Bên trong tối om không có một chút ánh sáng, tôi sợ hãi lùi về hai bước, chân đã muốn chạy nhanh chạy gấp rồi nhưng lí trí lôi kéo tôi ở lại.

Đã đến tận đây rồi, tôi cũng không muốn tiếp tục sống trong sợ hãi nữa, cùng lắm thì.... Tóm lại, hôm nay tôi nhất định phải tra cho bằng được cô ta.

Hít sâu một hơi, tôi lấy di động mở đèn pin, sau đó vặn chốt đẩy mạnh cánh cửa bước vào. Nhưng không ngờ, khoảnh khắc tôi bước chân vào cánh cửa đã tự động đóng sầm lại. Tiếng cánh cửa nặng nề nện vào lòng tôi, khiến da đầu tôi tê dại.

Rốt cuộc vẫn là tối tăm, tôi kiểm tra di động, nó đã tắt ngúm rồi. Tôi tận lực vỗ vỗ lắc lắc, nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích. Một cơn gió lạnh toát chạy dọc sống lưng, tôi cảm giác từng đợt rung mình. Chỉ qua mấy giây, cảnh vật trong phòng vốn tối tăm bây giờ đã thay đổi.

Địa điểm trước mắt tôi sọc dưa như một cuốn băng cũ, không rõ ràng màu sắc. Nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy, đó là bối cảnh thời đại Minh triều,

trong một ngôi nhà phú quý đang chuẩn bị đám tang, khắp nơi giăng đầy vải lụa.

Cảnh vật lại sọc dưa một cái, chuyển đến cảnh trong một gian phòng, nơi này dường như hơi quen thuộc. Cầm tôi sắp rơi tận đất rồi, kia chẳng phải là gian phòng của tôi ngủ ở căn tứ hợp viện tôi mua tại Trùng Khánh hay sao?

Một cảm giác rất chi là trời ơi đất hỡi đang xảy ra với tôi, miễn cưỡng níu kéo cái cầm của mình lại, tôi tiếp tục im lặng quan sát. Trong gian phòng đó, một cô gái sắp bị chôn sống. Đừng hỏi tôi vì sao lại hiểu biết như vậy, tôi là diễn viên cơ mà, những loại phim này tôi đều đóng qua rồi.

Cô gái nọ mặc chính xác là bộ hỷ phục, trên đầu đội mũ phượng, xung quanh cô gái quỳ một tốp người hầu. Đứng xa một chút là một người phụ nữ trung niên ăn mặc đẹp đẽ, có lẽ là mẹ của cô gái. Bên cạnh bà ta có một vị pháp sư, phía ngoài cửa lại thêm một nhóm hầu nam.

Ban đầu có lẽ bọn họ nói chuyện rất hoà thuận, nhưng vừa mới mấy giây, cô gái đột nhiên đứng lên muốn bỏ chạy. Sau đó cô gái bị đám nữ hầu xúm lại lôi kéo, nhưng cô gái không chịu yên, vùng vẫy dữ dội.

Quả thật là hấp dẫn lôi cuốn như trong phim, tôi còn không dám thở mạnh. Trong cảnh kia quả thật là lôi kéo loạn xạ điên đảo, cô gái dường như cố hết sức mà la hét. Nhưng mà, càng xem tôi càng cảm thấy cô gái thật có chút quen thuộc.

Tôi giật mình lùi lại hai bước, cô gái kia chẳng phải là tôi sao? Không đúng, không phải là tôi, mà là cô ta. Hoàn cảnh kia là gì, cô ta đang muốn cho tôi xem quá khứ của cô ta sao?

Rốt cuộc cô ta là ai, vì sao cô ta lại trông giống tôi như đúc? Một loạt câu hỏi hiện ra trong đầu, nhưng cảnh trước mặt vẫn cứ chạy đều đều không hề ngừng lại. Qua thêm mấy giây, cô gái kia đã bị đám hầu nam tóm được, bây

giờ cô gái đã bị trói lại bằng một sợi dây thừng. Ở vị trí chiếc giường, bây giờ bọn họ đang đào một cái hố lớn.

Cô gái kia, bị chôn dưới gầm giường sao? Thật sự như thế, chiếc quan tài lớn đã được đặt gọn lỏm xuống hố. Cô gái sớm đã không thể chống cự, cứ thế vừa la hét vừa bị đem đặt vào quan tài. Bản tính hiếu sinh trong tôi trỗi dậy, tôi muốn chạy đến cứu cô gái, nhưng tiếc thay, tôi càng chạy bao nhiêu thì vẫn dậm chân tại chỗ. Cảnh vật phía trước căn bản không thể chạm đến.

Trơ mắt ra chứng kiến cảnh khủng khiếp ấy, chân thật đến không thể chân thật hơn. Pháp sư đã đến bên cạnh quan tài, bắt đầu múa may quay cuồng làm phép phong ấn. Tôi chợt nhớ đến giấc mơ hôm nọ, vị pháp sư kia, liệu có giống Cảnh Dã không?

Nghiên ngẫm đủ kiểu nhưng tôi vẫn không thể nhìn thấy mặt pháp sư đó, vậy mà tôi lại có thể cảm nhận nỗi đau của cô gái kia. Khoảnh khắc pháp sư dán lá bùa lên trán cô gái, toàn thân tôi ê ẩm đau nhức không còn chút sức lực. Trái tim như bị xé toạt ra từng mảnh, đau đớn cũng là chân thật.

Tôi ngồi thụp xuống ôm lấy thân cố chịu đựng cơn đau, nhưng tôi còn chưa kịp hết đau thì phía trước lại chuyển cảnh. Lần này không phải tôi đứng ngoài xem, mà là bị cuốn vào trong cảnh luôn rồi.

Là một hiện trường giết chóc tàn khốc, bối cảnh lần này là vào thời kỳ Mãn Thanh, có lẽ là vào khoảng 100 năm sau. Xung quanh tôi xác người trải dài vô tận, máu me đỏ thẫm, mùi tanh tươi xông vào mũi nồng nặc. Tôi ôm bụng nôn mửa, xác người vẫn không ngừng chồng chất, máu tươi vẫn không ngừng chảy, thậm chí tôi cảm giác được nó đang thấm dần vào cơ thể tôi, kinh tởm cực hạn.

Lúc này trên không trung đột nhiên phát ra một tiếng rống lớn, giống như muốn bóp méo cả không trung. Tôi nghe hai tai mình ù ù, lồng bùng dẫn đến dây thần kinh, vô cùng khó chịu. Sau tiếng rống ấy, một con quái

thú xuất hiện. Thân hình nó to lớn màu ngả vàng, đáng vẻ có thể gọi là đầu rồng đuôi khủng long, còn có thêm một đôi cánh. Với móng vuốt và răng nanh nhọn hoắt, con quái thú còn mọc thêm một cặp sừng dê. Nếu tấu hài một chút thì nó là con lai ba dòng máu, chẳng dòng nào ra dòng nào.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại tôi đã sợ tái mặt rồi, làm gì còn tâm trạng tấu hài, cho nên trước mặt tôi hoàn toàn là một con quái thú đáng sợ. Sau khi con quái thú đáp xuống một nóc nhà, phía sau nó một bóng người áo đỏ cũng đáp xuống theo, là cô ta. Chính là bề ngoài giống tôi như đúc, vẫn bộ áo cưới ấy, dường như ma quỷ không cần phải thay đổi.

Bất thành linh con quái thú đập mạnh hai cánh, cuồng phong kéo tới, tôi vội vã ngồi xuống trốn tránh. Chạy cũng không dám chạy, vì xung quanh toàn là xác người và máu, la cũng chẳng dám la, vì tôi có la nổi nữa đâu. Lại thêm một đồng xác chết nữa lăn lóc, câu nói giết người như ngoé, cuối cùng tôi cũng được chứng kiến rồi.

Không biết từ đâu con quái thú tìm được một đám người, sau đó căn xé làm đôi rồi quăng xuống đất giống như đang xé nấm. Tôi len lén nhìn, cô ta ở bên cạnh vẻ mặt xinh đẹp đang vô cùng thoả mãn. Tam quan của tôi lần này triệt để mở rộng rồi, chính là loại hấp thụ không nổi muốn vỡ toang.

Không có xác chết rơi xuống nữa, tôi ngẩng đầu lên, một bóng người áo trắng khác cũng bay đến. Người ấy ở trong mưa máu gió tanh nhưng khuôn mặt tuyệt nhiên bình thản. Khuôn mặt ấy vô cùng thân quen, là Cảnh Dã, người ấy vẫn mặc bạch sam cho dù hiện tại là thời dân quốc.

"Quý nữ, người ngang nhiên dám thao túng Trá Dữ làm hại chúng sinh."

Người đàn ông bạch sam đứng trên nóc nhà đối diện, mặt mày sắt lạnh, lời nói vững vàng. Cô ta cười khẩy một cái, đầy ngạo nghễ nói: "Nói cái gì là thần thú thượng cổ, cái gì là dòng tộc bán long cao quý. Bọn chúng cuối cùng cũng chỉ là súc sinh, vì một chút tạp niệm mà dễ dàng bị thao túng."

"Câm miệng, Trá Dũ tuy rằng sinh ra ở Âm giới, nhưng nó đại diện cho đại nghĩa của Dương giới. Mấy vạn năm trước bọn chúng đã lui về bờ ranh tam giới quy ẩn, nay người dẫn dụ nó tiến vào Dương giới, người có biết sẽ gây ra họa gì không?"

Cô ta khẽ vuốt ve cánh của con quái thú, bật cười ha hả: "Ta mặc kệ, bởi vì ta là quý nữ. Tam giới đều không dung nạp ta, bọn chúng đã bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa."

Người đàn ông bạch sam khẽ nhú mày: "Bản tính nó vốn là thiện, người tốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì? Thao túng thần thú thượng cổ, tội này người gánh không nổi."

"Gánh nổi hay không, tùy ta nói. Đừng tưởng người hiện tại đã bước vào hàng tiên ban thì có thể hống hách. Người chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực, còn ta có Trá Dũ, sức mạnh mới có thể lên tiếng ở đây. Hôm nay, ta nhất định đồ sát thiên hạ."

Một tia sát ý hiện lên trong đôi mắt đẹp của cô ta, người đàn ông bạch sam hừ lạnh một cái nói: " Có ta ở đây, các người ai cũng đừng hòng làm loạn."

Trong nháy mắt, con quái thú đã vươn cao cánh vỗ mấy cái, người đàn ông bạch sam đem trong ngực áo ra một món đồ nhỏ phát sáng. Hai bên đạp chân một cái, lấy đà phi vèo vào nhau quyết chiến. Nhiệm vụ của tôi là tiếp tục núp sát đất, không dám nhìn lên. Chỉ nghe trên không trung sấm chớp vang rền, tiếng mưa rơi xuống mịt mù, tiếng quái thú gầm rú trong mưa, âm thanh hiển nhiên cực đại.

Trong âm thanh đó, tôi nghe lẫn vào tiếng cô ta gào thét: "Thanh Phù, người không thể giết Trá Dũ, nó là thần thú thượng cổ. Nếu như người không muốn bị trời tru đất diệt."

"Trời tru đất diệt thì có làm sao? Chẳng lẽ thần thú thì có thể tùy ý sát sinh hay sao? Dương giới máu chảy thành sông rồi, nó đã nhập ma rồi, nếu như trời đất không diệt nó, hãy để Thanh Phù ta diệt."

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 8: Trời Tru Đất Diệt

Giống như nhìn thấy thứ gì đó, giọng của cô ta trở nên hoảng sợ, càng gào thét lớn hơn: "Thanh Phù, người điên rồi. Người moi tim mình để làm gì với Trá Dũ ư?"

Gì cơ, moi tim sao? Tôi cắn chặt răng nhìn lên, người đàn ông bạch sam đó quả nhiên dùng vật trong tay moi tim mình ra. Nhưng nó không hề giống những gì tôi đã xem ở phòng giải phẫu, trái tim kia thực ra là nghĩa bóng. Bởi vì nó chỉ là một luồng ánh sáng, và trước ngực người đàn ông ấy cũng không hề đổ máu, nhưng người ấy lại nôn ra một ngụm máu.

Nơi ngực đã trống một lỗ rồi, lấy tay quẹt vết máu, người đàn ông bạch sam không hề lộ ra đau đớn mà chỉ nhàn nhạt cười: "Một mình ta đổi lấy mạng của người và Trá Dũ, đáng lắm. Trăm năm trước ta không thể trục hãn linh hồn của người, vậy bây giờ ta sẽ làm."

Cô ta đột nhiên lúc này quay đầu sang chăm chăm nhìn tôi, theo bản năng tôi lùi lại hai bước, máu tươi đã tràn đến chân tôi rồi.

"Người xem, ta đem gì đến đấu với người. Ôi, một nửa linh hồn còn lại của ta." - Cô ta từ trạng thái hoảng sợ trở nên đắc ý, bộ dáng phân thân kia của tôi hiện tại trông vô cùng đáng sợ, không thể diễn tả bằng lời.

Tôi run lấy bầy, tự mình lẩm bẩm: "Gì cơ, một nửa linh hồn? Tôi quá thật chỉ có một nửa linh hồn sao?"

Nỗi sợ hãi tâm lý quả thật vô cùng to lớn, vì câu này của cô ta và câu nói của bà đồng năm xưa đã triệt để hạ gục tôi rồi. Người đàn ông bạch sam

tiếp thu cực nhanh, người ấy vừa nheo mắt một cái liền hướng về tôi nói to: "Cô nương, mau chạy đi! Mau quay về thế giới của cô."

"Hừ! Muốn chạy sao, cô ta thì có bản lĩnh gì? Đúng là một nửa linh hồn yếu đuối. Phải rồi, trốn chạy là phong cách của cô ta mà, trăm năm trước cũng vậy."

Một chân tôi đã sẵn sàng chạy, nhưng sau khi nghe cô ta nói thế tôi lại khơi dậy trí tò mò. Tôi tự nhận mình là một cái bình hoa, hoàn toàn không có não, nhưng tôi muốn biết thân phận thật sự của mình đâu có sai.

Nhưng cô ta lại không phải cái võ rỗng, chính lúc nói ra câu ấy, cô ta đã ra lệnh cho con quái thú tấn công rồi.

"Cô nương, tò mò sẽ hại chết người. Nhanh chóng quay về thế giới của cô đi."

Người đàn ông bạch sam bay theo ngăn chặn con quái thú, vừa lớn giọng nói với tôi. Dù sao, quái thú đã sắp đến chân rồi, không tò mò gì nữa, giữ mạng mới quan trọng. Vậy là tôi cắn đầu cắn cổ chạy, nhắm chặt mắt không dám nhìn, bất kể là giẫm lên cái gì.

Nhưng kì lạ, càng chạy giống như đang trên đại lộ, không thể vấp phải bất cứ vật cản nào. Phía sau lưng tôi âm thanh đánh nhau long trời lở đất, ước chừng năm phút sau tôi nghe thấy tiếng con quái thú rống lên đau đớn. Tôi không dám dừng lại, chỉ len lén mở mắt. Phía trước tôi cánh cửa phòng đang cận kề rồi, tôi còn chưa kịp vui mừng đã nghe đánh phịch một tiếng sát phía sau lưng tôi.

Quay đầu nhìn lại một cái, thì ra là con quái thú bị đánh ngã. Vầng sáng trái tim kia hiện tại đang ở ngay yết hầu nó từ từ tan biến. Con quái thú run rẩy mấy cái vô cùng thống khổ, sau đó lị bại, xem chừng nó đã chết rồi.

Hết chuyện, tôi thở phào một cái rồi chạy thêm mấy bước, lúc vừa chạm tay vào cánh cửa lại nghe phía sau vang lên tiếng sấm chớp vang rền. Lần này giống như bản năng, tôi đã dừng lại và quay đầu. Trái tim đột nhiên nhói lên một cái khi thấy người đàn ông bạch sam đó ôn ngực khuy xuống giữa làn sấm chớp.

"Giết thần thú thượng cổ, trời tru đất diệt."

Chỉ nghe trên không trung vang lên một câu đó, cô ta ở gần đó không biết bị gì nhưng cũng đã vô cùng kiệt sức. Cô ta cũng cố mà nói trong giận dữ: "Đồ ngu ngốc nhà ngươi, ta nguyện rửa ngươi vĩnh viễn không được lai sinh."

Người đàn ông bạch sam không nói một lời, máu tươi từ khoé miệng chảy xuống đỏ thẫm nhưng khuôn mặt không hề mang theo chút đau đớn nào. Trên không trung lại giáng xuống một đợt sấm chớp, lần này tôi trợn to hai mắt nhìn thấy rõ ràng. Người đàn ông bạch sam đó bị sét đánh phanh thây, thân thể trắng toát kia tan thành từng mảnh nhỏ.

Cảm giác chân thực mỹ lệ như vậy, so với kĩ xảo trong phim viễn tưởng vượt trội hơn rất nhiều. Nhưng mà, ngay khoảnh khắc đó, hai hàng nước mắt của tôi đột nhiên chảy dài trong vô thức. Tưởng rằng đã triệt để kết thúc, nào ngờ tiếp đó lại vang lên một tiếng nổ vang trời. Tôi không biết có phải tới lượt cô ta bị trời đánh hay không nhưng khói bụi mịt mờ.

Lúc ấy tôi tay đang nắm chốt cửa rồi nhưng mở ra không kịp, cho nên sau khi tiếng nổ phát lên tôi đã ngồi thụp xuống ôm đầu. Trong âm thanh loạn lạc, tôi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, sau đó là tiếng mở cửa.

Tôi vẫn không dám mở mắt cho đến khi cảm nhận được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh, theo sau đó là giọng anh vang trên êm ả: "Không sao rồi, có anh ở đây."

Tôi từ từ mở mắt, hoá ra tôi đang nằm trong vòng tay anh, tôi đã thoát khỏi mộng cảnh kia rồi. Gần đó, bảo vệ nhà tang lễ đang vật lộn với đám phóng viên. Cả người tôi đờ đẫn không chút sức lực, không biết rằng bản thân vừa nãy la hét đến cỡ nào.

"Tôi sẽ kiện đám phóng viên các người tội động tay động chân với nghệ sĩ. Các người cứ chờ hầu toà đi."

Giọng của chị quản lí vô cùng giận dữ mang theo uy hiếp nói với đám phóng viên đang thao thao bất tuyệt ngoài kia. Đầu tôi đau nhức đến muốn nổ tung, không nhớ nổi đã từng bị phóng viên xô đẩy giẫm đạp thế nào. Tôi níu kéo cánh tay của Cảnh Dã thều thào: "A Dã, em muốn đi Trùng Khánh, ngay bây giờ."

"Ừ! Bị lôi kéo đến hồng nào rồi." Giọng Cảnh Dã nhàn nhạt nhưng tôi lại nghe ra cực kỳ mỉa mai. Tôi không còn chút sức lực mà đầu khẫu, đành nhắm mắt xuôi tay. Cảnh Dã bế xốc tôi lên, chỉ nghe anh nói hai chữ "tránh đường" sau đó tôi rơi vào trạng thái bất tỉnh.

Lần này tôi tỉnh dậy lúc 12 giờ đêm, phát hiện vẫn đang ở nhà Cảnh Dã, nhưng anh ấy hiện tại không có mặt. Toàn thân tuy có hơi đau nhức nhưng vẫn có thể gọi là rất ổn.

Tôi cũng không quan tâm tin tức báo đăng mà lập tức cầm di động lục lợi số. Trước hết vẫn là đi bật đèn cái đã.

Sao khi chắc chắn điện đã sáng choang tôi mới quay lại giường trùm kín chăn nhấn gọi cho Bá Lâm, người chủ qua tay ngôi nhà này. Chuông đổ vài lượt thì bên kia đầu dây bắt máy:

"Tôi Bá Lâm nghe đây."

Tôi im lặng qua mấy giây mới trả lời: "Tôi là Ninh Phồn Di."

Không biết giọng tôi có gì bất ổn hay không nhưng lại đến phiên đầu dây bên kia im lặng, tôi cũng kiên nhẫn chờ đợi. Sau đó đầu dây bên kia trả lời: "Không biết Ninh tiểu thư gọi vào giờ này, là có chuyện gì cần giúp sao?"

"Cô ta là ai?" - Tôi nặng nề hỏi, đầu dây bên kia rung lên một cái trả lời: "Cô ta? Ninh tiểu thư đang muốn nói đến ai?"

"Cô gái mặc Hán phục cô dâu, ông biết chứ?" - Tôi lại hỏi, nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn cửa ra vào.

Nghe thấy đầu dây bên kia tiếng rơi vỡ đánh xoảng, giọng nói cũng dần mất bình tĩnh: "Ninh tiểu thư đang nói gì thế? Tôi hoàn toàn không biết ai như thế cả, nếu không có gì thì tôi cúp đây."

Tôi sẽ để cho ông ta ngủ lúc tôi phải thức trong sợ hãi này hay sao, giọng tôi hơi lớn mang theo chút tức giận nói: "Tôi không bỏ số tiền khổng lồ đó đến đây để bị ma dọa, ông tưởng tiền tôi không có lỗ xỏ, vung ra để tìm cảm giác mạnh chắc? Xin lỗi, tôi chỉ là cô gái có thể giới quan bình thường, không phải là tiểu thuyết gia kinh dị gì hay gì gì đó đến tìm cảm giác mạnh đâu."

"Bây giờ cô mua ngôi nhà đó rồi, không liên quan gì đến tôi nữa, tôi cúp đây." - Đầu dây bên kia hần học trả lời, tôi bật cười khan một cái rồi nói: "Ông biết gì không, tôi sẽ kiện ông vì tội mua bán lừa đảo."

"Cô...cô..."

"Tôi gì mà tôi" - Tôi ngắt lời ông ta: " Ông đừng nghĩ tôi là ngoại quốc, ông cũng biết mà, thế giới này kẻ có tiền lập tức là người thắng cuộc. Mà kẻ nhiều tiền thì lắm tật, cộng thêm tâm lí méo mó vẹo vọ, nếu ông không ngoan ngoãn nói ra những gì ông biết. Ông lập tức biết tay tôi, ông không giỡn mặt với tôi được đâu."

Nói xong tôi lập tức tắt máy, một là muốn dẫn mắt ông ta, hai là tôi phải trấn tĩnh và chuẩn bị tinh thần cái đã. Cảnh Dã đi đâu không biết, điện thoại anh ấy không gọi được, tôi rầu rĩ thật sự.

Cứ thế tôi không dám nhìn vào di động, trợn to mắt chăm chăm nhìn xung quanh như lính canh gác biên giới. Tầm nửa tiếng sau, di động tôi đổ chuông, là Bá Lâm gọi lại.

Nguyên lai chính là sau khi Bá Lâm mua lại ngôi nhà này kinh doanh được một tháng thì "cô ta" bắt đầu xuất hiện. Ban đầu chính là trong giấc mơ của ông và các vị khách trọ, dần dà "cô ta" nhảy cẫng ra giữa đêm khiến khách kinh hồn tán đảm. Sau đó ông hỏi chủ nhà cũ, họ đều im lặng không nói gì, rốt cuộc ông không chịu nổi nữa nên rao bán.

Không ngoài dự liệu của tôi lắm, thở dài thường thược, tôi hỏi: "Cô ta có nhắn nhủ điều gì hoặc là có đặc điểm gì không?"

"Cô ta nói đó là nhà cô ta, nơi cô đang ở là phòng của cô ta."

Lúc này là 12 giờ 40 phút, nói mấy loại chuyện này đúng là hơi rùng rợn. Đại khái là nghỉ hơi một cái, Bá Lâm nói tiếp: "Ninh tiểu thư đừng hoảng, cô ta còn nói là ở đây chờ người. Còn nhớ lần đầu gặp mặt, tôi hỏi về nửa đoá hoa trên vai cô không? Cô ta cũng có nửa đoá, nhưng ngược lại."

Không hoảng cái đầu ông ta, bao nhiêu đó còn chưa đủ hoảng hay sao. Nếu như ông ta mà biết được những chuyện tôi nhìn thấy ở nhà tang lễ, chắc ông ta phải ướm đũng quần ấy chứ. Tôi tắt di động, sau đó lại gọi cho Cảnh Dã, lần này anh ấy bắt máy, nói là đang trên đường về.

Tôi vẫn còn mở to mắt, 15 phút sau Cảnh Dã mở cửa, anh còn cầm trên tay túi đồ ăn khuya. Anh nói đi xử lý công việc, tiện đường mua ít đồ ăn khuya tôi thích cho tôi.

"Cảnh Dã, chúng ta đi Trùng Khánh bây giờ đi."

Tôi vừa cố gắng nhét đồ ít đồ ăn vào miệng vừa nói, Cảnh Dã không dò hỏi, anh chỉ gật đầu nói: "Em ăn xong đi, anh đi lấy cho em chút hành lý."

Chắc trên đời chỉ có mỗi Cảnh Dã là chịu được tính khí điên dở này của tôi. Ăn qua loa mấy miếng, tinh thần đã có chút ổn định, chúng tôi ra sân bay.

Chúng tôi xuống sân bay Giang Bắc, Trùng Khánh lúc 6 giờ sáng, bắt taxi đến nhà cổ cũng 6 giờ 30 phút sáng. Không khí nơi đây vô cùng mát mẻ, nhưng hiện tại tôi cảm thấy vô cùng bức bối.

Cảnh Dã cũng rất nhàn tản, anh đang đứng tắm ánh nắng sớm, tôi đứng trên trời nhìn tấm bảng Ngoại Di Cư treo trước cổng. Cảnh Dã thấy tôi đứng trời tròng, anh hỏi: "Di Di, em không định vào sao?"

"Vào chứ, nhưng trước tiên anh gọi đội khai quật cho em. Em muốn đào mồ cô ta lên."

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 9: Nhận Định Thân Phận

Sắc mặt Cảnh Dã lần này rốt cuộc thay đổi, anh cau mày hỏi: “Di Di, em muốn đào mộ ai?”

“Đào mộ ma nữ kia! Anh nhớ không, ma nữ đã giết chết Tần Mạn, lúc ấy ở nhà tang lễ em bị nó dẫn đi.”

Tôi vừa nói vừa tiện tay ngắt một nhánh dây leo bám bên hông cổng. Cảnh Dã hơi trầm ngâm: “Dẫn đi? Cô ta dẫn em đi đâu?”

Tôi đưa tay tra chìa khoá, co chân đạp cánh cửa cổng mở toang: “Em cũng không rõ, có lẽ là cảnh tượng vào khoảng 4, 5 trăm năm trước, sau đó nhìn thấy quá khứ của cô ta.”

Cảnh Dã ừ một tiếng, anh vừa theo sau tôi vừa lấy di động gọi cho đội khai quật thật. Chúng tôi vào căn viện đó ngồi trước cửa chờ đợi, tầm nửa tiếng sau đội khai quật đến. Cảnh Dã ra cửa đón bọn họ, vừa vào tới đã lập tức hỏi: “Xin hỏi tiên sinh muốn đào bới chỗ nào?”

Tôi ngồi giữa bậu cửa lúc này phải váy đứng lên chỉ tay vào phòng ngủ nói: “Đào dưới gầm giường lên.”

Một đội năm người lúc này có một cậu bạn trẻ nhận ra tôi liền sấn tới vui vẻ nói: “Cô có phải là Ninh Phồn Di không, có thể cho tôi xin chữ ký của cô không? Hôm qua tin tức đăng nói cô viếng tang lễ Tần Mạn bị ngắt xiu, không biết cô đã hồi phục chưa?”

Tôi cắn chặt răng, mặt dù không có tâm trạng nhưng vẫn cố mà cười một cái. Cảnh Dã bên cạnh mặt mày lạnh tanh, một người khác trong đội vội vã cười hì hì đến lôi cậu ta, sau đó hối lỗi với Cảnh Dã: “Xin lỗi tiên sinh, cậu ta là người hâm mộ của Ninh tiểu thư, tuổi trẻ bốc đồng.”

Cậu bạn kia cũng rất thức thời, vội cười xin lỗi. Cảnh Dã bước nhanh đến nắm chặt tay tôi dắt vào phòng, đội khai quật nối tiếp vào theo. Sau khi bọn họ chuẩn bị đồ nghề thì lập tức bắt tay vào việc.

Tưởng rằng việc khai quật sẽ rất vất vả, nhưng không ngờ còn chưa đầy 20 phút đã đào được một cái hố sâu vài mét. Một người trong đội hỏi tôi: “Ninh tiểu thư, cô muốn tìm gì?”

“Làm phiền các anh đào thêm vài mét nữa được không, có lẽ sắp đến rồi.”

Cả đội lại tiếp tục đào, qua mấy phút có người kêu lên: “Đã chạm vào vật gì đó, có vẻ là mảnh gỗ.”

Lồng ngực tôi đập nhanh hơn một nhịp, tôi vội nói: “Các anh xem thử nó là thứ gì.”

“Là một chiếc quan tài gỗ. Trời ạ, ai lại đặt quan tài ở đây chứ?”

Đó là câu nói tôi nghe được khi khoảng cách 20 mét nhưng tôi vẫn chưa bước tới. Tôi khựng lại, còn chưa kịp phản ứng thì Cảnh Dã đã lướt qua tôi, anh nhanh chóng nói: “Các anh giữ bí mật được đến cỡ nào?”

Tất cả im lặng nhìn, không có ai trả lời. Cảnh Dã nói tiếp: “Tôi cho các anh 2 lựa chọn. Một là hợp tác với chúng tôi và giữ kín chuyện này, tiền bạc các anh đảm bảo không thiếu. Hai là các anh có thể tung tin thoải mái, rồi sau đó hầu toà.”

Im lặng một lúc lâu, một người trong đội nói: “Chúng tôi chỉ là người lao động bình thường, không muốn dây vào phiền phức đâu. Chuyện của các vị, chúng tôi không quản.”

“Cảm ơn!” Cảnh Dã lễ độ gật đầu, sau đó hỏi tôi: “Di Di, em định thế nào?”

Tôi đi tới chỗ quan tài, trầm ngâm nhìn một lát. Thật sự mà nói, khó mà diễn tả tâm trạng của tôi lúc này. Giận dữ vì cô ta đã giết chết Tần Mạn, thương xót vì cuộc đời bi ai của cô ta. Nhưng mà, Tần Mạn có tội tình gì, vì sao cô ta lại tìm cô ấy. Đúng là một mối tơ vò, không có cách nào tìm được đầu mối.

Sau một hồi vật lộn tư tưởng, tôi đành thở dài nói: “Để cô ta yên đi, dù sao đào lên cũng không làm được gì.”

Cảnh Dã ừ nhẹ một tiếng, ra hiệu cho đội khai quật lấp đất lại như cũ. Tôi đi ra sân hít thở không khí một chút, di động tôi lại reo, là chị quản lí gọi tới.

“Tiểu Di em không sao chứ? Bên phía tin tức chị đã giải quyết giúp em rồi, hoàn toàn không có vấn đề gì. Em đang ở đâu, chị lập tức đến đón em.”

Giọng chị quản lí vô cùng lo lắng nói một tràng giang đại hải, tôi đáp: “Em đang ở Trùng Khánh, em có việc cần giải quyết.”

“Con bé ngốc này, mau về đi, tuyệt đối đừng làm chuyện dại dột.” Chị quản lí nói tiếp

“Yên tâm đi, tiền của chị không mất được đâu. Tài khoản của em còn nhiều tiền lắm.”

“Con bé này, mày tưởng chị chỉ quan tâm đến tiền thôi sao? Mười năm nay chị đã xem mày là người nhà rồi. Chị biết em sốc vì chuyện của Tần

Mạn, nhưng em vẫn còn có mọi người mà. Cầu xin em đấy, về đây có được không?” Đầu dây bên kia thật sự muốn khóc rồi. Tôi đương nhiên biết chị ấy đều là nói thật, vì vậy cũng không đành trêu tiếp.

“Được rồi, em đang cùng Cảnh Dã về căn nhà mới mua. Có anh ấy ở đây, em có thể xảy ra chuyện gì sao? Có một số chuyện bây giờ nói không tiện, đợi khi quay về em sẽ từ từ kể. Thế nhé, em cúp đây.”

Việc của đội khai quật đã xong xuôi, tôi gọi cho chủ nhà cũ Bá Lâm hỏi về cách thức liên lạc của chủ lúc xưa căn nhà. Nhưng gọi mãi đều không liên lạc được, tôi đành hỏi thăm địa chỉ mới. Sau khi biết địa chỉ mới, hai chúng tôi lại ngồi taxi đến đó.

Đó là khu biệt thự của người giàu nằm trên đường Lan Đình cùng quận, cách nhau 20 phút ngồi taxi. Theo đúng địa chỉ, chúng tôi ở trước cổng bấm chuông ba lượt thì có người giúp việc ra mở cửa.

“Xin hỏi, Bắc Cung lão gia có ở nhà không? Chúng tôi là đối tác của ông ấy.” Cảnh Dã vô cùng lịch sự hỏi người giúp việc. Bà thím ấy lại như rất tin tưởng đưa chúng tôi vào trong. Ngồi chờ ở phòng khách tầm 10 phút, bà thím đẩy một ông cụ đi ra.

Nhìn thấy hai chúng tôi, ông cụ ho khan mấy tiếng rồi khó chịu hỏi: “Hai người tìm ai?”

“Chúng tôi là chủ mới có ngôi nhà ở đường Á Lan.” Tôi giành phần nói trước. Ông cụ nhăn mày, dùng đôi mắt sâu hoắm chăm chú nhìn tôi. Lúc này tôi nhìn thấy, trên mặt ông cụ mang theo vẻ sợ hãi cực hạn vội vàng xua đuổi: “Nhà đã qua mấy đời chủ rồi. Chúng tôi không còn liên quan nữa, mời hai người đi cho.”

Thím giúp việc rất linh hoạt, nhanh vậy đã tới mời chúng tôi. Tôi đứng bật dậy, gấp gáp nói: “Tôi muốn hỏi thăm về cô gái được chôn dưới gầm giường ở viện phía nam.”

“Xăng bậy, ta không biết cô đang nói gì. Xin mời về cho.” Ông cụ không biết là đang sợ hãi hay tức giận, nhưng giọng điệu có chút run rẩy. Thím giúp việc đã mời đến tận chân, nhưng tôi là ai nào, da mặt dày lắm, giọng tôi nói lớn hơn: “Cô gái bị chôn sống hơn 500 năm về trước, lúc bị chôn đang mặc một bộ áo cưới. Cô ta có diện mạo giống tôi như đúc, quan trọng hơn, tôi đã tận mắt nhìn thấy cô ta giết chết bạn của tôi.”

Lần này động tác của bà thím dừng lại, ông cụ không dám nhìn tôi trực diện, nhưng trong mắt ông chứa đựng một niềm sợ hãi cùng bi ai. Không khí căng thẳng, không một ai dám thở mạnh, chỉ có hô hấp của ông cụ khi khò vang đều đều.

“Làm sao cô biết? Ngoài những thứ đó, cô còn biết điều gì nữa?” Mặt ông cụ cúi gằm xuống nền đất, hỏi tôi.

“Một trăm năm sau đó, cô ta hoá quỷ, một mình triệu hồi thần thú Trá Dũ, sai khiến nó đồ sát thiên hạ.” Tôi từ tốn trả lời, vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt ông cụ. Quả nhiên đúng như mong đợi, biểu tình trên mặt ông cụ biến hoá vô cùng vi diệu. Tôi vừa dứt lời, ông cụ lại hỏi: “Cô rốt cuộc là ai?”

“Ảnh hậu Ninh Phồn Di!”

“Đừng có giả ngu nữa, thân phận thật sự của cô là ai?”

Ông cụ giận dữ đập mạnh tay lên thành xe lăn, vòng ngọc trên tay ông va chạm vào thanh sắt tạo ra tiếng ma sát nhức tai. Lúc này tôi mới chú ý đến chiếc vòng đó, tôi đi tới, cúi người xuống đối diện ông cụ: “Tôi cũng muốn biết tôi thật sự là ai lắm, và vì sao tôi lại trông giống cô ta như thế.”

Ông cụ vẫn cúi mặt như cũ, lúc này giống như một vị cao nhân trong giang hồ dù cho chân què mắt mù nhưng đầu óc vẫn vô cùng thông tuệ. Tôi đưa tay từ từ chạm vào chiếc vòng ngọc thanh phi thủy đó hỏi: “Chiếc vòng này, bản thể của nó là mấy chiếc?”

“Một chiếc.” Ông cụ trả lời, tôi đứng thẳng người, lùi ra hai bước nói: “Vậy, tôi mạo muội đưa ra ba đáp án. Thứ nhất là ông nói dối, thứ hai, những gì tôi nhìn thấy không đúng. Còn điều thứ ba, mộ của cô ta đã từng bị đào lên.”

Đúng vậy. Bởi vì tôi nhìn thấy lúc bị bỏ vào quan tài, trên tay phải của cô ta chính là đeo chiếc vòng ngọc kia. Ông cụ lại thở dài, có lẽ do tuổi tác đã cao nên hô hấp không còn tốt nữa, ông nói: “Là mộ đã từng bị đào lên.”

Biểu cảm trên mặt tôi hơi méo mó rồi, nhìn sang Cảnh Dã, mặt anh cũng không nguyên vẹn lắm. Ông cụ lấy hơi rồi nói tiếp: “Thời điểm đó là vào 50 năm sau. Đã từng đào lên một lần để chôn ý trung nhân của cô tổ vào chung. Trước đó người nhà đều nằm mơ thấy cô tổ báo mộng nói muốn gặp ý trung nhân. Nhưng mà người cũng sống sờ sờ ra đó, không thể đập đầu chết, đành phải chờ đến lúc người đó qua đời.”

Tôi bứt mấy sợi tóc cho trấn tĩnh, nhìn sang Cảnh Dã bên cạnh, anh ấy khoé miệng giật giật, chắc hẳn cảm thấy vụ chôn cất này cực kỳ không có khoa học, cực kỳ ô nhiễm.

“Còn về chiếc vòng này, nghe nói lúc ấy người đào mộ đã trộm và đem bán. Nhưng nó là bảo vật gia truyền cho nên người nhà đã tìm kiếm mua lại, truyền thụ lại đến bây giờ.”

Câu này của ông cụ làm tôi muốn nôn rồi, gu cũng mặn thật, dám trộm đồ của cái xác khô đem bán. Tôi buộc miệng: “Wow, các người cũng gan dạ thật. Dám đeo đồ chôn với xác chết dưới mộ 50 năm.”

“Em chưa đọc thể loại trộm mộ bao giờ sao? Thật là lỗ bịch.” Cảnh Dã ném cho tôi một câu, tôi ngậm chặt miệng.

“Được rồi, đã đến nước này, ta sẽ cho cô xem gia phả. Đi theo ta.”

Ông cụ được bà thím đẩy đi, chúng tôi theo phía sau. Ông cụ mở cửa một căn tầng hầm. Chúng tôi theo chân xuống, nơi này quả thật là xây dựng toàn bằng gỗ theo kiểu cổ xưa, khác xa những gì phía trên.

Đảo mắt một lát, ông cụ bảo bà thím từ trên ngăn thứ ba của tủ gỗ lấy xuống một cái hộp đưa cho tôi. Tôi nhận lấy chiếc hộp được chạm khắc tinh xảo kia cẩn thận mở ra. Bên trong là hai cuộn giấy Tuyên Thành đã cũ, ngả màu ố vàng được buộc cẩn thận.

Tôi mở cuộn giấy thứ nhất, là một bức hoạ, hoạ phía sau một cô gái, cô gái mặc một chiếc váy lụa mỏng lộ ra phần vai đến giữa lưng. Trên vai phải của cô gái hiện lên một đoá hoa bỉ ngạn hoàn chỉnh. Nửa đoá trên vai tôi, giống vị trí như đúc. Tôi nghe toàn thân lạnh toát, cuộn lại bức hoạ, tôi mở cuộn tiếp theo.

Vẫn là một bức hoạ, nét vẽ lần này tinh xảo hơn nhiều, chứng tỏ là hoạ sĩ tài hoa vẽ ra. Là một bức hoạ chính diện cô gái trong hình giống tôi như đúc. À. Thì ra đó là cô ta. Cô ta trong ảnh mặc một bộ cẩm phục đẹp đẽ, tóc dài buông thả chấm eo, diện mạo xuất chúng, thần thái tươi sáng.

Lật sang mặt sau, là những dòng chữ được đề bằng chữ Khải: “Danh xưng Bắc Cung Phồn Di, nhị tiểu thư Bắc Cung gia Minh triều. Sinh ngày mùng 7 tháng 2 năm 1623, mất ngày mùng 1 tháng 7 năm 1640.”

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 10: Bắc Cung Phồn Di

“17 tuổi? Chết trẻ như vậy sao?”

Đó là câu hỏi của tôi băng quơ trong 10 phút chết lặng. Ông cụ cũng như băng quơ trả lời: “Đúng vậy, kể ra cũng thật đáng thương.”

“Rốt cuộc tại sao lại bị chôn sống như vậy?” Tôi cố hỏi, tay đã cuộn lại bức họa trả về hộp gỗ. Nhưng đáp lại tôi là sự im lặng cùng vài tiếng thở mạnh của ông cụ.

“Bỏ đi, dù sao cũng cảm ơn ông. Phần còn lại tôi tự mình đi hỏi cô ta vậy.”

Tôi gật đầu với Cảnh Dã ra hiệu rời khỏi, nhưng vừa đi được vài bước đã nghe ông cụ nói “khoan đã”. Tôi dừng lại và quay đầu, ông cụ ra hiệu cho bà thím kia lấy từ một ngăn tủ khác ra một tấm ảnh. Ông cụ tần ngần mấy giây rồi vừa đưa cho tôi vừa nói: “Đây là tấm ảnh được một người nặc danh gửi tới vào hai mươi mấy năm trước.”

Tôi nhú mào, đưa tay lấy tấm ảnh lên xem: “Đây, đây chẳng phải là bố mẹ tôi sao? Đứa trẻ trên tay mẹ tôi chính là tôi lúc mới sinh rồi. Nhưng mà, sao ông vẫn còn giữ nó, nó vốn không liên quan đến ông mà?”

“Lúc đó ta cũng định vứt nó, cho đến khi ta nhìn thấy cái này.” Ông cụ hai mắt nhắm hờ nhưng ngón tay vô cùng chính xác chỉ vào một góc trong tấm ảnh. Tôi mở to mắt, từ từ di chuyển ngón tay ông cụ ra khỏi.

Khoảnh khắc ấy miệng của tôi cứ há to dần theo sự di chuyển của ngón tay ông cụ. Cho đến khi ngón tay ông cụ đã hoàn toàn rời khỏi, chính là lúc tôi đứng tựa trời tròng. Bởi vì ở vị trí của ông cụ chỉ, xuất hiện một bóng người mờ mờ, người đó mặc bộ giá y, chính là cô ta.

Tôi cầm theo tấm ảnh chạy như lao ra khỏi căn nhà, Cảnh Dã phía sau đuổi theo tôi. Trong khu này hoàn toàn không lấy một chiếc taxi, dù sao tôi cũng không thể chạy bộ được, đành nói với Cảnh Dã: “Anh có thể gọi mua một chiếc xe giúp em không?”

Cảnh Dã gật đầu, tôi ngồi xuống bậc bồn hoa, lấy di động gọi cho bố tôi ở Pháp. Có lẽ ông ấy đang ngủ nên không nhắc máy, tôi gọi đến số bàn ở nhà. Người giúp việc bắt máy: “Cô chủ cả, cô muốn gặp ai?”

“Bố tôi ở đâu?” Tôi vừa hỏi thì nghe được tiếng con gái ở gần đó, điện thoại đổi tay, tiếng con gái vang lên: “Chị, là em Vị Ương đây. Chị muốn tìm bố sao?”

“Ừ, ông ấy đang ở đâu?” Giọng tôi hần học, nhưng đầu dây bên kia rất dịu dàng: “Có lẽ bố đang ngủ trên lầu, chị đợi một lát nhé, em đi gọi bố.”

Ninh Vị Ương lấy di động của mình gọi cho tôi, tôi nhắc máy, nghe tiếng cô ta chạy lên cầu thang.

“Bố ời, dậy một lát đi. Chị hai gọi cho bố!” Đó là âm thanh phát ra từ cuộc đối thoại phía bên kia. Nghe tiếng ông thở một cái, sau đó ông lên tiếng: “Tiểu Di, có chuyện gì sao?”

“Mẹ mất vì bệnh gì?” Tôi gọn lỏm, ông đáp: “Con nói linh tinh gì vậy, mẹ con ở phòng bên kia...”

“Mẹ ruột của con!” Tôi ngắt lời.

Tôi nghe được ông đang ngồi dậy, đoán chừng ông đang tìm mắt kính. Rất nhanh sau đó giọng ông có vẻ ưu tư nói: “Bà ấy qua đời vì chết đuối, toàn thân vô cùng thảm hại. Nhưng khi ấy dù có bao nhiêu đội chuyên án cũng không thể phá được.”

Tôi thất thần đập máy, mệt mỏi tựa người ra gốc hoa. Cảnh Dã bên cạnh dịu dàng nhìn tôi đầy lo lắng, sau đó khẽ nói: “Di Di, xe của em đến rồi.”

Tôi khẽ ừ một tiếng, Cảnh Dã cùng nhân viên cửa hàng kí một số giấy tờ, tôi đi ra đưa di động mình cho Cảnh Dã: “Quét mã của em này.”

Cảnh Dã từ chối nhận, tôi nhét di động vào tay anh rồi vào trong xe ngồi.

Hai chúng tôi thuê một phòng khách sạn gần đó nghỉ lại. Cả một buổi chiều tôi cứ khư khư cầm tấm ảnh kia mà nhìn. Tôi bắt đầu xâu chuỗi các sự kiện kia lại với nhau, từng chút một. Cô ta lúc ấy ở trong mộng cảnh nói với tôi rằng tôi là một nửa linh hồn của cô ta. Cô ta xuống tay với những người thân thiết xung quanh tôi, trừ Cảnh Dã. Kiếp trước, chẳng lẽ Cảnh Dã thật sự là pháp sư sao, nhưng anh ấy đâu còn nhớ gì?

Tôi mệt mỏi với hàng tá đáp án, thần kinh suy nhược trầm trọng, sau đó cứ như thế chìm vào giấc ngủ.

Lúc tôi tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở căn nhà cổ đó, lại còn đang tắm. Trong phòng tối thui tối nùi không một chút điện đóm, chỉ có ánh nến mập mờ. Tôi thoáng giật mình, nghĩ thầm đây là chủ ý của ai thế này. Từ trong bồn tắm bước ra, tôi lấy chiếc khăn tắm quấn lên người muốn ra ngoài tìm đèn.

Phòng tắm có một chiếc giường rất lớn, đại khái là...A, tôi hiểu rồi, người bày ra phong cách này là muốn tắm uyên ương sao? Tôi rùng mình lắc đầu một cái sao đó đi qua, nhưng lạ thay, tối tắm như vậy nhưng tôi lại thấy một bóng dáng trong gương lúc lướt qua.

Không đúng, đó không phải là bóng của tôi, đi qua khỏi gương tôi chợt chôn chân, hai mắt đã nhúu chặt lại trong tình trạng hoảng sợ. Và mặc dù có chuẩn bị tâm lí tốt thế nào thì lúc chầm chậm quay đầu nhìn vào gương tôi vẫn có thể giật mình như cũ.

Bởi vì cô ta ở trong gương đang nhe răng cười, khuôn mặt nát bươm đầy máu me và khuôn miệng ngoác tới tận mang tai. Tôi ngồi phịch xuống đất, theo bản năng chửi một câu “chết tiệt”.

Vậy mà cô ta còn cười ha hả, tôi đem các chai lọ mỹ phẩm trên bàn gần đó ném vào cô ta trong gương, điên cuồng chửi bới: “Trả mạng Tần Mạn và mẹ tôi lại đây, cô muốn gì hả? Muốn gì thì tìm tôi đây, tôi chơi cùng cô, tại sao lại giết hại bọn họ?”

Vậy mà cô ta ở trong gương và cái gương không có mấy may mắn gì. Lúc tôi ngẩn đầu lên, cô ta đã lấy tay kéo cái miệng rộng của mình lại trở thành một khuôn mặt hoàn chỉnh, xinh đẹp và giống tôi như đúc. Cô ta lần này chỉ cười khẩy nói: “Bởi vì bọn họ đáng chết, đó là ân oán năm xưa.”

Ồ, một lí do dở hơi. Tôi trừng mắt chăm chăm đối diện nhìn cô ta trong gương. Lạ thay, tôi phản chiếu không gương không hề có bóng, hoặc là nói, cô ta chính là cái bóng của tôi trong gương, vô cùng thuần túy.

“Đã là ân oán của kiếp trước, bọn họ đều đã đầu thai rồi, kiếp này bọn họ vô tội. Vậy còn cô, một hồn ma trinh nữ, tại sao lại không đầu thai đi?”

Tôi đứng tựa vào vách gỗ, vừa nói vừa chăm chú quan sát biểu cảm của cô ta. Rõ ràng lúc tôi nói đến hồn ma trinh nữ, sắc mặt cô ta kéo căng cực hạn, sau đó chuẩn bị muốn thay đổi. Nhưng cô ta không thay đổi, chỉ dừ tợn nói: “Thứ ngu ngốc, cô thì biết cái gì? Ta vốn đã không phải trinh nữ nữa rồi, ta có một sinh linh trong bụng.”

Tôi ngây người trong phút chốc, cảm nhận trong bụng dưới của tôi dâng lên một cơn đau dữ dội. Những kí ức lạ lẫm dâng lên trong đầu tôi, vô cùng

mờ nhạt, đại khái không thể thấy rõ điều gì. Như vậy, là do cô ta mang thai nên gia đình chịu nhục nhã đã chôn sống cô ta?

Tôi ôm bụng nén cơn đau, khàn giọng nói: “Đó là do bản thân cô ngu ngốc bị người ta lừa gạt, cô trách ai chứ?”

“Đừng có giả khôn ở đây, ai ngu ngốc còn chưa biết đâu. Mười năm qua cô quay phim cổ trang nhưng không biết về thời phong kiến sao? Một lũ cận bã, một tên nam nhân tra nam, một nữ nhân tiện nữ, cùng một mẫu thân độc ác.”

Cô ta giọng nói vô cùng ai oán, tôi vẫn thờ hồn hển vì cơn đau kia mà hỏi: “Cô nói, Tần Mạn và mẹ tôi trong quá khứ là ai?”

Trong mắt cô ta tràn đầy tơ máu, đôi môi đỏ rực cong lên một cách đầy mỉa mai: “Mẫu thân của cô là mẫu thân độc ác đó, được lắm, bà ta còn dám sinh ra cô. Vậy nên tôi cho bà ta đi trước, cô không còn ai bảo vệ nữa rồi. Còn cô ca sĩ kia, là kẻ đã cướp phu quân của ta. Vậy mà kiếp này cô ta còn mặt dày muốn mặc giá y giả vào nhà giàu sao? Còn mặt mũi làm bạn thân của cô sao, trơ trẽn!”

Lại một lý do khó bề tưởng tượng, tôi lắp bắp không biết là tức giận hay thế nào: “Vậy nên...cô đã giết hại cô ấy ngay giây phút mặc áo cưới? Cô điên rồi, thật sự điên rồi.”

Ngưng lại vài giây, tôi lại nói: "Khoan đã, vậy còn tra nam mà cô nói đến là ai?"

"Người chết tiếp theo, đến lúc đó cô sẽ biết thôi." Một nụ cười đắc thắng trên mặt cô ta, tôi thật sự không chịu nổi nữa, tôi phải rời khỏi đây thôi. Đúng vậy, đứng lên và chạy nào.

"Ninh Phồn Di, cô không thắc mắc tại sao cô lại tên là Phồn Di, giống tên của tôi sao?"

Tôi lại vì tò mò mà đứng lại nữa rồi, lùi về hai bước, tôi nhìn vào trong gương, gặng hỏi: "Cô muốn nói gì?"

"Phồn hoa như mơ

Di dời nhất mộng

Ảo mộng một đời

Tĩnh dậy tan biến!

Đó là ý nghĩa của tên "chúng ta". Cô đã từng hỏi ý nghĩa của tên cô chưa, có phải bọn họ đều không biết hay không?"

Giọng cô ta giờ đây như mây như gió, nhưng lại như vết dao cứa vào trong lòng tôi.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 11: Giấc Mơ Hai Tầng

“Phồn hoa như mơ

Di dời nhất mộng

Ảo mộng một đời

Tĩnh dậy tan biến...”

Bốn câu đó vọng lại trong đầu tôi một lần nữa, một mảnh kí ức mờ nhạt hiện ra trong đầu tôi.

“Cô nương, dám hỏi cô nương xưng gọi là gì?”

“Tiểu nữ xưng gọi hai chữ Phồn Di. Phồn của phồn hoa, Di trong đế lại. Một giấc đầu, tĩnh dậy hốt nhiên tan biến.”

“Như vậy, nếu như cô nương không chê bai tại hạ gia môn bần hàn, có thể hay không để tại hạ cùng cô nương dệt giấc mộng này ngàn thu?”

Một đoạn đối thoại của đôi nam nữ với ngôn ngữ cổ đại đó hiện lên trong đầu tôi, sau đó chỉ nghe rè rè nhức tai. Tôi ôm lấy hai tai mình: “Đó là gì? Tại sao lại ở trong đầu tôi?”

Mặc cho tôi kêu gào, cô ta không trả lời, chỉ tiếp tục nhếch miệng nói: “Cô có muốn biết vì sao năm xưa mẫu thân cô chết không? Ta không giết bà ta, là bà ta tự mình nghĩ quẩn, tự mình đa nghi ghen tức mà tự tử.”

"Không đúng, mẹ tôi không phải người yếu đuối, cô nói bậy." Tôi chống chế, cô ta lại cười khẩy: "Đúng vậy, nhưng bà ta có điểm yếu. Điểm yếu của bà ta là ông ta, ông ta khi đó ngoại tình."

Tôi trừng trừng hai mắt nhìn, cô ta ngừng một cái rồi tiếp: "Vì vậy mà ta đã thao túng bà ta. Bà ta chết một cách tự nhiên, và bỏ rơi cô. Nếu ta là cô, ta nhất định hướng bọn họ trả thù thật tàn nhẫn hahaha."

Sau tiếng cười đó cô ta đã biến mất không một dấu vết, đầu óc tôi nổ tung. Chết tiệt, cô ta đã gieo rắc điều gì vào trong đầu tôi thế này? Tôi tung cửa phòng tắm ra ngoài tìm một khúc gỗ quay vào hung hăng nện vào gương: "Bắc Cung Phồn Di, cô ra đây cho tôi. Có gan thì cút ra đây, cô là một con rùa rụt cổ."

Tấm gương nứt nẻ sắp vỡ, ẩn ẩn hiện hiện trong những vết nứt ấy là hình ảnh của mẹ tôi xa vời vợi. Hình ảnh Tần Mạn thân hình dập nát trừng trừng hai mắt nhìn tôi như cầu cứu. Sau đó là hình ảnh cô ta nhe răng cười khảnh khách với khuôn mặt máu me cứ hoà lẫn vào nhau vô cùng kinh dị.

Tôi giật mình tỉnh dậy, phát hiện ra mình đang ở trong phòng của khách sạn. Là một cơn ác mộng, nhưng mà tôi khẳng định đây không đơn thuần là một giấc mơ. Ngồi dậy nhìn đồng hồ trên bàn, lúc này đồng hồ đã điểm đúng 12 giờ đêm, và Cảnh Dã không có đây.

Tôi khẩn trương xuống giường ra khỏi phòng, một đường xuống hầm để xe. Vừa hay có một chiếc thùng rỗng gần đó, tôi trút xăng từ xe hơi ra đầy một thùng, bắt đầu công tác lái xe đến ngôi nhà kia. Đoạn đường vắng lặng không một bóng người, chỉ có đèn đường mờ ảo.

Lái xe không lâu đã đến ngôi nhà kia, tôi xuống xe đem thùng xăng tưới xung quanh ngôi nhà. Vừa lớn giọng kêu gào: "Bắc Cung Phồn Di, cô ra đây cho tôi, cô trốn ở đâu?"

Sau khi hoàn tất tưới xăng, tôi châm một ngọn lửa rồi ném vào: "Tôi châm lửa đốt nó, để xem cô còn chỗ nào dung thân mà không lộ mặt ra đây."

Ngọn lửa xanh rực phừng phừng cháy trong đêm tối, những tia lửa nhỏ uốn lượn nhảy múa thành những hình hài quỷ dị. Bỗng nhiên trong đám cháy có tiếng gào thét dữ tợn, sau đó là tiếng cười khanh khách. Vài giây sau, từ trên ngọn lửa xuất hiện một đám hồn ma đầy đủ các hình dạng thể loại. Chúng nhao nhao, dữ tợn cào xé như muốn vượn ra khỏi đám lửa mà nuốt sống tôi.

Hoảng sợ, tôi chạy vào trong xe, đồng hồ xe lúc này vẫn chằm chằm kim giờ đến số 12, và kim giây cứ tích tắc tới lui nhưng không hề hoạt động. Tôi cúi đầu luống cuống mở khoá xe nhưng nó không hoạt động, phía trước cảm giác sáng rực đập vào mắt tôi. Ngẩng đầu nhìn lên, lửa đang lan rộng, và các bóng ma ấy đang hướng về phía tôi một cách dữ tợn.

Tôi giật mình tỉnh dậy lần nữa trong tình trạng mồ hôi nhễ nhại, có lẽ tôi gào thét khủng khiếp lắm mới tỉnh lại. Lần này Cảnh Dã đang nằm bên cạnh và nhìn tôi với ánh mắt hết sức lo lắng. Tôi thử người nhìn đồng hồ trong 5 phút, sau khi xác định đồng hồ vận hành bình thường và tôi đã thoát khỏi được giấc mơ tôi mới phát hiện bản thân sức cùng lực kiệt.

"A Dã, em nghĩ mình vừa nằm mơ. Đó là một giấc mơ hai tầng."

Cảnh Dã ngồi dậy, dùng khăn lau mồ hôi cho tôi, vừa dịu dàng hỏi: "Em mơ thấy gì?"

"Em mơ thấy em đang tắm ở ngôi nhà cổ kia, và cô ta xuất hiện trong gương. Cô ta nói với em Tần Mạn kiếp trước cướp chồng của cô ta, sau đó nói mẹ ruột của em bị cô ta thao túng tự tử."

"Ừ, rồi sao đó?" Cảnh Dã rất kiên nhẫn.

Tôi khát, Cảnh Dã đưa ly nước cho tôi. Sau khi nốc sạch ly nước, vừa nhìn theo tay Cảnh Dã thành thạo đặt lại cái ly lên bàn tôi vừa nói: “Sau đó em tỉnh lại ở lần thứ hai, em đem theo thùng xăng đi đốt ngôi nhà đó. Cảnh đêm thì rừng rợn hoang liêu, đồng hồ thì điểm mãi 12 giờ...”

Cảnh Dã không nói gì, chỉ chớp mắt một cái đầy suy tư, tôi hoang mang: “A Dã, anh không sợ em sao? Xung quanh em toàn chuyện ma quái như vậy, em lại còn có thể nhìn thấy ma. Và quan trọng là, cô ta nói em là một nửa linh hồn của cô ta.”

Cảnh Dã im lặng không trả lời, anh vẫn ngồi suy tư như thế, rất lâu. Tôi không tài nào ngủ được nữa, xuống giường mở cửa ra hành lang khách sạn. Lúc này là 2 giờ sáng, Trùng Khánh gió rất to, tầng 17 của khách sạn hứng hết cơn lạnh buốt của gió đêm. Tôi ngồi mệt nhoài trên ghế ngoài hành lang, cảm nhận cái lạnh cắt da thịt, cảm giác có chút giống với đêm đó. Cái đêm mà Tần Mạn chết đuối, cái lạnh thấu xương cũng giống như vậy.

Sáng hôm sau chúng tôi về Thượng Hải, hôm nay là ngày cúng tuần đầu tiên của Tần Mạn, tôi đem theo một bó hoa cúc mà cô ấy thích đến viếng cô ấy. Không có trợ lý đi cùng, không có Cảnh Dã đi cùng, tôi lang thang men dọc lối hành lang. Hôm nay không có ai đến viếng người thân, chỉ một mình tôi độc bước. Bỗng nhiên hơn bao giờ hết, lúc này tôi cảm thấy thật chơi với, mọi thứ hư ảo không xác định.

Khóm hoa trước sân nở mấy chùm trắng tuyết, vài cơn gió nhẹ đã làm cánh hoa rời khỏi cuống. Một cánh hoa lướt ngang tầm mắt tôi, tôi quay đầu nhìn theo. Cánh hoa đậu lại nơi cửa kính, phản chiếu trong đó, Tần Mạn đang nhìn tôi, trên môi nở nụ cười rất đau khổ. Tôi giật mình quay đầu, ngoài trời không có gì ngoài những cánh hoa bay, nhìn lại cửa kính, chỉ là một mảnh trắng tinh.

Di động của tôi chợt reo, là Phan Vĩ gọi, cậu ta muốn tôi đến thăm. Ra đến cổng, nhìn thấy một chiếc Rolls royce quen thuộc, là xe của Cảnh Dã.

Tôi mở cửa ghế lái phụ ngồi vào: "Làm sao anh biết em ở đây?"

"Định vị di động của em!" Cảnh Dã rất thành thật. Tôi gật đầu: "Em muốn đến bệnh viện thăm Phần Vĩ, cậu ấy gọi cho em."

Cảnh Dã không vội lái xe mà mở ipad của anh đưa cho tôi: "Nhưng trước khi đi, anh muốn em xem cái này."

Tôi ngây người, cầm lấy ipad xem tin tức. Nội dung là đêm qua tại hồ bơi nhà riêng trong khu biệt thự đắt đỏ nhất thành phố, có ba người đàn ông trẻ chết vì đuối nước...trong hồ. Đây hẳn là một cái chết nhảm nhất trong lịch sử chết đuối của nhân loại. Tôi bất mãn: "Anh không đến viện pháp y sao, đưa cho em mấy cái này làm gì, em cũng đâu phải cảnh sát nhà nhà tội phạm tâm lí học."

"Em xem vết thương trên người nạn nhân đi, bọn họ đều có chung một kiểu vết thương."

Cảnh Dã đưa tay phóng to màn hình, tôi vẫn nhất nhất nhìn về phía trước, không muốn nhìn: "Anh muốn nói gì?"

"Anh muốn nói, bọn họ có vết thương giống như Tần Mạn." Giọng Cảnh Dã rất bình thản, nhưng tôi lại không thể nghe nổi. Tôi ôm lấy hai tai mình không ngừng lắc đầu: "Không, không phải! Bọn họ không liên quan gì đến em, bọn họ chết không phải lỗi do em..."

Cảnh Dã dùng hai tay giữ chặt vai tôi, giọng anh dịu dàng mà kiên nhẫn: "Ninh Phồn Di, không ai bắt em chịu trách nhiệm, cũng không phải là lỗi của em. Nhưng mà, em phải đối diện, em hãy chấp nhận đi, nó liên quan đến em."

"Không, không liên quan đến em. Em không biết gì hết, em không nhìn thấy ma gì cả. Em chỉ...em chỉ là một diễn viên bình thường, em muốn đi

đóng phim. Buông em ra, em phải đi tìm chị quản lí để nhận phim. Đúng vậy...đi đóng phim."

Tôi gào thét hoảng loạn, vùng vẫy như điên, cuối cùng chỉ là lời lẩm bẩm như người điên. Cảnh Dã càng giữ chặt tôi hơn: "Ninh Phồn Di, em đừng trốn chạy nữa. Ninh Phồn Di mạnh mẽ không yếu đuối của anh đâu rồi, em trả cô ấy lại cho anh."

Tôi bất lực, sợ hãi khóc rất to. Cảm nhận được hơi ấm của Cảnh Dã, anh ấy dịu dàng ôm tôi vào lòng: "Di Di, xin lỗi em! Anh không nên ép bức em vào lúc này. Anh nên ở bên cạnh che chở cho em mới phải."

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 12: Mượn Xác Hoàn Hồn

Hoá ra Cảnh Dã vì muốn theo bảo vệ bên cạnh tôi mà đã từ chức ở viện pháp y. Nhưng vừa hay, Kha Vĩnh Trạch của tổ chuyên án đã xin đơn ngỏ ý mời anh ấy làm cố vấn pháp y vào thời gian này.

Cảnh Dã theo sát tôi vào bệnh viện, tôi trùm trên đầu chiếc áo khoác của anh để tránh người ta bắt gặp. Vừa đẩy cửa phòng bệnh của Phàn Vĩ đi vào đã khiến tôi kinh hãi, bởi vì trông cậu ta như một cái xác di động. Hai mắt thâm quầng như gấu trúc, cả người gầy nhom vô cùng hốc hác.

Cô bạn gái nóng bỏng lần trước của Phàn Vĩ vẫn túc trực trên sofa, nhưng lần này cô ta ăn mặc vô cùng kín đáo. Tôi trong lòng mừng cho cậu ta, ít ra cô bạn kia cũng không phải dân đào mỏ. Thấy hai chúng tôi đi vào, cô ta đứng dậy lịch sự chào hỏi, tôi gật đầu lấy lệ rồi tiến vào trong giường: “Vĩ Vĩ, cậu sao thế, sao lại biến thành nông nổi này?”

Phàn Vĩ nghe thấy thế lập tức găng gượng ngồi dậy muốn rơi lệ nói: “Di Di, cậu đến rồi. Cậu còn không đến chắc tớ chết mất.”

“Vĩ Vĩ, hốc mắt của cậu...?” Tôi run rẩy đưa tay chạm vào hốc mắt của Phàn Vĩ, trên đó in hằn dấu ngón tay cào. Phàn Vĩ tuyệt vọng nói: “Di Di, cô ta không muốn để tớ sống nữa. Cô ta ngày ngày hành hạ tớ, ở trong giấc mơ...còn tớ thì ngày càng tiêu tụy không ăn không uống, bác sĩ lại không thể khám được bệnh gì.”

Tôi nhớ lại câu nói của cô ta trong giấc mơ, người tiếp theo chết là người đàn ông bạc tình kiếp trước. Nhưng rõ ràng, rất có thể ba người đàn ông

chết đuối kia là do cô ta giết. Vậy rốt cuộc cô ta dùng sách lược gì, là muốn tra tấn tinh thần của tôi, để tôi mất khả năng phán đoán sao?

Tôi ngồi xuống bên cạnh Phàn Vĩ, dè dặt hỏi: “Vĩ Vĩ, cậu nói cô ta xuất hiện hành hạ cậu trong giấc mơ sao?”

Phàn Vĩ gật đầu

“Vậy...cô ta có nói gì với cậu không?”

Phàn Vĩ lắc đầu

“Bối cảnh trong giấc mơ thì sao, cậu có ấn tượng gì không?”

“Không có bối cảnh gì, chỉ là một mảnh máu tươi đỏ rực.” Phàn Vĩ nói, tôi ngây người: “Một mảnh máu tươi sao?”

Phàn Vĩ ừ, sao đó nghi hoặc hỏi: “Di Di, có phải cậu biết điều gì không, mau nói cho tớ đi...khoan đã, tớ nhớ ra một chuyện, khung cảnh trong giấc mơ hình như dưới sàn là máu tươi, bên trên là vải đỏ. Đúng rồi, là loại vải giống với áo cưới của cậu.”

Tôi xoay người đứng dậy nói với Cảnh Dã: “Có thể gọi cho đội trưởng Kha không? Em muốn anh ta đưa Phàn Vĩ vào đối tượng được cảnh sát bảo vệ.”

Cảnh Dã gật đầu lập tức lấy di động ra gọi, Phàn Vĩ gọi tôi: “Di Di, cậu làm gì thế. Tớ rõ ràng...”

“Im miệng đi, nếu muốn sống phải làm theo lời tôi. Cậu không biết kiếp trước mình phạm tội nghiệp gì, đắc tội với ai đâu. Cô ta không thể tác động bên ngoài của cậu nếu có người túc trực canh giữ cậu.”

Giọng nói tôi đánh thếp, tôi cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề của cô ta rồi. Phàn Vĩ vẫn ngây người không hiểu gì, cô bạn gái của cậu ta vẫn là ngu

ngơ nhất. Cảnh Dã đã kết thúc cuộc nói chuyện, sau đó nói với tôi: “Cậu ấy đồng ý với một điều kiện. Chính là em giúp cậu ta phá ba vụ án kia, bởi vì cậu ta tin câu chuyện của em.”

Nửa tiếng sau Kha Vĩnh Trạch mang theo file camera đến bệnh viện, sau đó đuổi cô bạn gái của Phàn Vĩ ra ngoài. Kha Vĩnh Trạch lắp USB vào máy tính, tôi ngồi bên cạnh anh ta chuẩn bị tinh thần cao độ.

Nội dung camera hiện ra, hai tay tôi nắm chặt vật áo, bởi vì khung cảnh mà tôi nhìn thấy trong màn hình không khác gì với cảnh của Tần Mạn ngày đó. Ở phía sau là Cảnh Dã cùng hai đồng cảnh sát khác, nhưng bọn họ làm gì nhìn thấy thứ gì khác.

Hai vụ đầu kết quả giống nhau, sang vụ thứ ba thì tôi tinh thần sắt thép nhào thành bột bánh chéo rồi. Bởi vì cô ta thật sự rất biết dọa người, với cái dáng người tạo hình đồng hồ quả lắc không nói, còn thêm cái tướng vừa đi vừa nhảy trông y như cương thi.

Sao khi quay cái bóng lưng về phía camera nhảy qua nhảy lại thì cô ta đột nhiên quay đầu, hai con mắt trắng dã tròn tròn nhìn thẳng vào camera mà cười khanh khách. Tôi giật mình hét lên một tiếng, trên trán đổ mồ hôi hột, một phòng 5 người bây giờ nhìn tôi đầy hoang man, bởi vì bọn họ nhìn trong màn hình rõ ràng không thấy gì ngoài nạn nhân đang bì bõm bơi trong hồ.

Cảnh Dã vội vã vịn hai vai tôi: “Đừng sợ, có anh đây.” Sau đó anh lấy tay đóng máy tính lại. Đợi cho tôi trấn tĩnh lại đôi chút, Kha Vĩnh Trạch mới hỏi: “Ninh tiểu thư, hiện tại chúng ta đã là quan hệ hợp tác. Vì vậy cô không cần phải giấu diếm, một khi cô nói sự thật, chúng ta mới có thể bảo vệ những người còn lại.”

Tôi gạt đầu, uống hết một ly nước mới đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại một lượt. Những khuôn mặt hiện diện ở đây đều biến hoá vô cùng vi diệu,

thậm chí có một đồng chí cảnh sát còn với bộ dạng mắt chữ O miệng A.

“Cho nên, khả năng nạn nhân tiếp theo của hung thủ là cậu Phàn Vĩ?” Kha Vĩnh Trạch day tâm mi đầy mệt mỏi, chắc hẳn một đêm qua anh ta đã bị bòn rút sức lao động lắm rồi. Tôi ừ một tiếng nhẹ tênh, bọn họ lại đồng loạt quay lại nhìn tôi. Bởi vì tôi chứng kiến nhiều loại chuyện kinh khủng hơn rồi, bao nhiêu đây nữa có đáng là bao.

Nhưng từ đầu đến cuối Cảnh Dã vẫn bình tĩnh không chút bất ngờ, cứ như anh ấy đã biết hết thảy mặc dù tôi chưa từng nói cặn kẽ với anh ấy. Nhưng như thế cũng tốt, tôi sẽ có cảm giác an tâm hơn khi ở cạnh anh ấy. Đối diện tám con mắt nọ, tôi ậm ừ nói: “Vì vậy các anh cần bảo vệ anh ấy xuyên suốt. Nếu như tình huống cấp bách có thể cưỡng ép trói lại trên giường.”

“Vậy có cần thông báo với gia đình của cậu ấy không?” Kha Vĩnh Trạch lại mở máy tính xem gì đó, Phàn Vĩ chán nản vô cùng nói: “Không cần đâu, tất cả do Phồn Di quyết định.”

Ai nấy đều có chút bất ngờ còn tôi cười trộm trong lòng “Khôn đấy con trai, biết gửi gắm tính mạng đúng chỗ. Cùng lắm thì, tôi và cậu cùng chết.”

Kha Vĩnh Trạch để lại hai đồng chí cảnh sát ở lại bệnh viện trông nom Phàn Vĩ. Lúc ra cửa, cô bạn gái của Phàn Vĩ gật đầu nói với tôi “Cảm ơn chị.” Còn lại ba người chúng tôi xuống bãi đỗ xe, nào ngờ vừa đến tôi đã bị chị quản lý tóm cổ. Tôi cáu giận: “Chị theo dõi em? Chết tiệt.”

Chị quản lý nhào tới nắm tay tôi lôi đi: “Tiểu Di, dừng lại đi. Em là người của công chúng, đừng làm loạn nữa.”

Tôi giận dữ hất tay chị ta ra: “Tiếng tăm của em quan trọng hơn tính mạng của bạn em hay sao? Nếu như chị còn phiền hà nữa, chúng ta kết thúc hợp đồng.”

Tôi một đường đi thẳng, đi quản lí vội vã chạy theo như cầu xin: “Tiểu Di, xin em một lần này nữa thôi có được không. Theo chị về đi, nhé?”

Ba ngày sau khi theo quản lí quay về đã tiến hành một số giấy tờ như kí hợp đồng phim mới, đọc kịch bản. Vì đạo diễn muốn nhanh chóng quay để ra mắt vào dịp tháng bảy và cũng tin tưởng tuyệt đối vào khả năng cảm thụ kịch bản của tôi, nên qua ba ngày nữa đã tổ chức lễ khai máy.

Những ngày này tôi không nằm mơ nữa, Cảnh Dã buổi tối đều đến ngủ cùng, nói cách khác là theo bảo vệ tôi. Hằng ngày tôi vẫn liên lạc với Kha Vĩnh Trạch để cung cấp thông tin về vụ án, có vẻ với năng lực của anh ta, ba vụ án này giải quyết không tệ.

Phản Vĩ ở bệnh viện không diễn biến nặng thêm, tuy nhiên cậu ta bảo mỗi đêm vẫn bị cô ta chui vào giấc mơ hành hạ. Ngày thứ bảy đoàn làm phim bắt đầu khởi quay, chính là bộ Phệ Hồn hôm trước. Đầu phim là cảnh linh hồn nữ chính nửa đêm canh ba ở trong nghĩa địa hoang liêu đào bới xác của mình.

Sau khi hoàn tất công việc hoá trang, máy móc đã chuẩn bị đầy đủ, nhân viên trang điểm đã đi qua một bên tôi chợt có cảm giác buồn nôn chạy vào nhà vệ sinh. Nào ngờ vừa vào đến bồn rửa mặt thì cánh cửa nhà vệ sinh đột nhiên đóng sầm một cái. Không khí trong nhà vệ sinh lạnh toát, tôi cảm giác không đúng rồi.

Tôi ngẩng đầu nhìn trong gương, một bóng đỏ nhanh như chớp hiện ra. Tôi vừa xoay người chưa kịp chạy đã bị một lực mạnh bóp cổ, gì chặt đè tôi vào thành sàn để bồn rửa mặt. Tôi lấy tay ôm cái cổ sắp ngạt thở của mình ho lấy ho để, trên cánh cửa nhãn bóng của phòng vệ sinh đối diện bồn rửa mặt, bóng cô ra hiện ra trong gương phản chiếu trên đó mờ nhạt.

Hô hấp khó khăn dẫn đến thần kinh trì trệ, tôi vẫn liều mạng vùng vẫy, chỉ nghe thoang thoảng giọng cô ta vang lên: “Ngoan ngoan để ta mượn

xác, ta sẽ diễn vai này.”

“Cô điên thật rồi...khụ khụ...” Tôi sắp ngạt đến nơi, cô ta lạnh lạnh cười: “Còn ai diễn vai đào xác của bản thân tốt hơn ta? Kịch bản này là tự ta đi tìm, diễn xuất bao năm nay của người cũng là do ta ban tặng. Người, chỉ là một phế nhân.”

“Nói vậy, cô vốn chưa từng điều khiển được tôi. Ngậm miệng lại và bớt nói theo kiểu bản thân cô là thánh mẫu đi, tôi nhốt vào.” Tôi khó khăn để mở miệng, nhưng cảm nhận lực bóp cổ tôi càng mạnh thêm, điều này chứng tỏ cô ta rất tức giận. Rõ ràng linh hồn của cô ta không đủ mạnh để di chuyển đồ vật, cô ta chỉ có thể điều khiển con người.

“Người...người...nửa linh hồn yếu đuối, nên vốn dĩ nên hàn phục ta. Ta để người sống đến bây giờ là chờ cái xác tốt đẹp này đến ngày dùng được. Yên tâm đi, ta sẽ bảo quản nó thay cho người.”

Giọng cô ta trở nên u ám mà đặc thẳng, một tay tôi vẫn đang ôm chặt cổ, tay còn lại với lấy chai nước rửa tay gần đó, dùng hết sức ném vào trong cánh cửa nhà vệ sinh gây ra tiếng động lớn. Quả nhiên, chưa đến 10 giây sau đã có nhân viên tức tốc chạy vào, và cô ta cũng đã biến mất.

Tôi lấy hai tay ôm cổ, mệt nhoài ngồi bệch xuống đất, hai mắt trắng bệch khó khăn hô hấp, mồ hôi ướt đầm quần áo. Nhân viên chạy vào thấy một cảnh đó lập tức hốt hoảng gọi đạo diễn, bọn họ lại đưa tôi đến bệnh viện của Phàn Vĩ.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 13: Người Ngoài Mộng Cảnh

Phòng tôi ngay bên cạnh phòng của Phàn Vĩ, lúc tôi vào, bệnh viện đã gọi mấy vị trưởng khoa ở đó chờ sẵn. Tôi nghĩ bụng, có mà đi gọi mấy ông pháp sư còn có ích hơn, tôi sắp phải truyền mấy chai dịch và bị béo lên rồi đây.

Mấy vị trưởng khoa ai nấy động tay làm đủ các thể loại chẩn đoán, cuối cùng không đoán ra bệnh gì. Nhưng lúc này bọn họ lại phát hiện một chuyện: “Ninh tiểu thư, trên cổ cô có một vết hằn đỏ, là bị dây siết vào cổ sao?”

Câu hỏi khiến mọi người bàng hoàng ngơ ngác, bọn họ nâng tôi như nâng trứng thì làm gì xảy ra sự cố kia được. Bác sĩ tưởng rằng lúc quay phim gây ra sự cố, nên mấy vị trưởng khoa nhìn đạo diễn, và đạo diễn lắc đầu vô tội vạ. Mấy vị trưởng khoa lại tập trung nhìn tôi, may mà tôi nhanh trí nói trong bộ quần áo cổ trang kia có một sợi dây, tôi không cẩn thận nên bị quấn vào.

Sau khi cầm dây truyền cho tôi một chai dịch, các vị trưởng khoa dặn dò đủ kiểu rồi ra ngoài. Tôi cũng bảo đạo diễn quay về tiếp tục quay phim đừng để lãng phí tài nguyên, ngày mai tôi sẽ xuất viện và bắt đầu quay được.

Sau khi mọi người đều rời khỏi, tôi lúi theo cây treo túi dịch lê sang phòng Phàn Vĩ. Cậu ta trông thấy bộ dáng của tôi, dù đang mệt sắp chết vẫn cười ngốc một trận. Tôi gọi cho Cảnh Dã, anh ấy nói tầm một tiếng nữa

mới có thể đến. Dù sao tôi ở cùng Phan Vĩ có hai đồng chí cảnh sát canh giữ sẽ không sút mẻ gì thêm đâu.

Chị quản lí như ngồi trên đồng lửa, cuối cùng bị tôi rần đe một trận ra trò nên không dám đến bệnh viện. Tôi ngồi ngốc trong phòng lấy gương soi cái cổ, tưởng tượng giống như mấy hồn ma bị chết vì siết cổ. Hoặc dã man hơn là mấy con ma bị đứt đầu rồi được vá lại bằng chỉ đỏ.

Một tiếng sau Cảnh Dã đến cùng Kha Vĩnh Trạch, Kha Vĩnh Trạch một bộ dáng vô cùng sầu não. Sau khi hỏi han tôi tình hình và dặn dò hai đồng chí cảnh sát khác rồi rời đi. Cảnh Dã đưa tôi về phòng, xem qua vết thương trên cổ tôi rồi hỏi: “Em xác định cô ta dùng lực vô hình siết cổ em?”

“Ừ! Cô ta lần này có vẻ lộ liễu hơn rất nhiều.” Tôi xoa cái cổ của mình, cảm thấy vẫn còn rất đau đớn. Loay hoay một lát tôi mới dè dặt nói: “A Dã, cái kia...anh biết mục đích cuối cùng của cô ta là gì không?”

Cảnh Dã nhìn tôi chờ câu trả lời, tôi thất vọng nói: “Cô ta muốn chiếm xác của em. A Dã, anh còn nhớ em từng kể với anh về lời của bà đồng nói lúc em năm tuổi chứ?”

“Ừ, cô bé này chỉ có một nửa linh hồn. Trước khi về nhà chồng...Di Di, em muốn lập tức kết hôn sao?”

“Không phải, em muốn tìm bà đồng năm xưa.”

Một mong muốn thật phi thực tế, hơn hai mươi năm trước, hiện tại đi đâu tìm bà ta? Nước Pháp rộng lớn như vậy, hoặc có khi bà ta đã chết rồi cũng nên. Sau một hồi im lặng, Cảnh Dã đã có cao kiến như thế này: “Em nên gọi cho bố em, để ông ấy sai người lật tung nước Pháp lên tìm.”

“Anh điên rồi sao? Ông ấy sao có thể vì em làm một chuyện lớn như thế chứ.

Anh đã quên em bị đuổi khỏi nhà lúc 7 tuổi sao?”

Tôi hét toáng, Cảnh Dã không cho là đúng nói: “Nếu như ông ấy thật sự ghét bỏ em, sao có thể mặc em ngang tàn như vậy? Em thử một lần suy nghĩ đi, với thế lực của ông ấy lúc đó, muốn lấy tài sản của mẹ em là chuyện dễ biết bao nhiêu?”

Sau một hồi nghe Cảnh Dã giảng lí lẽ, tôi quả thật không thể không phục, đành gọi về nhà. Trong cuộc đời tôi chưa bao giờ ngờ được, ngày tôi nhờ vả ông ấy, ông ấy lại vui đến như thế. Thật giống như một người cha già mòn mỏi tìm kiếm đứa con gái thất lạc bao nhiêu năm cuối cùng tìm được vậy.

Ông ấy đáp ứng tôi một cách sáng khoái, đồng ý lật tung nước Pháp lên để tìm một người không có bất cứ thông tin nào của hơn hai mươi năm trước. Trong một khoảnh khắc, tôi hạ di động, một giọt nước mắt ấm nóng tự do chảy xuống hai bên má. Phải chăng, cuối cùng tôi cũng tìm thấy tình thương ấm áp của gia đình mình...

Mẹ ruột qua đời lúc tôi chưa đầy mười tuổi, bố tôi nhanh chóng tái hôn với mẹ kế, vừa sinh ra một đứa con gái thì ông ấy đã tổng khởi tôi đi du học. Từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương, chỉ biết dùng tiền mua các mối quan hệ. Tôi cô độc ngày này sang năm nọ, dần dà biến thành một đứa ngang tàn xấu tính.

Những ngày cô ta xuất hiện, tôi đêm đêm không dám ngủ, sợ hãi và cô đơn biết bao nhiêu. Chơi với lạc lõng giữa cuộc đời này, vì tôi biết rằng, tình yêu rồi sẽ có lúc phai tàn. Cảnh Dã biết đâu một ngày nào đó rồi cũng sẽ bỏ rơi tôi mà đi. Người ta vẫn thường hay nói, chỉ có tình thân gia đình mới là vô giá và vô thời hạn. Vì vậy cho nên, tôi mong cầu mối quan hệ này biết bao nhiêu.

Ngày hôm sau tôi xuất viện, nhanh chóng gia nhập đoàn phim. Nhân viên trang điểm thật vất vả mới có thể đánh phấn che vết đỏ trên cổ tôi. Đạo cụ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ tôi nhập tâm để diễn phân đoạn bối xác. Đạo diễn vừa hô diễn một cái, tôi nhanh chóng nhập vai, chỉ là không ngờ phía trước tôi đã có một người khác diễn.

Giống như tôi đang xem đoạn phim của chính mình vậy, tôi khẩn trương hô to gọi nhỏ nhưng không có ai nghe thấy. Bọn họ vẫn tập trung bận rộn việc quay phim, tôi không thể di chuyển vì phía trước đứng phải một lực cản. Tôi lấy tay véo mình rõ đau, đây không phải là mơ. Nhưng sao, tôi lần này đứng xem mộng cảnh hay bị nhốt trong mộng cảnh?

Di động của tôi không có sóng, không thể gọi. Tôi chạy ra ngoài nhưng dường như không có ai trông thấy tôi, và cũng không ai nghe tôi nói. Tôi bất lực ngồi xuống bó gối, trong lòng mong ước đây chỉ là một giấc mơ, mong mỗi được tỉnh lại biết bao nhiêu. Nhưng không, giấc mơ này như trải dài vô tận, rốt cuộc tôi đã để lộ sơ hở nào lại khiến cô ta xuất hiện như vậy?

Nếu như cô ta thật sự đã chiếm được xác tôi, thì sao tôi lại cảm nhận được đau đớn chứ? Tôi thật sự đã cố gắng hết sức để thoát khỏi chỗ này rồi nhưng vẫn không thoát ra được. Quá mệt mỏi và kiệt sức, tôi đành tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi.

Lần này thật lạ, tôi không hề chán nản hay tuyệt vọng, ý chí đấu tranh của tôi rất lớn. Bởi vì tôi sắp tìm lại được tình thương gia đình rồi, sao tôi có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Đúng thế, chỉ cần nội tâm mạnh mẽ chiến đấu sẽ không có ai làm hại hay xúi giục mình được.

Cái nói bị ma xui quỷ khiến mới đi vào con đường tội lỗi hay đại loại thế chỉ là một lời nguy biện của nhân loại mà thôi. Tôi lần này đã tìm được lí do để

nhất định phải sống cho ra hình người.

Đợi đến hơn nửa ngày, cuối cùng đoàn làm phim cũng đã giải tán. Đợi cho cô ta leo lên xe, tôi cũng bắt đầu nhảy lên xe. Chỉ đáng tiếc là hồng bét, tôi hoàn toàn không thể tiếp xúc, cứ như trước mặt tôi lúc nào cũng có một lực cản.

Cứ như thế trơ mắt đứng nhìn xe chạy, tôi mới không chịu thua, và tôi đã dùng đến hạ sách, chạy bộ. Vậy mà tôi lại chạy rất tốt, cứ như vận động viên maraton. Cảm giác cả người nhẹ tênh, khó mà tưởng tượng nổi tôi chạy còn nhanh hơn xe hơi. Một mạch cứ thế chạy, và cô ta đã về căn hộ của Cảnh Dã, tôi cũng phía sau vào theo.

Gõ cửa và mở cửa như thật, còn tôi hiện tại mới là một bóng ma, bởi vì Cảnh Dã hình như không nhìn thấy tôi. Hừ, tôi bị bọn họ đóng cửa bỏ bên ngoài rồi, nhưng không sao, tôi biết mật khẩu mà. Sau khi nhập xong mật khẩu, với tay đẩy cánh cửa thì bất thành lình tôi té nhào vào trong. Sau khi lộn cổ lên ghế sofa và xuyên luôn sòng soài xuống đất thì tôi há miệng trợn mắt phát hiện một chuyện động trời, tôi có thể xuyên tường cơ.

Người thì như bóng ma nhưng té đầu lại là thật, cái cổ cùng cái mông của tôi đều có vấn đề rồi. Sau khi chống tay lom còm bò dậy phủi cái mông ê ẩm, tôi đã phải nhảy dựng trước cảnh tượng trước mắt. Cô ta đang cố mà quyến rũ Cảnh Dã đang tưới cây ngoài ban công.

Cô ta ngồi trên đùi Cảnh Dã, còn choàng tay ôm cổ anh. Cha mẹ ời chộc mù mắt tôi đi, sao cô ta có thể dùng các loại động tác trơ trên đó với thân phận của tôi chứ? Nhưng khoan, có điều lạ ở đây, sao Cảnh Dã không có một chút phản ứng nào?

Nếu là bình thường, tôi đã bị Cảnh Dã lôi cổ lên giường rồi, đằng này anh ấy đứng đờ như đang xem kịch. Tôi mon men chạy ra, đi xuyên qua cô ta kề sát vào mặt Cảnh Dã mà quan sát, anh ấy có vẻ như đang phân tích cái gì đó.

“Cô là ai?”

Tôi giật mình lùi lại khi nghe Cảnh Dã lên tiếng, một giọng điệu lạnh nhạt đầy mỉa mai. Và cô ta bổ nhào vào Cảnh Dã với đủ thể loại lời mật ngọt, Cảnh Dã quay đầu né tránh. Cô ta giọng nói đầy uỷ khuất: “A Dã, sao anh lại đối xử với em như vậy. Em là Di Di của anh đây mà.”

“Ừ, vết thương trên cổ của em đâu?”

Cô ta ngẩng đầu lên đưa cái cổ với vết hằn đỏ ra, tôi nheo mắt lấy hai tay ôm cáo cổ mình. Nhưng Cảnh Dã chỉ đưa tay sờ vào, sau đó bất thành linh kéo ra được một sợi dây đỏ vô cùng dài, như trải dài bất tận mà nói: “Đừng có nhầm lẫn, cô không phải Ninh Phồn Di. Cô là Bắc Cung Phồn Di, cô ấy ở đâu, mau đem cô ấy ra đây.”

Cô ta cuống quýt giật sợi dây bỏ chạy,

nhưng Cảnh Dã nắm chùng rất chặt khiến cô ta bị giật ngược lại. Trong phút chốc cô ta biến hoá trở về bộ dạng lúc trước trong tức giận, chiếc áo cưới bị rách một chỗ. Thì ra sợi chỉ đỏ đó là tơ của áo cưới, cô ta vịn cổ mình: “Chà, người thông minh thật. Ta đã tạo ra mộng cảnh thế này, bọn họ đều tin tưởng hết sức thì người lại nghi ngờ. Có điều, ta không tốt hơn nửa linh hồn ngu ngốc kia sao? Có ta, người có thể có được cả thiên hạ đó.”

Cảnh Dã không đắc ý mà thả sợi dây ra: “Ta không cần thiên hạ. Nhưng cô hãy ngậm miệng lại và rút cho xa xa chúng ta ra.”

“Con người ngu xuẩn, vài trò bịp bợm của người nghĩ có thể làm gì được ta sao?”

“Cứ thử xem!” Cảnh Dã với tay nhắc chậu hoa hải đường đỏ bên bậu cửa sổ, dùng sức ném vào đầu cô ta một cách vô cùng chuẩn xác.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 14: Hồn Chiến

Thật không ngờ cái chậu hoa kia lại có thể nằm chình ình trên đầu cô ta, có lẽ là có thể tác động đến cô ta rồi. Ở kìa...tôi há to miệng giật mình, vì chỗ chậu hoa tương vào đã bị móp một lỗ to. Cô ta ngoác miệng la hét gì đó rất ghê gớm, tôi cảm nhận lực dưới chân tôi thay đổi. Một lúc sau tôi tựa như trên trời rơi xuống, ngã sõng soài ở chỗ quay phim.

Lần này triệt để gãy xương tôi rồi, đau đến không ngồi dậy được nhưng không có ai đỡ. Bởi vì đoàn làm phim đã giải tán lâu rồi. Tôi mò mẫm tìm di động, lúc này đã là hơn 5 giờ chiều. Còn chưa kịp làm gì thì màn hình hiển thị Cảnh Dã gọi đến, giọng điệu anh ấy rất lo lắng và hốt hoảng: “Di Di, em ở đâu?”

Đoán chừng mộng ảnh kia tôi thấy quả thật xảy ra ở hiện thực rồi. Tôi hơi dè dặt hỏi: “Anh gặp cô ta rồi sao?”

Cảnh Dã im lặng một lúc mới ừ.

“Em mắc kẹt ở phim trường, nhưng té ngã vài lần ê ẩm lắm, có lẽ không đi nổi. Anh đến đón em đi.”

Tôi ngồi bệch dưới đất như một con ngốc, nhìn quanh hiện trường. Và tôi chắc chắn một điều rằng, tôi đã mộng du, mơ thấy đi đến nhà Cảnh Dã. Nhưng thực chất tôi đi xung quanh đây và té ngã, để rồi thương tật đầy mình.

Tôi lại tiếp tục được đoàn tụ với Phàn Vĩ trong bệnh viện, may mà chỉ trật khớp vài chỗ chứ không đến nỗi nứt xương. Tôi gọi cho đạo diễn, giả

vờ yêu cầu ông ấy gửi đoạn phim vừa quay sang cho tôi xem thử.

Sau khi mở tệp video và thấy, những gì tôi nhìn thấy đều diễn ra y như thật. Cô ta đã thật sự quay đoạn phim kia, không có chút nào khác biệt với ngoại hình của tôi. Cảnh Dã ngồi yên lặng một bên xem, không có biểu cảm gì, nhưng Phàn Vĩ thì kinh hãi tột độ.

Sự việc này vốn là giấu đoàn làm phim nên hôm sau tôi đã liều mạng đi quay. Bởi vì tính chất công việc của mấy tập đầu không nguy hiểm lắm, nên có lẽ không xảy ra chuyện gì được. Buổi quay khá thuận lợi, cũng không có gì bất thường. Buổi trưa lúc ăn cơm, trợ lí hốt hoảng chạy vào nói có người tìm tôi, sợ rằng tôi đặc tị với ai rồi.

Một người đàn ông trung niên ăn mặc chỉnh tề, dáng người cao ráo đeo kính râm cùng với 8 tên vệ sĩ. Ông ấy chính xác là ba tôi, Ninh Bách Tùng. Bởi vì công việc và địa vị của ông ấy, không thể không có nhiều vệ sĩ đi theo.

“Ba, sao ba đến không nói với con một tiếng?”

Cả đoàn phim đi theo hóng hớt chuyện của tôi sau khi nghe câu đó đã oà oà vỡ trận. Bọn họ chỉ nghe đồn đại tôi là bạch phú mỹ nhưng không ngờ tôi quả thật là một thiên kim nhà danh gia vọng tộc. Nhà họ Ninh ở Pháp là một gia tộc nổi tiếng với sự giàu có, tài sản khó lòng dùng một con số cố định để nói.

Nhưng bọn họ không biết tôi chưa hề tiêu một đồng nào của nhà họ Ninh. Nếu bọn họ biết số tiền tôi thừa kế của mẹ tôi tính đến hàng tỉ USD, chắc tôi khó sống mất.

Thật ra bố tôi luôn cảm thấy thân phận tôi quá cao quý để làm một diễn viên, nhưng làm sao ông ấy có cơ hội nói tôi chứ.

“Có kết quả rồi, bố mang qua cho con.”

Giọng ông ấy rất nhỏ, tôi thờ ơ: “Ừ! Bố gửi cũng được mà.”

Mối quan hệ của hai chúng tôi chưa bao giờ là tốt. Vì vậy khi đối diện ông ấy tôi kì thực không thoải mái cho lắm, cũng không biết phải bắt chuyện như thế nào. Tôi quay lưng bỏ đi, cảm nhận ông ấy bước theo tôi mấy bước rồi nói: “Bố nhớ con!”

Bố nhớ con, bố thương con! Cái câu mà một đứa trẻ có bố như tôi mồ côi suốt hơn hai mươi năm, từ thèm khát điên cuồng đến lạnh nhạt bài xích. Để rồi lần đầu tiên ông ấy nói câu này, là lúc tôi sắp bị một con quỷ chiếm xác.

Tôi xiết chặt tay, cố xua đuổi ba chữ đó ra khỏi đầu óc. Nhưng càng cố xua đuổi thì nó càng ngự trị, thậm chí khuếch đại hàng nghìn lần. Lúc bé, tôi rất muốn được nhào vào lòng ông ấy vùi vĩnh làm nũng. Rất muốn được như cô em gái cùng cha khác mẹ, có thể được ông ấy ôn bài cùng, muốn được cùng ăn một bữa cơm cùng ông ấy.

Lúc ấy tôi rất mau nước mắt, cứ khóc suốt mỗi khi đêm về. Chú luật sư quản lí tài sản là bạn thân của mẹ, chú

ấy phải đêm đêm thức trắng vỗ về tôi. Sau này lớn lên một chút, tôi bắt đầu từ dáng vẻ yếu đuối bọc cho mình một cái vỏ bọc kiêu ngạo và khó gần. Dần dà, tình cảm của tôi về gia đình từ truy cầu thành bài xích, như một cây gai vĩnh viễn nằm trong trái tim tôi.

Tôi quay đầu, giấu trong khoé mắt một dòng lệ nóng, lạnh lùng nói nói với ông ấy một câu: “Ba về đi!” Sau đó một đường đi thẳng vào trong. Bên ngoài, đạo diễn cùng các nhân viên trong đoàn rối rít an ủi ông ấy.

Ba giờ chiều, Cảnh Dã vội vã chạy vào đoàn phim tìm tôi, nói rằng Phàn Vĩ giữa ban ngày ban mặt bị cô ta hành hạ rồi. Cảnh tượng này những người có nhân sinh quan bình thường khó lòng chấp nhận nổi. Hai đồng chí cảnh sát lực bất tòng tâm bị ăn hai cái ghế vờ đầu được bác sĩ đem đi chữa trị rồi.

Cảnh Dã lái xe đưa tôi tới bệnh viện, vừa xuống xe, tôi đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên. Trên đường, tôi đã gọi cho Kha Vĩnh Trạch lấy lệnh phong toả khu vực. Vì vậy mà lúc tôi đến tầng 5 của bệnh viện nơi Phàn Vĩ nằm đã được phong toả.

Cửa phòng đóng chặt khoá ngoài, đầu hành lang có bác sĩ y tá chờ sẵn, bên trong cảnh sát canh giữ nghiêm ngặt. Bọn họ không ai nhìn thấy gì, chỉ có một mình Phàn Vĩ đang điên cuồng đập phá cửa quây trong phòng.

Chết tiệt, mệnh lệnh của Kha Vĩnh Trạch cũng không làm các đồng chí cảnh sát này gan dạ hơn được. Tôi tháo giày cao gót cầm trên tay, chạy như bay theo dọc hành lang. Cảnh này nếu lên phim chắc chắn rất đẹp mắt đây.

“Mở cửa!”

Từ phía xa tôi đã hét lên ra lệnh mở cửa, cảnh sát vừa mở cửa và tôi đứng giữa cửa trên tay cầm giày cao gót trời trông một phút. Bởi vì tôi thấy, cô ta phân thân, còn Phàn Vĩ sợ hãi đến đỉnh điểm. Phía sau Cảnh Dã chạy đến đứt dây phanh đâm sầm vào tôi, sau đó anh ấy lùi ra hai bước.

Phân thân của cô ta có đến 10 cái, tàn ác có, đáng thương có, máu ghe ghê gớm có. Dù các thể loại mà khiến cho một người chết nhát như Phàn Vĩ có thể chết lâm sàn bất cứ lúc nào. Đừng nói cậu ấy, nếu tôi chưa trải qua những thứ tởm lợm kia, thì tôi là người chết trước mới đúng.

Cô ta vẫn không dừng lại, vẫn màn rượt đuổi với Phàn Vĩ. Tôi hít một hơi dài, lấy can đảm ném một chiếc giày cao gót vào một phân thân của cô ta, hét lên: “Bắc Cung Phồn Di, có giỏi thì ra đây đấu với tôi.”

“Cẩn thận!” Tiếng hét của Cảnh Dã phía sau lưng tôi, chiếc giày tôi vừa ném vào lúc này đang bay ngược trở ra. Tôi vội vã né tránh, chiếc giày lao vun vút trượt qua mặt tôi, va chạm vào lan can bệnh viện gây ra tiếng choảng vang vọng.

“Chết tiệt!” Tôi chửi thề một tiếng, máu điên dâng lên, tôi cầm chiếc giày còn lại lao vào phòng. Phàn Vĩ nhìn thấy tôi vào, đột nhiên hai mắt cậu ta đỏ lên như máu tát cho tôi một cú vào mặt. Tôi quay sang túm tóc cậu ta, tương chiếc giày còn lại trên tay vào đầu cậu ta: “Nhìn đi, nhìn cho rõ đi. Cậu nên tấn công cô ta chứ không phải tôi. Có hẳn một linh hồn hoàn chỉnh mà lại yếu đuối thế ư?”

Hừ! Đây hẳn là giống như các vị thầy đang trừ tà sao? Nhưng mà tôi so với bọn họ càng muốn dã man hơn. Bởi vì bọn họ thường sẽ dùng nhánh liễu hay bùa chú, còn tôi là dùng giày cao gót, ế...12 phân.

Phàn Vĩ cả người mềm nhũn ngã âm xuống đất. Đám người bên ngoài ai nấy đều ra sức nhìn vào tôi. Rõ ràng hai cảnh sát cao to lực lưỡng lại bị Phàn Vĩ đánh cho nhập viện. Còn tôi một thân phụ nữ yếu đuối cùng vũ khí giày cao gót lại có thể một đòn hạ nốc ao cậu ta.

"Ninh Phồn Di, đến rồi sao?"

Giọng nói lạnh lạnh pha tạp âm vang lên phía sau lưng, tôi quay đầu nhìn lại. Một phân thân của cô ta với hình dáng mặt mày nét bướm đang nhe răng cười khanh khách. Tôi theo bản năng nhắm mắt: "Làm sao cô mới buông tha cho cậu ấy?"

"Yếu đuối, lo cho người trước đi."

Giọng cô ta khanh khách, tôi chưa kịp mở mắt đã cảm nhận được một bàn tay lạnh lẽo đang nắm cổ chân mình. Giây sau đó đến phiên tôi bị lôi chân ngã sấp mặt ra sàn.

"Cảnh Dã, Cảnh Dã!" Tôi vừa ra sức đạp Phàn Vĩ đang nắm chân tôi vừa gọi. Cảnh Dã tốc độ cực nhanh lao vào chế ngự Phàn Vĩ. Tôi đứng dậy, đem bình cắm hoa trên bàn nhắm vào phân thân mặt mày nét bướm của cô ta mà phi tới. Cô ta lại rút lên đầu đầu nhức óc, bình hoa kia không thấy đâu nữa nhưng cũng không may may làm cô ta sút mẻ.

Một âm thanh cực đại vang lên, kéo theo một vật gì đó trượt qua tôi lần nữa. Tôi vội vã nhìn theo, bình hoa kia đã bay về phía Cảnh Dã dưới đất, mảnh vỡ thủy tinh sượt trên cánh tay anh, máu nhỏ xuống vài giọt. Thế nhưng, những giọt máu ấy vừa chạm đến mảnh thủy tinh đã lập tức bị nó hút vào. Chẳng mấy chốc những mảnh thủy tinh vỡ dưới đất đã trở nên đỏ thẫm.

Tôi co chân chạy về phía Cảnh Dã, nhưng vừa đi được ba bước đã quy xuống. Vết hằn trên cổ tôi lúc này đột nhiên đau đớn dữ dội, tôi khó khăn hô hấp đem hai tay ôm chặt cái cổ, cảm nhận được bản thân sức lực bị trút mòn.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 15: Máu Có Tát Dụng

"Di Di, cúi xuống!"

Trong cơn đau đớn tôi nghe được tiếng Cảnh Dã, vì vậy tôi vội vàng cúi đầu suýt bò dài dưới đất. Hiện tại trong căn phòng này, dù là một âm thanh rất nhỏ cũng trở nên cực đại và méo mó một cách khó tả. Tôi nhìn về Cảnh Dã, anh một tay hai chân khống chế Phàn Vĩ, tay còn lại nhặt một mảnh vỡ thủy tinh đỏ thẫm phi vút một cái ngang đầu tôi.

Sắc mặt Cảnh Dã lúc này so với ngày thường vô cùng đối lập. Một khuôn mặt lạnh lẽo mà bình thản, một đôi mắt ngoan cường đầy sát khí. Bộ dạng này tôi đã nhìn thấy ở đâu rồi thì phải. Đúng vậy, đây chính xác là bộ dạng của pháp sư Thanh Phù ở trong mộng cảnh của tôi khi đó. Khoảnh khắc cánh tay bị thương của anh siết chặt Phàn Vĩ, máu tươi nhỏ giọt nhưng anh vẫn không hề hấn gì. Vẫn kiên định đối phó với nữ quỷ, hết như lúc đó Thanh Phù moi tìm mình tế thần thú Trá Dũ.

Một thân phàm này không cần nữa, đau đớn đều không hề liên quan đến ta.

Chưa bao giờ tôi nghĩ Cảnh Dã là một người như vậy cho đến hôm nay. Cảnh Dã vốn là một người trân quý sinh mạng của mình hơn ai hết kia mà.

Tiếng cô ta gào rú đến ghê rợn phía sau lưng tôi, lúc này vết thương trên cổ tôi bỗng nhiên không còn đau nữa. Cảnh Dã ra hiệu tôi, và tôi chạy về phía anh. Tôi xé vội mảnh vải vấy quần vết thương trên tay cho Cảnh Dã, anh nhẹ giọng nói: "Di Di, ngẩng đầu lên."

Cô ta mười phân thân đã nhập thành một, là bộ dáng giá y như cũ. Nhưng bộ giá y kia bây giờ bị rách một mảng trông rất kì dị. Là lúc đó trong mộng cảnh bị Cảnh Dã xé, hiện tại vẫn không thể lành lại. Và cô ta ở một bên mặt bị ghim mảnh thủy tinh Cảnh Dã vừa phi qua lúc nãy. Chỗ mảnh thủy tinh đó phát sáng đỏ rực, tôi đoán có lẽ là tác động của mảnh thủy tinh đó đã làm mấy phân thân của cô ta biến mất.

Cảnh Dã ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô ta, giống như đang cố dò xét thứ gì đó. Tôi ngây người, Cảnh Dã cũng nhìn thấy cô ta sao? Liệu đây có phải là mộng cảnh nữa không? Lúc này, Phàn Vĩ ở dưới thân của Cảnh Dã lại bắt đầu rục rịch.

"Coi chừng!" Tôi nắm tay Cảnh Dã kéo khỏi người Phàn Vĩ nhưng đã muộn. Phàn Vĩ hai mắt lại rục đỏ như máu, một cú hất văng Cảnh Dã ra hai mét, khiến anh va chạm vào vách tường rồi ngã nhào xuống đất. Máu tươi tràn ra khoé miệng, có lẽ bất tỉnh nhân sự rồi.

Bây giờ đến lượt mắt tôi đỏ lên, một người bạn của tôi bị cô ta hành hạ không ra ma quỷ, một người tôi yêu thương tích đầy mình. Tôi có thể không tức giận sao, tôi còn sợ hãi điều gì nữa đây?

Hiện tại trong lòng tôi chỉ còn thù hận ngút ngàn, tôi lồm cồm đứng dậy, chạy vào nhà vệ sinh tìm vũ khí. Lần này tôi tìm được một cái hút bồn cầu, liên tục nhắm vào cô ta mà đánh: "Con khốn, có giỏi thì nhắm vào tao này. Đừng động tới bọn họ, mày thì giỏi lắm sao, mày chẳng qua cũng chỉ là một quỷ chấp mê bất ngộ mà thôi. Bọn họ đã đầu thai rồi, bọn họ thì có tội tình gì hả?"

Nhưng cho dù đánh thế nào thì tôi vẫn không thể chạm vào cô ta, mỗi lần chạm tới, cô ta ta đều xuyên qua một chỗ khác.

"Không có tội tình gì? Thanh Phù hửn ta không có tội tình gì sao? Người giả ngu à. Cả người nữa, người là đứa đốn mạt nhất trong tất cả bọn chúng.

Rõ ràng chúng ta đã giao hẹn rồi, qua một trăm năm phong ấn sẽ được hoá giải. Lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau báo thù, báo thù cho chúng ta, báo thù cho hài tử của chúng ta. Nhưng người thì sao, rõ ràng người đã hứa với ta rồi. Vậy mà cuối cùng người cũng đem lòng yêu hắn, vậy mà cuối cùng người cũng bị hắn dụ dỗ mà luân hồi."

Cô ta run rẩy lấy tay sờ vào chỗ mảnh thủy tinh trên mặt, giống như chỗ vết thương đó rất đau, giọng nói cũng vô cùng phẫn nộ. Tôi nghe đầu mình nổ tung, những mảnh kí ức rất rất là mờ nhạt hiện ra. Chung quy tôi vẫn không thể nhớ bất cứ điều gì. Hiện tại tôi không phủ nhận kiếp trước, nhưng tôi vẫn không ngu mà nhận để cô ta được nước lấn tới. Trước khi tôi có thể nhớ ra rõ ràng, cái gì tôi cũng sẽ không nhận.

Cô ta không nói nữa, cũng không làm gì, nhưng tôi thì bị Phàn Vĩ đập nữa rồi. Chiếc giày cao gót của tôi được hoàn về khổ chủ, may mắn là Phàn Vĩ hiện tại đang bị mộng du, cho nên không dùng gót nhọn đập vào đầu tôi.

Tôi quay lại, Phàn Vĩ giống như một con zombie nghiêng ngả xiêu vẹo không tự chủ. Những vết thương cùng máu me trên người cậu ta nhuộm đỏ bộ đồ trắng của bệnh nhân. Cậu ta như vậy làm sao có thể quật ngã Cảnh Dã bay xa hai mét cơ chứ? Thậm chí chiếc giày cậu ta dùng đánh tôi cũng không đến nơi đến chốn mà.

Tôi co chân, dùng hết sức đập một cái. Phàn Vĩ đã theo chân Cảnh Dã làm cú bay hai mét sau đó ngã bên cạnh anh. Sau khi Phàn Vĩ té xuống vì va phải máu trên cánh tay Cảnh Dã, cậu ta lập tức co người như điện giật. Vậy mà cậu ta vẫn còn muốn tiếp tục bò dậy, tôi nghĩ nghĩ, nghĩ đến vết thương trên mặt của cô ta làm tan các phân thân. Vì vậy tôi bất thành linh cho rằng máu của Cảnh Dã có tác dụng.

Tôi cuống quýt chạy tới đá cho Phàn Vĩ một cú nữa ngã lăn quay, đem miếng vải băng bó trên tay Cảnh Dã tháo ra. Máu trên tay anh lại tiếp tục chảy xuống, một màu máu đỏ rực rất chói mắt. Tôi cắn răng dùng tay mình

chà xát lên vết thương để thấm máu, sau đó quay sang bôi lên mặt Phàn Vĩ. Phàn Vĩ co giật vài cái rồi nằm im bất động.

Mặt Cảnh Dã trắng bệch đến đáng sợ, tôi cuống quýt quấn vết thương lại cho anh vừa hô to gọi nhỏ tìm người giúp. Có tiếng bước chân dồn dập chạy ngoài phía hành lang, nhưng chạy mãi vẫn chưa đến, cứ như hành lang này trải dài bất tận vậy. Tiếng bước chân càng lúc càng đông, Cảnh Dã thì càng lúc càng chảy nhiều máu, Phàn Vĩ nằm bên cạnh không còn dấu hiệu sinh tồn.

"Phàn Vĩ, Cảnh Dã!" Tôi ra sức lay hai người họ, nhưng dường như chẳng có tác dụng gì.

"Thanh Phù hửn ta không chết được, vậy người cùng tên bạc tình kia chết trước đi. Hôm nay ai cũng đừng hòng chạy thoát." Tiếng cô ta the thé phía sau, kéo theo một trận cười lạnh ló. Có lẽ tôi đã đánh giá sai cô ta không tác động được đồ vật, và cô ta cũng sai lầm khi tưởng rằng tôi thật sự là một nửa linh hồn yếu đuối.

Tôi đứng dậy, nhìn cô ta cười nhàn nhạt. Sau đó tiến tới mấy bước, cuối đầu nhặt lên một mảnh vỡ thủy tinh dưới đất.

"Muốn tự tử sao?"

Tôi ngẩng đầu theo câu nói của cô ta, lại nở thêm một nụ cười: "Liệu có phải cô biết quá nhiều không, khi cô là một con quỷ?"

Tôi vừa nói vừa lùi ngược trở lại, trong khi cô ta còn đang tìm lời để đối thoại thì tôi nhanh như chớp ngồi xổm xuống, lấy hết can đảm cửa một vết sâu vào tay Cảnh Dã. Tôi từng nghiên cứu qua sách y, cho nên có thể biết được vết cắt thể nào để không nguy hiểm. Một vết cửa đủ để thấm máu vào đỏ rực mảnh thủy tinh. Tiếp theo đây tôi dùng hết sự chuẩn xác của cuộc đời để ném mảnh thủy tinh về phía cô ta.

Dĩ nhiên không phải tôi nhanh hay tài giỏi, mà là do cô ta vẫn đang đứng dưng khinh địch kia, cho nên mảnh thủy tinh đã ghim thẳng vào mặt cô ta. Lại một tiếng hét chói tai, tôi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập kia đã đến, và tiếng mở cửa phòng gấp gáp.

"Mau lên, mang cậu ấy đi!"

Không nghe rõ là tiếng của ai, chỉ thấy đám người tràn vào thật đông. Một vệ sĩ cao lớn của bố tôi bế thốc Cảnh Dã một cách nhẹ nhàng, chỉ ba bốn bước chân dài dài đã ra khỏi phòng mất tăm. Phàn Vĩ vì cả người tràn ngập vết thương nên đành đợi bác sĩ lấy cáng đem tới khiêng đi.

Tôi cũng khẩn trương đi theo bọn họ, mặc cho đang trong tình trạng đầu bù tóc rối, quần áo xộc xệch và đi chân đất.

"Tiểu Di!" Giọng nói kia lại vang lên. Mặc dù hiện tại âm thanh vô cùng nhiều nhưng tôi chẳng nghe được gì, vậy mà lại có thể nghe rõ mồn một giọng nói trầm thấp kia. Tôi bị ai đó dùng một tay để kẹp ngang hông tôi nhắc bổng lên. Tôi vùng vẫy, đâm đá túi bụi nhưng vẫn cứ bị mang đi.

"Bác sĩ, mau xử lý vết thương."

Vẫn là giọng nói quen thuộc ấy, tôi bị thả ra giường bệnh, ngẩng đầu lên nhìn thấy ông ấy, là bố tôi. Nhìn xuống, bàn tay và bàn chân tôi đổ máu cùng những vết đứt bởi các mảnh thủy tinh. Lúc này tôi mới cảm nhận được đau đớn mà nhẩn mặt.

Hai vị bác sĩ y tá nhanh chóng đem dụng cụ đến xử lý vết thương, sau đó băng bó tay chân tôi thành mấy cục bột trắng dày cộp. Kha Vĩnh Trạch lúc này mới vào đến, anh ta còn muốn nghe kể đầu đuôi đã bị tôi sai bảo đi xem Phàn Vĩ và Cảnh Dã.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 16: Tránh Đầu Gặp Đuôi

Bố tôi cưỡng chế tôi truyền một chai dịch. Tôi không thể kháng cự, đành ngoan ngoãn nằm ở trên giường. Hơn một tiếng sau Kha Vĩnh Trạch quay lại nói rằng Cảnh Dã đã tỉnh, Phàn Vĩ vẫn đang được phẫu thuật. Vì bàn chân tôi băng bó không thể đi được nên đành phải ngồi xe lăn. Bố tôi đẩy tôi ra ngoài sang thăm Cảnh Dã, Kha Vĩnh Trạch đi một bên.

Vừa ra khỏi cửa phòng bệnh, đập vào mắt tôi là một người phụ nữ mặc một bộ váy dài màu đỏ vô cùng thời thượng. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, người phụ đó có lẽ chưa đầy 40 tuổi, diện mạo xinh đẹp, cô ta nở một nụ cười, nói: "Ninh Phồn Di, đã lâu không gặp."

"Ninh Phồn Di, đã lâu không gặp..."

Câu nói này dù người phụ nữ trước mặt chỉ nói duy nhất một lần, nhưng trong đầu tôi không ngừng liên tục lặp lại. Giọng nói này có chút quen thuộc, tựa như đã nghe ở đâu đó rồi.

"Cô bé này chỉ có một nửa linh hồn..."

Là bà ta! Không sai, chính là bà ta.

Nhìn vào dáng vẻ thời thượng kia, tôi dò hỏi: "Bà đồng?"

"Ninh Phồn Di, người đời đều nói người ngu ngốc. Nhưng thật ra, người rất thông minh. Hơn hai mươi năm rồi, không ngờ người vẫn nhớ ta."

Người phụ nữ trước mặt tôi lúc này chính là bà đồng đã nói với tôi một câu năm đó. Một câu nói đã bám theo tôi và ám ảnh suốt hơn hai mươi năm trời, để rồi hiện tại nó đang dần trở thành hiện thực. Bà đồng cười rất tươi, tán thưởng tôi một câu khi tôi vẫn còn nhận ra bà.

Bố tôi, ông thật sự đã tìm được bà ấy rồi. Lúc này tôi cảm thấy giống như đã tìm được một sợi rơm cứu hộ vậy. Cả người không thấy đau nhức nữa, tôi cũng cất lời khen: "Đúng vậy, đã hơn hai mươi năm rồi. Tôi đã lớn lên chừng này, nhưng bà vẫn không già đi một chút nào cả, còn ngày càng thời thượng."

"Đương nhiên rồi, ta không phải bà đồng bình thường. Sống lâu rồi, nếu như không hoà nhập với xã hội, nhất định sẽ bị người ta kì thị."

Bà đồng ngoài miệng vui vẻ nói, nhưng đôi mắt sắc lạnh lại nhìn về phía bên cạnh tôi, là nhìn Kha Vĩnh Trạch. Tôi vì vậy cũng nhìn anh ta, sắc mặt anh ta không được tốt, vô cùng tránh né ánh mắt của bà đồng. Tôi hiểu kì: "Hai người quen nhau sao?"

"Không quen!"

Cả hai người cùng lên tiếng, Kha Vĩnh Trạch mặt mày nặng nề nói: "Ninh tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt. Tôi vẫn còn việc phải xử lí, xin phép đi trước."

Tôi gật đầu, lúc Kha Vĩnh Trạch ngang qua bà đồng, tôi nhìn thấy rất rõ ràng bà đồng khoé môi nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý và khó hiểu. Đợi cho Kha Vĩnh Trạch đi xa rồi, tôi mới tự lặn xe hướng về phòng bệnh của Cảnh Dã. Bà đồng đi bên cạnh tôi, tôi nói: "Không ngờ sau ngần ấy năm, cuối cùng bà cũng xuất hiện rồi, rất đúng lúc."

Tiếng cười của bà đồng rất giòn, không u ám như các bà đồng khác. Sau đó bà ta vươn tay đẩy xe lặn cho tôi, vừa nói: "Ông ấy không ngại lật tung nước Pháp lên, nếu ta còn không xuất hiện, vậy là không biết điều rồi."

Ông ấy ở đây là bố tôi, bà đồng cũng rất biết nói chuyện, tôi vì vậy mà nhìn bố tôi một cái nhưng cũng không nói gì. Nhưng tôi biết rằng, bà đồng đã biết chuyện gì rồi. Có lẽ, bà ấy là tự mình xuất hiện trước mặt bố tôi. Không khí yên lặng trên đường đi, lúc sắp đến phòng Cảnh Dã, bà đồng chợt dừng lại.

"Bà nhìn thấy gì sao?" Tôi nghiêm túc hỏi, bà đồng nheo mắt hai cái rồi nói: "Rất mờ nhạt, có lẽ là ban ngày nên mắt ta kém."

Ồ, lão hoá ngược ư? Tôi hơi không vui nói: "Tốt nhất bà nhìn kỹ cho tôi. Chỉ bởi vì câu nói của bà năm xưa đã khiến tôi sống trong lo sợ hơn hai mươi năm nay rồi."

"Cô còn trách ta à? Rõ ràng ta cảnh báo cho cô rồi. Nhưng cô nhìn xem đi, bản thân sắp bị ứng với câu đó rồi. Hừ, nếu ta mà là cô thì ngày đầu tiên gặp cậu ta, ta đã cưỡng chế kết hôn rồi."

Bà đồng cũng phải dạng dẫu võ mồm vừa đâu. Tôi nghĩ nếu dẫu khẩu tiếp với bà ta cũng không phải quyết định khôn ngoan gì. Tôi giả bộ đáng thương nói: "Bà sẽ giúp tôi chứ?"

Bà đồng làm ngơ.

Cảnh Dã nằm trên giường, vết thương không sao nhưng trạng thái lại không được tốt cho lắm.

"A Dã, anh ổn chứ?"

Tôi lăn xe đến bên cạnh giường hỏi anh, Cảnh Dã chăm chú nhìn ống truyền dịch, sau đó có chút ngơ ngác nhìn tôi hỏi: "Di Di, em làm sao thế?"

Tôi cau mày, bác sĩ bên cạnh vội hỏi anh này nọ, giống như sợ rằng anh bị va chạm gây tổn thương não vậy. Bà đồng lại gần bảo bác sĩ cho xin một chút riêng tư. Sau khi bác sĩ vừa đi khỏi, bà đồng đưa tay ra sau gáy Cảnh

Dã lần mò. Cảnh Dã theo bản năng gạt tay bà ta ra, anh ấy cho dù không biết xảy đi chuyện gì nhưng mà khả năng tiếp thu tuyệt đối không tệ.

"Chúng ta quen nhau sao?"

Đó là câu nói tiếp sau khi gạt tay bà đồng, giọng điệu không hề khó chịu nhưng cũng không hoà nhã. Bà đồng lắc đầu nói: "Không quen, ta chỉ muốn giúp cậu kiểm tra một chút thôi. Không ngờ kiếp này diện mạo vẫn không thay đổi, vẫn đẹp trai như vậy."

Bà đồng dứt khoát rút tay, sau đó đi ra ngoài cửa đứng. Tôi hơi chấn động vì câu nói đó, anh ấy thật sự là kiếp sau của pháp sư Thanh Phù đó ư? Cảnh Dã không quan tâm nữa, anh tháo dây truyền dịch, ôm cái tay bị thương xuống giường đến cạnh tôi: "Em làm sao thành nông nổi này? Có chuyện gì xảy ra sao?"

Cảnh Dã quả thật không nhớ gì cả sao, hay người chiến đấu với cô ta vốn không phải là anh? Tôi không biết phải giải thích thế nào, đành nói: "Cô ta hành Phàn Vĩ, em vì cứu Phàn Vĩ mà ném một cái bình hoa thủy tinh. Kết quả lại ném trúng tay anh, anh nhớ mà đúng không?"

Cảnh Dã thoáng cau mày rồi gạt đầu: "Có lẽ vậy! Cậu ấy hiện tại ở đâu rồi?"

"Cậu ta đang phẫu thuật, yên tâm đi. Tôi đã cho bác sĩ giỏi nhất phẫu thuật cho cậu ấy."

Bố tôi ở bên cạnh bất thành linh lên tiếng, Cảnh Dã lúc này mới nhận ra sự hiện diện của ông ấy, lập tức cúi đầu chào hỏi. Tôi dùng cánh tay bó bột dày cộp mà nắm tay Cảnh Dã bằng niềm tin, sau đó nhìn bố tôi nói: "Bố ơi, bố về khách sạn trước đi, con có chuyện muốn nói riêng với anh ấy."

"Được, bố để lại vệ sĩ cho con. Giữ gìn sức khỏe!" Bố tôi mang theo một ít vệ sĩ rời đi. Bố tôi vừa khuất, bác sĩ lại vào nói ca phẫu thuật của Phàn Vĩ

kết thúc rồi. Cảnh Dã đẩy tôi đi, bà đồng yên lặng đi phía sau.

Ca phẫu thuật của Phàn Vĩ kết thúc tốt đẹp, cậu ấy cũng đã qua cơn nguy kịch. Sau đó tôi nhận được một cuộc điện thoại từ Pháp, là của cô em gái khác mẹ Ninh Vị Ương. Giọng điệu của cô ta rất lo lắng, còn nhắn nhủ rằng mẹ kế rất lo cho tôi. Tuy vậy tôi đều bỏ ngoài tai, hiện tại việc quan trọng nhất vẫn là cô ta.

Sau hai tuần, cô ta không xuất hiện, có lẽ bà đồng luôn túc trực bên cạnh. Hoặc là cô ta vẫn còn bị thương từ trận chiến đó. Thương tích của tôi lành lặn khá tốt, cánh tay Cảnh Dã đã bình phục một cách nhanh chóng đến kì lạ. Bác sĩ nói là do cơ thể anh ấy lành tính, nhưng tôi lại không cho rằng như thế.

Về phần Phàn Vĩ, vì được chữa trị với điều kiện tốt nhất nên không còn vấn đề lớn nữa, có thể xuất hiện. Bố tôi bận rộn công việc, chỉ hai ngày sau đó đã quay trở lại Pháp. Sau đó bà đồng cũng rời đi, bà nói rằng cần quay về đóng cửa tu luyện gì đó. Chỉ có trời mới biết bà ta luyện thứ gì.

Ba người chúng tôi quay lại Trùng Khánh, sau khi xuống máy bay đã lập tức lái xe đến nhà cổ. Phàn Vĩ hiện tại sức khỏe không thành vấn đề, nhưng tinh thần lại suy nhược kinh khủng.

"Phàn Vĩ, cậu phấn chấn lên cho tôi, có đáng mặt đàn ông không hả?"

Tôi tung một cú đá vào Phàn Vĩ khi khoảnh khắc vừa đặt chân vào cổng nhà, cậu ta đã ngồi thụp xuống với vẻ mặt đau đớn. Cảnh Dã đi tới đỡ cậu ta, nhưng sắc mặt cậu ta không có vẻ gì là đang giả bộ đau thương cả.

"Sao thế?"

Cảnh Dã rất cảm thông hỏi, Phàn Vĩ ôm ngực thều thào: "Không rõ ràng nữa, nhưng mà cảm giác tim rất đau. Giống như xé nát tâm can, một nỗi đau xưa cũ, một vết thương xưa cũ..."

"Ai đó?" Trong lúc Phàn Vĩ đang nói dở, tôi nhìn thấy một bóng người chạy ngang qua sân viện. Đáng ra tôi là người chạy theo, nhưng lạ thay, Phàn Vĩ lúc này đột nhiên giống như đầu đon kia đều không còn nữa. Cậu ta đứng dậy đuổi theo bóng người đó, còn ngang qua lần tôi té sấp dưới đất.

Nào tôi lúc này hoạt động cực nhanh, ban đầu vốn cho rằng có trộm. Nhưng giờ phút này tôi đã biết đó là ai, vì vậy tôi mặc kệ đau chân mà đứng dậy. Cảnh Dã đã đuổi tới muốn đỡ tôi, và tôi hét lên: "Đuổi theo Phàn Vĩ, là cô ta, cô ta dụ Phàn Vĩ đi rồi."

Cảnh Dã vận dụng tốc độ đuổi theo, tôi chạy phía sau. Bọn họ chạy xuyên qua một viện, dẫn đến viện của tôi. Không đúng, là dẫn đến mộ phần của cô ta.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 17: Mộc Phù Sinh

Khi tôi chạy đến đã nhìn thấy cảnh chiếc giường của tôi nằm bị ném bẹp sang một bên. Nó rất nặng, nhưng có vẻ như là Phàn Vĩ một mình lật tung, bởi Cảnh Dã đang ở một bên tránh né.

Phàn Vĩ đang liều mạng dùng hai tay đào bới chỗ quan tài. Tôi nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng cô ta đã biến mất không một chút dấu vết nào.

"A Dã, lôi cậu ta ra."

Mặc cho tôi la hét, Cảnh Dã vẫn bình chân như vại. Nhưng mà, bình chân như vại mới giống anh ấy, không thích lo chuyện bao đồng.

"Chết tiệt, cậu mất trí rồi." Tôi vừa chửi vừa nhào đến lôi kéo Phàn Vĩ, nhưng cậu ta tựa như một tảng đá, dù cho tôi có dùng hết sức bình sinh vẫn không có tác dụng. Tôi thở hổn hển đứng sang một bên, chống gối quan sát động thái của Phàn Vĩ. Cậu ta đang điên cuồng dùng tay không cào dưới sàn nhà bằng gỗ, cho dù các đầu ngón tay đều đã rỉ máu nhưng sàn gỗ vẫn không mảy may nứt mẻ chút nào.

Gì chứ? Bên cạnh tôi hai tên đàn ông, một tên thanh thoi đứng xem hoa, tên còn lại đang điên cuồng cào sàn nhà như cầu bới. Để tôi một thân phụ nữ yếu đuối giải quyết đồng đồ nát này, tôi xui xẻo quá mà. Di động của tôi reo lên, là một dãy số lạ, tôi nhấc máy, bên kia là giọng nói bà đồng. Tôi khẩn trương hỏi: "Bà biết gì rồi sao? Bây giờ phải làm thế nào đây?"

Ngược lại với sự gấp gáp của tôi, giọng bà ta lại vô cùng bình thản: "Ai bảo cô đem cậu ta tới đó làm gì? Đã có bản lĩnh đem người đi, thì có bản

lĩnh giải quyết đi chứ. Đừng tưởng ta không biết trong đầu cô có âm mưu gì."

Một tiếng tút kéo dài phía sau câu nói vừa dứt của bà đồng. Tôi điên tiết lại muốn chửi thề, và kết cục của cái di động là nằm bẹp dưới đất. Tôi âm mưu gì chứ, bà ta thì biết cái quái gì mà nói, bà ta ở trong đầu tôi sao?

Còn đang loay hoay với sự tức giận thì tôi nghe thấy tiếng Phàn Vĩ khóc rống rất thương tâm. Tôi quay lại nhìn, cậu ta ngồi bệch ra sàn nhà nhìn mười đầu ngón tay đổ máu đầm đìa mà khóc, sau đó lại dấm vào ngực thành thịch. Vừa khóc vừa kể cái quái gì một tràng giang đại hải cái gì mà tôi nghe không hiểu.

"Phàn Vĩ, cậu làm sao thế?"

Tôi lay cậu ta, Phàn Vĩ không nhìn tôi, chỉ vô hồn nhìn vào hư không mà nói: "Di Nhi, ta có lỗi với nàng, là ta đã phụ nàng."

"Phụ cái tiên sư nhà cậu, mau tỉnh lại cho tôi. Tôi không mang cậu đến đây để khóc lóc, nếu như muốn tạ tội cũng hãy làm theo cách khác chứ." Tôi tương một cái chậu gối vào đầu Phàn Vĩ mà xót xa. Bao nhiêu tiền đồ vào người cậu ta chữa trị, bây giờ lại phải đánh cậu ta tiếp rồi.

Phàn Vĩ không thối thía gì, cũng không quan tâm tới người đánh mà vùng dậy chạy ra ngoài. Tôi cũng vội chạy theo cậu ta, vừa hét lên: "Cảnh Dã, anh định chỉ đứng đó nhìn thôi sao?"

Tôi chạy theo Phàn Vĩ ra sân, cậu ta đang loay hoay tìm gì đó. Sau mấy phút, cậu ta đã tìm được một cái xẻng. Cậu ta muốn đi đào mộ, tôi dang tay chặn trước mặt cậu ta: "Phàn Vĩ, cậu đầu thai rồi, đừng quan tâm kiếp trước nữa. Chỉ một mình cô ta ôm thù thôi, chúng ta chỉ cần nghĩ cách tiêu diệt cô ta là được rồi."

"Kiếp trước?" Phàn Vĩ đột nhiên hai mắt đỏ rực lao tới bóp cổ tôi. Đây tuyệt đối không phải là loại sức mạnh mà cậu ta có được, việc một tay bóp cổ nhấc bổng tôi lên là việc hoàn toàn không thể. Ánh mắt đỏ rực ấy như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, vô cùng ghê rợn. Tôi ho cũng ho không nổi, đành dùng sức tay chân vùng vẫy.

"Là người, đồ phản bội. Người đã hứa bồi cùng nàng ấy trăm năm, kết quả người lại động lòng với tên pháp sư đó mà đi đầu thai. Hiện tại còn muốn tiêu diệt nàng ấy, tiêu diệt hồn chính sao?"

Khổ thân tôi quá mà, tôi đã nhớ được gì đâu sao hai bọn họ lại mắng tôi là đồ phản bội cơ chứ. Hiện tại tôi thở còn thở không được, bạn trai tôi trở mặt trời trông đứng một bên nhìn kia. Tôi hiện tại bị quả báo rồi có được không. Vốn dĩ muốn đưa Phàn Vĩ đến rồi từ từ kể cho cậu ấy, kết quả vừa đến tôi đã bị bóp cổ rồi.

"Người muốn gì? Đưa ta đến đây với mục đích gì hả?" Phàn Vĩ vẫn cứ là mắng, tôi nói tiên sư nhà cậu ta chứ đồ không có não. Bóp tôi như vậy làm sao tôi trả lời được, mặc dù biết rằng hiện tại người đang bóp cổ tôi không phải là Phàn Vĩ, nhưng tôi vẫn rất tức giận.

Tên Cảnh Dã chết bầm này, lúc đầu sôi lửa bỏng anh ấy lại có thể được mặt ra, đây là muốn hại chết bạn gái hay sao? Nếu thật sự giống như lời cô ta nói, thì tôi đi đầu thai kiếp này là vì nghe lời tên Cảnh Dã này đấy. Đã mấy phút trôi qua, tôi thật sự không thể hô hấp được nữa. Chẳng lẽ cứ như vậy mà ngum củ tỏi sao, nếu vậy tôi nhất định sẽ để lại cho nhân loại một cái chết nhảm nhất.

"Mộc Phù Sinh?" Cảnh Dã cuối cùng cũng lên tiếng rồi. Phàn Vĩ nghe thấy Cảnh Dã, cậu ta quay đầu nhìn về phía anh ấy đang đi ra, động thái vô cùng bình thản.

"Đúng là tên của anh rồi!" Cảnh Dã nở một nụ cười, trong tình hình này anh ấy vẫn còn cười được cơ đấy. Phàn Vĩ khẽ chấn động, cánh tay cậu ta hạ thấp xuống. Chân tôi đã có thể chạm đất, bàn tay bóp cổ tôi của cậu ta cũng đã nới lỏng hơn. Tôi ho lấy ho để, tranh thủ hít thở.

"Người là Thanh Phù?" Phàn Vĩ hơi nheo đôi mắt đỏ rực hỏi, Cảnh Dã vẫn giữ nụ cười trên môi: "Tôi là Cảnh Dã. Bác sĩ pháp y Cảnh Dã."

Phàn Vĩ từ chối hiểu từ bác sĩ pháp y, cậu ta bức dọc hỏi tiếp: "Làm sao người biết tên ta?"

"Trên bức hoạ Bắc Cung Phồn Di lộ đoá hoa bỉ ngạn, có một dòng chữ Thảo (thảo thư) được đề dưới góc phải không dễ nhìn thấy, chỉ có thể phản chiếu dưới ánh nến. Dòng chữ đó gồm ba chữ Mộc Phù Sinh, bức hoạ đó là do anh vẽ đúng chứ?"

Cảnh Dã không hỏi, mà là khẳng định. Phàn Vĩ đưa đôi mắt đỏ rực chậm chậm nhìn anh ấy: "Người chính là Thanh Phù?"

"Ta không phải Thanh Phù, ta là Cảnh Dã!"

Anh ấy thấy tôi đang nhìn với vẻ mặt mang câu hỏi, vì vậy anh ấy đã hào phóng giải thích: "Ngày hôm ấy ở dưới tầng hầm nhà đó. Trong góc phòng có đốt một cây nến rất nhỏ."

Đây thật sự là bác sĩ pháp y Cảnh Dã, anh ấy tỉ mỉ đến như vậy, bình tĩnh đến như vậy. Cảnh Dã chậm chậm đi đến, vươn tay ra muốn cứu tôi khỏi bàn tay Phàn Vĩ. Nào ngờ Phàn Vĩ lại giãy nảy lên siết chặt cổ tôi gào thét, trong đôi mắt cậu ta phản chiếu ánh lửa cháy phừng phừng: "Tiện nhân, người còn muốn phóng hoá phá hủy hài cốt của chúng ta sao. Hôm nay ta giết người trước."

Cảnh Dã nhú mày rút tay về, bởi vì anh ấy không phải loại người sẽ cầm xẻng đánh người khác, mà người này lại là Phàn Vĩ. Tôi suýt bị bóp chết

rồi mà tên bạn trai của tôi còn tuân thủ luật lệ dờ hơi gì đó nữa.

Lửa trong mắt Phàn Vĩ vẫn cháy dữ dội, cứ như phía sau lưng tôi là một trận hoả hoạn lớn vậy. Trong ánh mắt ấy thoáng chốc lại biến thành bóng lưng của một cô gái. Cô gái đó tóc dài chấm eo, mặc một chiếc váy mỏng đang bước đi. Bóng lưng kia tuyệt đẹp, gió thổi làm tóc cô gái tung bay, để lộ ra một đoá hoa bỉ ngạn đỏ rực trên vai phải.

Đó chính là cô ta, là Bắc Cung Phồn Di. Nhưng sau đó bóng lưng biến mất, lại trở về ngọn lửa bập bùng. Trong giây phút tôi ngạt thở đến đỉnh điểm thì mơ hồ cảm thấy bàn tay Phàn Vĩ nổi lóng ra. Tôi vừa mới thở được một hơi đã bị quăng ngã nhào xuống đất.

Tôi không quan tâm xung quanh nổi nữa mà ôm cổ ho lấy ho để. Cảnh Dã đi tới vượt lưng cho tôi thì bị tôi xô ra. Tầm năm phút sau tôi mới ổn định lại, nhìn lên thấy Phàn Vĩ bị dán một lá bùa trên trán, cậu ta đang quay vòng vòng. Bà đồng đứng bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn.

Sau khi quay vòng vòng xong, Phàn Vĩ đã tỉnh ra, cậu ta nhìn thấy tôi tả tơi ngồi bệch dưới đất thì cuống quýt ngồi xuống xem tôi. Không ai có thể ngờ tới giây phút này còn có bạo lực xảy ra. Một xẻng đào đất cùng một cú tương vào gáy Phàn Vĩ đến từ tay tôi. Bà đồng bắt lực lắc đầu nhìn Phàn Vĩ nằm bẹp dưới đất rồi cùng Cảnh Dã khiêng cậu ta vào nhà.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 18: Bóng Một Đứa Trẻ

Tôi chỉ có thể kể hết toàn bộ những gì tôi biết cho Phàn Vĩ nghe. Thế nhưng, nó chỉ là những mảnh kí ức vụn vặt mà thôi. Một bộ phim bị cắt xén không hoàn chỉnh, như một mớ hỗn độn mơ hồ. Thế nhưng, sau khi Phàn Vĩ tỉnh lại, vết hằn đỏ trên cổ tôi lại nghiêm trọng hơn.

Bà đồng kéo tôi ra ngoài sân, cách xa Phàn Vĩ và Cảnh Dã, bà mới nghiêm trọng nói: “Ninh Phồn Di, Phàn Vĩ đó thật sự là Mộc Phù Sinh kia chuyển thế, Nhưng vừa rồi, ta không cảm nhận được khác lạ.”

“Bà có ý gì?” Tôi cau mày hỏi, bà ta nhìn chăm chăm vào nơi chôn xác cô ta mà nói: “Ta đoán chừng là cô ta điều khiển tâm trí Phàn Vĩ. Bởi vì cô ta biết rất rõ Mộc Phù Sinh kia, bởi vì bọn họ từng là một đôi.”

“Bà là ai?”

“Ta là ai, thời điểm thích hợp người tự khắc sẽ biết.”

Tôi giống như một con ngốc, một kẻ lang thang đi tìm những mảnh kí ức vụn vặt của quá khứ. Sợ hãi và bi thương, cô độc trong chính thế giới của linh hồn mình. Tôi nhặt lên di động, gọi cho ông lão chủ nhà cũ nói rằng tôi sẽ mang một vị khách đến thăm.

Ngôi biệt thự cao cấp ấy vẫn kín cổng cao tường. Bốn người chúng tôi đến, bà thím giúp việc đã đợi sẵn mở cửa cho chúng tôi. Ông lão chủ nhà ngồi trên xe lăn, bộ dạng như cũ, ông ấy trông ngày càng mệt mỏi, không muốn nhìn lên.

“Bắc Cung lão gia, tôi mang anh ta đến đây.”

Tôi tiến đến bên cạnh ông lão, cúi đầu kề vào tai ông mà nói. Ông lão ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt sâu hoắm nhìn vào Phàn Vĩ, cậu ta giật mình lùi lại một bước. Bà đồng đi lên, bóp vào bả vai cậu ta một cái như một lời cảnh cáo. Sau đó bà tới chỗ tôi, phải nói là chỗ của ông lão.

“Cho ta mượn nó nhé?”

Khoé môi bà đồng cong lên một nụ cười, nhưng thái độ vô cùng nghiêm túc. Bà đồng đưa tay lên tay ông cụ đang đeo chiếc vòng ngọc kia, nhẹ nhàng tháo ra. Động tác của bà đồng vô cùng dễ dàng, tựa như chiếc vòng kia rất lỏng vậy.

Có một điều khiến tôi ớn lạnh, chính là bàn tay ông lão dùng để đeo chiếc vòng ngọc đó vô cùng khác với bàn tay còn lại. Nếu như tay kia da dẻ nhăn nheo khô cứng thì bàn tay này da dẻ lại vô cùng mịn màng. Thậm chí còn trông giống như là tay một cô gái hơn. Tuy nhiên, sau khi bà đồng lấy chiếc vòng ra, bàn tay ấy đã từ từ biến đổi.

Đánh choảng một tiếng, là bà đồng ném chiếc vòng tay xuống đất vỡ vụn. Chỉ thấy ông lão vươn cánh tay đeo vòng ra trong tiếc nuối muốn giữ lại.

Nhưng cánh tay ấy đột nhiên trở nên khô quắp, da nhăn nheo hơn cả cánh tay còn lại. Sau đó ông lão như rất đau đớn dùng cánh tay còn lại ôm lấy cánh tay đó.

"Sao thế?"

Tôi vừa hỏi vừa cúi xuống muốn xem cánh tay ông lão nhưng bà đồng đã kéo tay tôi về phía bà ấy: "Ninh Phồn Di, tránh xa ông ta ra."

Tôi bổ nhào về phía bà đồng, Cảnh Dã vươn tay đỡ tôi ôm vào lòng anh. Tôi trợn to hai mắt nhìn bà đồng đi về phía ông lão, sau đó bà rút trong túi ra một lá bùa dán vào trán ông. Ông lão chưa kịp phản ứng gì đã co giật mấy cái rồi ngã lăn đùng xuống đất.

"Đám người ngu xuẩn này!"

Bà đồng lấy thêm một lá bùa nữa, bật lửa đốt rồi ném xuống chỗ mảnh vỡ chiếc vòng ngọc. Bà ta còn không thèm quan tâm việc đốt lửa trong nhà người ta. Ngọn lửa xanh lam phừng phực cháy trên lá bùa, nhảy múa một vũ điệu lạ mắt, sau đó dần đốt cháy mảnh vỡ ngọc thành tro.

Một chuyện hết sức hoang đường xảy ra, dù chỉ một tia lửa nhỏ lại có thể đốt cháy ngọc một cách dễ dàng. Bùa chú của bà đồng này quả thật không phải loại tầm thường. Bà thím giúp việc xem đến đây đã chạy đến muốn gọi cho con cái của ông lão. Nhưng bất ngờ thay, điện thoại bàn trên tay bà ta đột nhiên phát nổ, sau đó toàn bộ điện trong nhà tắt ngúm.

Bà thím giúp việc hoảng sợ bò ra lay lay ông lão nằm dưới đất, Phàn Vĩ bên cạnh đã co chân muốn chạy nhưng bị tôi tóm lại. Cảnh Dã lấy di động ra mở đèn, khi đèn vừa sáng lên đến lượt tôi giật mình. Bởi vì ông lão nằm dưới đất đang thay đổi, nói cách khác chính là giống mấy yêu quái trong phim chuẩn bị hiện nguyên hình.

Tam quan của tôi đã được khai phá một lần, cho nên lần này có thể tiếp thu được. Nhưng mà Phàn Vĩ tội nghiệp nếu như không phải đang bị tôi tóm thì có lẽ cậu ta cũng lăn bò dài dưới đất mà la lối rồi. Bà thím giúp việc mặt không chút máu đang la hét điên loạn khiến mọi người sắp hoảng sợ lây.

"Ninh Phồn Di, bức họa của cô ta để ở đâu?"

Bà đồng đánh giọng hỏi, tôi nhanh trí giao Phàn Vĩ cho Cảnh Dã, sau đó lấy di động mở đèn pin rồi nhanh chân chạy về phía căn hầm kia. Vừa chạy

nửa đoạn đường tôi đã phải dừng lại khi nghe tiếng hét phía bọn họ. Là tiếng của Phàn Vĩ, cậu ta bị ông lão kéo chân. Cảnh Dã đang ôm ngang hông cậu ta lôi lại, thậm chí còn dùng chân đá ông lão mấy cái, một màn lôi kéo gắt gao.

Hành động ấy của Cảnh Dã rất giống với lúc anh ấy ở bệnh viện. Cứ như hiện tại bên trong anh ấy ẩn chứa hai con người. Một người là Cảnh Dã mà tôi quen biết gần mười năm, người còn lại tôi đã gặp cách đây không lâu ở trong mộng cảnh, pháp sư Thanh Phù.

"Ninh Phồn Di, khẩn trương lên."

Bà đồng theo phía sau tôi lên tiếng hối thúc khi thấy tôi đứng lại, tôi vội chạy tiếp. Tầng hầm cách đó không xa lắm, tôi mò mẫm đủ kiểu đủ nơi tìm cách mở cửa hầm nhưng vô dụng.

"Không mở được, chết tiệt!"

Tôi đã gặp đến độ chửi thề, phía ngoài Cảnh Dã, Phàn Vĩ và ông lão đã đánh nhau loạn thành bãi chiến trường. Ông lão xem ra từ lúc biến hình đã vô cùng mạnh mẽ, hai người kia đã sắp bại trận rồi.

"Thím giúp việc!"

Một ý nghĩ loé lên trong đầu, tôi cầm di động soi đèn chạy ngược trở ra chỗ bà thím, lay lay bà: "Thím ơi đừng hoảng sợ. Nào, giúp tôi mở cửa tầng hầm, tôi cần bức hoạ của Bắc Cung Phồn Di."

Bà thím giúp việc vẫn còn cuộn tròn người dưới đất run rẩy. Tôi không tưởng được làm sao một người chết nhát như này lại có thể giúp việc cho ông lão ở trong ngôi nhà quý quái này được cơ chứ. Lay mãi một lúc vẫn không được, nhìn sang tổ hợp ba người đang giằng kéo bên kia mà không thể chờ thêm được.

Tôi ngậm di động vào miệng, dùng sức lôi xềnh xệch bà thím giúp việc vào: "Thím còn không tỉnh táo lại ông ấy sẽ mất mạng đó. Cảnh Dã sắp trụ không nổi nữa rồi."

Xem chừng bà thím giúp việc không nặng lắm, vì vậy kéo bà ấy không đến nổi nào. Bà đồng dùng ống tay áo dài của bà đánh vào mặt bà thím giúp việc một cái, bà ấy có vẻ đã bình tĩnh hơn.

"Mở cửa ra đi." Bà đồng đánh giọng sai khiến, bà thím giúp việc vội vã run run mở cửa tầng hầm. Trong lúc căng thẳng chờ bà thím giúp việc, tôi cảm giác có ai đó ôm lấy chân mình, rất lạnh. Tôi quay lại, dùng di động soi xuống. Tôi không có nhìn nhầm, là một đứa bé rất nhỏ, không đoán được là mấy tuổi hay là trai gái. Mặt mày nó trắng bệch như vôi, mắt với môi lại đỏ lè, trông vô cùng kinh dị.

Tôi hét lên một tiếng đánh rơi di động nhưng vẫn không quên đạp nó một cái. Chân tôi rơi vào không trung, lạnh toát, tôi nghe thấy tiếng trẻ con lạnh lạnh thét lên chói tai, sau đó nhìn thấy rõ ràng một cái bóng trắng đang tháo chạy. Tôi cúi xuống nhặt di động rồi toang đuổi theo nó nhưng đã bị bà đồng ngăn cản.

"Ninh Phồn Di, không được phân tâm. Đừng sập bẫy của cô ta."

Đứa bé nghe thế quay lại, nó nhe răng trắng trong bóng tối cười khanh khách, sau đó giơ tay vẫy vẫy với tôi. Nó không nói chuyện, nhưng tôi vẫn văng vẳng nghe được tiếng nói lạnh lẽo như vọng về từ cõi âm: "Theo ta đi, người tò mò mà!"

Lạ thay, tiếng gọi ấy giống như ma lực, thúc đẩy bước chân tôi. Nhưng đúng lúc này, phía bên cạnh đứa bé xuất hiện một bóng người, là một người phụ nữ. Người phụ nữ ấy không thể nhìn thấy rõ mặt, bóng dáng người ấy và giọng nói cũng mờ nhạt: "Di Di, chạy đi con. Chạy mau!"

Người phụ nữ là ai, sao lại biết tên của tôi?

Đứa bé đột nhiên nghiêng đầu nhìn người phụ nữ ấy. Cái đầu nó đã bị đứt thòng lọng lung lay, nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ hàm răng nó đang ngoác lên tận mang tai. Tiếng tôi đột nhiên vang vọng trong vô thức: "Chạy đi, nó sẽ làm hại bà."

Sau đó, tôi đã bình tĩnh lại. Hừ lạnh một tiếng, tôi dùng di động cầm trên tay ném về phía đứa bé. Sau khi nó cười khanh khách rồi biến mất cũng là lúc bà thím giúp việc mở xong cửa tầng hầm.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 19: Hai Bức Hoạ

"Ninh Phồn Di!"

Tiếng bà đồng gọi phía sau tôi, tôi quay lại, nhanh chóng đi vào tầng hầm. Di động của tôi chắc hẳn đã vỡ nát rồi, vì vậy ba người chúng tôi lần mò bằng ánh sáng đèn pin di động của bà đồng.

"Tìm bức hoạ đi!"

Bà đồng lại tiếp, chúng tôi với ánh sáng hạn hẹp của đèn pin thật chẳng được tích sự gì.

"Bà đồng, bức hoạ của cô ta để làm gì vậy?"

Đây là câu hỏi mà sau khi chạy thực mạng tìm nó nhưng giờ mới hỏi. Bà đồng tay vẫn không ngừng lục lọi trên các kệ, bà nói: "Có vẻ như tất cả oán niệm của cô ta đều nằm trong bức hoạ đó. Nếu như chúng ta tìm được nó rất có thể sẽ giải quyết được phiền toái."

"Bà chắc chứ?"

"Không chắc, nhưng thử vẫn hơn không!"

Đây là ôm tâm lí ăn may sao? Nhưng bà ấy nói đúng, với hoàn cảnh hiện tại mà còn chắc chắn nữa thì sẽ không có đủ thời gian đâu. Sau một lúc lục tung căn hầm tìm kiếm, bà thím giúp việc đã nói to: "Đây rồi, nó đây rồi."

Một cuộn giấy Tuyên Thành trên tay thím giúp việc trải ra, trong giấy ẩn ẩn hiện hiện bóng người qua ánh sáng mờ nhạt của đèn pin. Nhưng phần

trên mặt có gì đó rất kì lạ, tôi giành di động từ tay bà đồng soi lên bức hoạ. Cô ta trong bức hoạ vẫn xinh đẹp như vậy không hề có gì thay đổi. Nhưng mà trên khoé mắt của bức hoạ đang khóc, là hai hàng huyết lệ. Bức hoạ đang khóc, là huyết lệ khóc.

Thím giúp việc tay cầm bức hoạ run lấy bầy, bà đồng vươn tay nhận lấy bức hoạ, sau đó bà nói: "Ninh Phồn Di, đốt nó."

"Tôi biết rồi, lửa đâu?"

Bà đồng một tay cầm bức hoạ, tay còn lại lục tung cả túi xách của mình nhưng vẫn không tìm được chút lửa nào. Sau đó lục ra được một hộp diêm rỗng.

"Chết tiệt, hết lửa rồi."

Câu nói của bà đồng làm bà thím giúp việc càng thêm suy sụp. Tôi quay sang lay thím giúp việc: "Trong nhà có bật lửa chứ, tìm giúp tôi một cái. À không, nó ở đâu, thím nói đi, tôi sẽ đi lấy."

Bà thím giúp việc chỉ việc run rẩy rồi lắc đầu, xem ra không thể nhờ vả được gì rồi, hoàn toàn thí bỏ. Xúi quẩy chồng lên xúi quẩy, vất vả lắm mới tìm được bức hoạ thì lại không có lửa.

"Làm sao đây, nghĩ cách đi."

Bà đồng tức giận xô ngã thím giúp việc, đẩy gấp gáp nói với tôi khi âm thanh đánh nhau bên ngoài ngày càng kịch liệt, và tiếng Phàn Vĩ la lối ngày càng lớn. Nến, đúng rồi. Cảnh Dã từng nói với tôi, trong góc của căn phòng này có thắp nến, rất nhỏ. Vì vậy mà tôi đã lê từng bước trong tối tìm với hy vọng tìm nến.

Trong căn tầng hầm tối tăm ngọt ngào như muốn cướp hết hô hấp của tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy cổ mình lại đau, hô hấp cũng khó khăn. Giống như là

có ai đó đang dần dần bóp cổ mình. Tôi ôm lấy cổ, cố gắng há miệng thở, tôi trải qua nhiều chuyện kinh khủng hơn rồi, bóp cổ từ từ như thế này tôi có thể bỏ cuộc hay sao.

Nến, đi lần mò xung quanh rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy nó rồi. Ở trong một góc khuất của căn phòng, nơi ấy đốt một cây nến màu đỏ rất đỏ. Sau khi tìm thấy cây nến, hô hấp của tôi đã khá hơn. Tôi đi đến, cẩn thận chạm vào nó để đảm bảo không phải là nến ma quỷ. Sau khi chắc chắn nó là nến thật, tôi quay ra gọi bà đồng đem bức hoạ kia vào. Bà đồng soi đèn, tay cầm bức hoạ khó nhọc đi vào, như là đang cầm cái gì đó nặng lắm.

“Ninh Phồn Di, đến đây và cầm lấy đi.”

Bà đồng cách tôi ước chừng 10 bước chân nhưng đã không thể đi nổi nữa. Bà dừng lại, vừa nói vừa thở một cách nặng nề. Tôi đi đến lấy bức hoạ nhưng vẫn không quên nhìn chăm chăm cây nến sợ nó tắt ngúm. Sau khi bức hoạ đến tay tôi, bà đồng vừa vuốt mồ hôi vừa khẩn trương nói: “Đốt nó nhanh lên! Trước khi đốt đọc to sinh thần bát tự của cô ta.”

Bức hoạ ở trong tay tôi vẫn nhẹ tênh như bình thường, chỉ là tôi nhìn thấy máu ở khoé mắt trong bức hoạ lúc này đã chảy nhiều hơn. Nếu như nhìn kĩ, chắc hẳn sẽ còn thấy được gì đó biến hoá.

“Nhanh lên, người làm gì vậy?”

Bà đồng giọng nói đã khàn khàn quát nạt lên, tôi không kịp nhìn nữa mà vội vàng đưa bức hoạ lên ngọn lửa rồi đọc to: “Bắc Cung Phồn Di, nhị tiểu thư Bắc Cung gia Minh triều. Sinh ngày mùng 7 tháng 2 năm 1623, mất ngày mùng 1 tháng 7 năm 1640.”

Sau đó tôi bắt đầu bén lửa vào bức hoạ. Khi ngọn lửa đầu tiên xén vào, trong phòng vang lên tiếng người rên rĩ lạnh lạnh, sau đó pha lẫn tiếng gào thét ghê rợn. Ngọn lửa từ cây nến nhỏ mỏng manh kia đã nuốt trọn tờ giấy Tuyên Thành, giờ đây chỉ còn những mảnh tro bay bay.

Phía sau chúng tôi, chỗ bà thím giúp việc bây giờ lại phát ra tiếng động của đồ vật đổ vỡ. Hai chúng tôi đều quay lại nhìn, trên kệ gần đó xuất hiện một quang sáng. Không đợi bà đồng nói, tôi đã đến và tìm kiếm. Ánh sáng phát ra từ một chiếc hộp gỗ tinh xảo trên kệ. Tôi vươn tay đem xuống chiếc hộp mở ra, thì ra ánh sáng đó phát ra từ bức hoạ mà Mộc Phù Sinh đã vẽ.

Đóa hoa bĩ ngạn trên vai cô ta trong bức hoạ đang phát sáng lên, mờ ảo giống như từ trong bức hoạ sắp bước ra ngoài. Không hiểu sao tôi lại chậm chậm đưa tay lên chỗ đóa hoa, một cảm giác lạnh lẽo xộc vào bàn tay tôi, sau đó tôi cảm giác cả người nhẹ tênh.

Mẹ nó, tôi lại lạc vào mộng cảnh nữa rồi. Lần này xung quanh tôi rất tối, à không, không hẳn là tối. Chỉ là xung quanh đen như mực nhưng lại có rất nhiều đốm sáng. Ban đầu tôi còn nghĩ nó là đom đóm, nhưng sau đó có một giai điệu bài hát vang lên.

Giai điệu lần này không ma quái, mà là một giai điệu với các nốt nhạc trầm, rất thê lương. Những giai điệu với các mũi kim châm thẳng vào trái tim, như một bóng ma đang đào bới những góc tối trong trái tim con người. Tôi không nhìn thấy gì, nhưng trái tim đau như sắp chết đi, rã rời và mệt mỏi. Lúc này đây, sâu thẳm trong tôi như không thể trụ được trên thế gian này, tôi đang khẩn thiết cầu xin một sự giải thoát.

Bài hát này có lời, một giọng hát buồn đang cất lên:

"Áo cưới mẹ may còn nằm sâu trong ngăn tủ

Vì sao lại để ta chết sớm như vậy

Ôi, những bất hạnh, những tổn thương của thế gian...

Áo cưới kia, ta vẫn chưa được mặc để xuất giá

Ôi, vì sao lại dùng áo cưới kia làm áo quan cho ta..."

Bài hát này...quá giống với hoàn cảnh của cô ta.

Nường theo giọng hát kia, những đốm sáng kia bây giờ lớn lên. Thì ra bọn chúng là những đoá hoa bỉ ngạn, mang một màu đỏ tươi, phát ra ánh sáng trắng trong màn đêm tĩnh mịch và lạnh lẽo. Đây là...Âm gian sao? Nhân gian thường truyền miệng với nhau về Âm gian, thường lạnh lẽo tối tăm như thế, và có cả hoa bỉ ngạn đỏ rực rợp trời tượng trưng cho khổ đau và cái chết.

Trái tim tôi giờ đây cũng muốn chết, bởi vì nó quá đau đớn như không thể trụ được nữa. Một linh hồn mệt mỏi giữa nhân gian đầy khổ đau. Tôi muốn được giải thoát. Đúng như nguyện vọng, một con vật giống rồng, toàn thân nó màu trắng và trong suốt như thủy tinh bay đến trước mặt tôi. Con vật nọ rất đẹp, nhưng xung quanh nó, tôi có thể cảm nhận được âm khí lạnh lẽo, giống như âm sai chờ dẫn linh hồn con người.

"Nếu như người muốn giải thoát, hãy đưa linh hồn người cho ta. Khi đó, người sẽ không phải chịu đựng khổ đau thêm nữa."

"Được!"

Tôi lí nhí đáp, toàn thân tôi hiện tại đã rất lạnh lẽo. Tôi quỳ xuống, làm động tác điên khùng gì mà chính tôi cũng không rõ. Lưỡi con vật nọ rất dài, nó đang vươn tới trước mặt tôi.

Nóng, nóng quá! Chỗ nửa đoá bỉ ngạn trên vai tôi nóng lên, nóng đến không thể chịu được. Tôi dừng động tác điên khùng kia lại, đưa bàn tay lạnh lẽo sờ lên nửa đoá hoa kia trên vai.

Ấm, ấm áp quá! Trái tim tôi bớt đau rồi. Không, tôi muốn sống. Tôi nhớ đến bố tôi, nhớ đến Cảnh Dã. Nhớ đến những người bạn của tôi, tôi không muốn chết.

Ngay khoảnh khắc trong đầu tôi xuất hiện suy nghĩ muốn sống, con vật kia đã lùi về phía sau. Sau đó nó gãy giữa mấy cái rồi tan biến, những đoá hoa bị ngạn đỏ rực kia cũng trở nên tàn lụi.

"Coi chừng!"

Tiếng hét của bà đồng vang lên khi tôi vừa rời khỏi chỗ quỷ quái đó. Tôi nắm bức hoạ trong tay, xoay người lại đã thấy bà tím giúp việc cầm trên tay đoá ra bị ngạn trong suốt phát sáng. Chỗ vai tôi đau quá, làm sao thế này. Không lẽ...tôi nhìn xuống bức hoạ, đoá hoa bị ngạn trên vai cô ta cũng mất rồi.

Không cần ai nói, tôi theo bản năng đưa tay hung bạo bóp nát đoá hoa trên tay tím giúp việc. Sau khi nó tan biến, đoá hoa trong ảnh đã hiện lên, vai tôi cũng không còn đau nữa. Mấy con người này thật phiền phức, bà đồng thì đã bị chôn chân tại chỗ, sao việc gì cũng đến tay tôi thế này?

Tôi vừa chạy đến chỗ cây nến thì một tiếng va chạm lớn chỗ cửa hầm. Cảnh Dã và Phàn Vĩ bị ông lão hai tay xách ném vào tường. Tôi nhăn mặt, tại sao Cảnh Dã không giống như lần trước? Hay con người pháp sư Thanh Phù chỉ có thể đối phó với linh hồn mà thôi? Ông lão khoẻ cứ như quái vật, hai mắt ông ra đỏ ngầu đang đi xuống tầng hầm.

"Làm đi!"

Lại là tiếng bà đồng, tôi trải bức hoạ ra, nhưng dường như ông lão di chuyển quá nhanh. Từng tiếng bước chân vang lên trên cầu thanh như đang nện vào lòng tôi. Lửa nhỏ quá, khó đốt quá. Nhanh lên, làm ơn cháy nhanh lên, ông lão đã đến rất gần rồi.

Năm mét, ông lão cách tôi năm mét nữa thôi. Cháy rồi, bén lửa rồi. Ông lão dừng lại, lửa cháy ngày một lớn. Tôi cảm bức hoạ đang phùng phùng cháy lên ngọn lửa màu xanh lam kì dị đưa ra khoảng không trước mặt. Ông lão ôm đầu thống khổ rồi té ngã xuống đất.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 20: Mâu Thuẫn

Ngọn lửa cứ nhảy múa trên không trung cho đến khi hoàn toàn cháy rụi, và ông lão đã nằm bẹp xuống đất thất thần. Tôi vội vã chạy đến xem Cảnh Dã và Phàn Vĩ. Nhưng mà chân tôi còn chưa bước lên cầu thang thì cửa phòng đã đóng sầm lại. Tôi đương nhiên cảm giác không đúng rồi, chỉ là không ngờ lần này cô ta xuất hiện với một hình dạng hoàn chỉnh.

"Bắc Cung Phồn Di, đã lâu không gặp."

Giọng bà đồng vang lên, tôi quay đầu, cô ta đã xuất hiện. Vẫn là bộ dạng mặc áo cưới như cũ, vẫn là khuôn mặt giống tôi như đúc. Cô ta vươn tay đón tro bụi của bức hoạ, cất một tràng cười rồi nói: "Người sống thật dai đó, Duệ Âm. Làm sao, đến giúp nửa linh hồn yếu đuối kia à?"

"Giúp ai, là việc của ta. Mấy trăm năm qua đi, ta vẫn là phía đối địch với người."

Bà đồng không chút sợ hãi, nụ cười trên môi trải ra cho dù hoàn cảnh hiện tại là không thể nhúc nhích được. Cô ta bóp nát một mảnh tro trong lòng bàn tay, chăm chăm nhìn bà đồng: "Mạnh miệng ghê nhỉ, hiện tại không còn Thanh Phù nữa, sẽ không có ai giúp đỡ người đâu. Vậy nên, đừng có mà hống hách."

"Thôi nói nhảm đi, cô rốt cuộc đã làm gì bọn họ hả?" Tôi gườm gườm nhìn cô ta. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì tôi chắc chắn cô ta đã ngum củ tỏi rồi. Cô ta không đếm xỉa đến tôi mà trong miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Không hay rồi, cô ta lại muốn điều khiển ông lão. Ông lão đang nằm ngoan ngoãn dưới đất bây giờ lại rục rịch tay chân.

"Dừng lại đi, cô sẽ giết ông lão mất. Ông ấy dù sao cũng là hậu nhân của cô mà." Chết tiệt, cô ta giống như loại sẽ lắng nghe sao. Tôi thà tự thân vận động còn hơn. Đau, đau quá! Vai tôi lại đau nữa rồi. Nhưng mà tôi đâu thể trơ mắt nhìn cô ta lộng hành trong khi tôi còn có thể làm gì đó chứ.

Ông lão chuẩn bị ngóc dậy, dù tôi có đau đớn nhưng vẫn cố nhào qua dè ngang ông lão. Không phải tôi liều mạng, nhưng mà tôi đang hy vọng, hy vọng tôi có thể tác động được đến thủ đoạn của cô ta. May mắn thay nó đã có tác dụng, ông lão sau khi bị tôi dè lên đã xuôi tay nằm yên, tôi nhìn cô ta, thở dốc vì mệt và đau vai mà nói: "Bắc Cung Phồn Di, cô đúng là đồ hèn hạ. Uổng công bọn họ đã cung phụng di vật của cô như bảo vật. Uổng công bọn họ đã cung kính gọi cô một tiếng cô tổ, thật là đáng thất vọng."

"Cô tổ?"

Trời ạ, tôi giật mình khi nghe tiếng nói của ông lão. Có vẻ ông lão đã tỉnh rồi, giọng nói thều thào mang vẻ mệt mỏi vô cùng. Tôi gật đầu: "Đúng vậy, cô ta chính là Bắc Cung Phồn Di."

Ấy vậy mà ông lão không chút sợ hãi, còn liều cái thân già bò dậy quỳ bái cô ta. Bà đồng đứng bên kia đột nhiên chỉ tay về phía tôi, hoá ra nơi đoá hoa bỉ ngạn trên vai tôi đang phát sáng. Tôi không tài nào nhìn thấy được, đành quay lưng lại chỗ bà đồng. Bà đồng kinh ngạc kêu lên: "Đoá hoa kia, hoàn chỉnh rồi. Nhưng mà, nửa đoá còn lại rất mờ nhạt."

Vậy là sao? Cô ta hừ một tiếng rồi đặc ý nói: "Tốt lắm, không lâu nữa ta sẽ lấy thân xác đó. Dù sao cũng cảm ơn các người vì đã đốt bức hoạ phóng thích ta."

Tôi nhăn nhúm mặt mày, vậy ra tất cả là sự sắp đặt của cô ta, hay bà đồng là người đi sai nước cờ? Hay là, bà đồng một phe với cô ta, vì không

động được vào bức hoạ mà lửa tôi đốt nó? Trong khi tôi còn đang đấu tranh tư tưởng thì cô ta đã xoay lại, mĩa mai bà đồng: "Duệ Âm, ta đã nói rồi. Không có Thanh Phù, người chỉ là đồ bỏ đi."

Bà đồng siết chặt tay đè nén cơn giận nhưng lại không nói gì. Cô ta đã biến mất, điện đóm trong nhà lại sáng choang như cũ. Tôi tự hỏi rằng liệu tôi có nên tiếp tục tin bà đồng hay không đây? Mặc kệ thôi, tôi đi cứu hai người kia trước.

"Bà đồng, đi được rồi chứ? Nếu được đến giúp tôi với."

Tôi gọi bà đồng vì không tài nào đẩy nổi cánh cửa từ phía trong, cũng không có bất cứ cơ quan nào để mở cửa. Không ngờ bà đồng còn chưa tới thì bên ngoài đã có người mở cửa.

"Di Di, em ổn chứ?"

Là Cảnh Dã mở cửa, anh ấy mặt mày bầm tím, cái nhan sắc mỹ nam triệt để tiêu tùng. Nhưng mà, tôi vẫn còn rất giận, tôi không hiểu vì sao tôi bị bóp cổ gần chết mà anh vẫn không quan tâm. Nhưng người khác bị, anh ấy liền nhiệt huyết như thế. Tôi lờm ngang: "Không chết được!"

Cảnh Dã ngu ngơ không hiểu chuyện gì, và tôi rất thích cảm giác này. Đi ngang qua Cảnh Dã đến chỗ Phàn Vĩ, than ôi cậu chàng bị thương còn dã man hơn lần trước. Tôi run rẩy lục lọi di động của cậu ấy để gọi cấp cứu, nhưng mà di động cũng vỡ tan tành rồi. Tim tôi đau quá, sao tôi lại đau lòng khi thấy Phàn Vĩ bị thương thế này. Cứ như, tôi của lúc này không phải là tôi nữa.

"Cảnh Dã, mau gọi cứu thương đi!"

Tôi khóc rồi, cứ thế dùng ánh mắt như người tôi yêu sắp chết cầu cứu người xung quanh vậy. Cảnh Dã ánh mắt nhìn tôi đờm buồn, anh không nói gì, chỉ lẳng lẳng lấy di động gọi cứu thương. Bà đồng đã đi qua lấy

khăn tay lau các vết máu trên mặt Cảnh Dã, vừa hỏi han: "Bác sĩ Cảnh Dã, không sao chứ?"

Cảnh Dã không đếm xỉa bà đồng và cũng né tránh tay bà. Anh ấy chỉ nhìn về tôi, một ánh mắt rất lạ, ánh mắt mà bấy lâu nay tôi chưa từng thấy. Tôi cũng không biết rốt cuộc bản thân bị làm sao, tôi đáng ra phải đau lòng vì Cảnh Dã chứ. Có phải việc đốt hai bức hoạ kia có ảnh hưởng gì đến tôi hay không, thân xác này của tôi, đã dần dần bị chiếm lĩnh rồi sao.

Xe cứu thương đến rồi, nhân viên y tế đã đem Phàn Vĩ và bà thím giúp việc đi, còn khuyên Cảnh Dã nên đến bệnh viện nhưng anh ấy từ chối. Tôi mệt nhoài cả thể xác lẫn tinh thần, vừa định chống tay đứng dậy thì đột nhiên trên vai tôi đau dữ dội. Tôi khụy xuống thở dốc, Cảnh Dã lo lắng đến đỡ tôi: "Di Di, em nên đến bệnh viện. Nào anh bế em."

"Mặc kệ em!" Tôi toan xua anh, gắng gượng đứng dậy, ôm cánh vai đau nhức rời khỏi căn nhà. Tâm trạng tôi rối bời, bơ phờ đi thang lang trong vô định. Không biết đi qua bao lâu, tôi bị đám phóng viên vây quanh phỏng vấn. Bọn họ nói về đoạn video gì đó phát tán trên mạng gần đây mà tôi không biết gì cả. Bọn họ vô cùng thô lỗ khác xa với những lần tôi đi cùng quản lí. Tôi sợ hãi không biết phải bám víu vào đâu, xung quanh tôi phóng viên hay cảnh vật đều mù mịt.

Trong lúc tôi rối loạn sợ hãi, tôi cảm nhận được hương thơm thoang thoảng quen thuộc, là mùi nước hoa trên áo khoác của Cảnh Dã. Cảnh Dã dùng áo khoác của anh phủ lên đầu tôi, sau đó ôm lấy tôi đưa khỏi đám phóng viên. Cảnh Dã không đi cùng tôi mà bắt taxi chở tôi về ngôi nhà cổ.

Tôi xuống taxi, lẩn thân vào nhà. Dù sao đây cũng là ngôi nhà tôi đã bỏ cả đồng tiền để mua mà, phải ở thôi. Căn phòng kia không ở được nữa rồi, tôi di chuyển chăn gối sang phòng khác ở tạm. Vì di động của tôi hỏng hết rồi nên tôi dùng điện thoại bàn có sẵn gọi cho bà đồng, hỏi thăm về Phàn Vĩ.

"Sao cô biết tôi sẽ đi theo Phàn Vĩ?"

Bà đồng có chút không vui nói, tôi thở dài: "Tôi đoán thế."

"Tôi sẽ lo cho cậu ta, cô yên tâm đi. Nhưng mà cô ở một mình nhất định phải cẩn thận."

"Sao bà biết tôi ở một mình?"

"Tôi biết hết! Tóm lại cô hãy cẩn thận."

Cuộc đối thoại không dài, tôi cúp máy, cảm thấy đói nên đã nấu một nồi mì. Sau khi ăn xong tôi đã quét dọn khắp nhà, còn chăm sóc mấy luống hoa đến tận buổi chiều. Đợi đến sau khi tôi ăn bữa tối Cảnh Dã vẫn không về, tôi đành lên giường ngủ.

Trong nhà có một chiếc máy phát nhạc đặt trong phòng khách, tuy rằng không phải loại cát xet cũ kĩ nhưng là đồ cổ tôi đều dị ứng không muốn nghe. Tôi lên giường lúc 10 giờ tối, nằm trần trọc một lúc cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Nhưng không lâu sau đó, vì thời tiết có chút nóng, phòng không có điều hoà nên tôi đã tung chăn và thông chân xuống đất. Kết quả chưa mát được bao lâu thì tôi cảm thấy chân mình lạnh toát, là giống như bị ai đó nắm chân, bàn tay đó lạnh như băng.

Tôi mở to hai mắt và tỉnh hẳn ngồi bật dậy nhìn xuống. Dưới đất, đứa trẻ xuất hiện trong nhà ông lão lúc trưa lại đến. Nó đang nắm chân tôi và cười khúc khích, vẫn là mặt trắng môi đỏ trông vô cùng kinh dị. Tôi chửi một tiếng "mẹ kiếp" rồi vung chân đá nó, đứa trẻ lại tháo chạy như lần trước. Tôi không có thứ gì trong tay, đành cầm lấy đồng hồ trên bàn, xỏ dép xuống giường chạy theo nó.

Lần này trong nhà có đèn mờ, nên tôi đã thấy đứa trẻ đó bay trên mặt đất. Nó bay ra khỏi phòng, hướng đến phòng khách thì mất dấu. Tôi lúc này mới nhìn đồng hồ trong tay, nó đã chễm chệ 0h. Lại là 0h, phía sau lưng tôi

rục rịch tiếng gì đó. Tôi quay lại, đối diện chiếc máy phát nhạc, nó đang khởi động. Phía sau tôi lại có tiếng động, tôi lại xoay người, không có ai.

Có tiếng nhạc từ phía sau vang lên, là giai điệu ấy, U cầu chi vãng sinh. Tôi đối diện, nó im lặng. Tôi quay lưng, nó phát nhạc.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 21: Ninh Vị Ương

Cái khí gió, hết quỷ nữ rồi đến quỷ nhỏ à? Đồng hồ trên tay tôi lại tích tắc 0h như lần trước trong giấc mơ hai tầng. Tôi ném nó cái choảng xuống đất, sau đó đến đập đổ cái máy phát nhạc theo sau. Cái máy phát nhạc ấy vậy mà không hư hỏng gì, sau khi tôi quay lưng đi nó lại tiếp tục hát. Tôi bật cầu dao nhưng đèn đóm không có dấu hiệu gì là sẽ cháy. Loại chuyện này tôi còn lạ gì nữa chứ. Hừ, đợi xem tôi tìm được thì nó biết tay tôi.

Chọn một nhánh cây khô trang trí trên bàn, tôi đi tìm con quỷ nhỏ kia. Tung xối hết phòng này sang phòng khác trong không gian đèn mờ vẫn không tìm thấy nó. Trốn đi đâu được chứ, trong phòng lúc này chỉ có bàn trà là tôi chưa tìm. Vén tấm thảm trải bàn lên, tôi cầm theo nhánh cây khô thò đầu vào tìm. Đừng hỏi tại sao tôi không sợ hãi như ngày đầu nữa, bởi vì sau khi trải qua những chuyện trước đó, tôi chẳng còn gì để sợ nữa rồi.

“Mày đâu rồi, ra đây đi!”

Tôi đã nói khi không nhìn thấy gì trong gầm bàn, phía sau lưng tôi có tiếng động. Tôi quay ra tìm kiếm vì ngỡ nó ở phía sau, nhưng chỉ là một màn đêm tĩnh mịch không có bất cứ thứ gì. Vừa quay lại gầm bàn tôi đã giật nảy mình mà la một tiếng thất thanh. Con quỷ nhỏ bất thành linh xuất hiện trong gầm bàn, nó nhe hàm răng trắng tươi bên trong cái môi đỏ chót của nó.

“Dẹp cái bản mặt buồn nôn của mày đi, con quỷ.”

Tôi toang chọc nhánh cây vào đập nó, cật lực đập nhưng nó lại biến mất nữa rồi. Phía sau tôi lạnh quá, lại bị nó ôm lấy nữa rồi. Tôi thật sự hoài nghi

con quỷ nhỏ này trước đây là bị ngấm đá mà chết. Tôi còn chưa phát giác nổi đã cảm thấy eo mình đau nhức. Gì chứ, còn biết căn người sao?

Tôi đưa tay về sau sờ soạng khắp nơi nhưng chẳng cảm giắc gì ngoài lạnh lẽo và lưng của tôi. Làm sao bây giờ, không đụng được nó thì đánh đâm kiểu gì. Máu của Cảnh Dã? Tôi đột nhiên hối hận vì sao không cửa mà lấy ít máu của Cảnh Dã để dành dùng chứ.

“Này quỷ nhỏ, có muốn bị tao dán bùa lên trán không hả?”

Con quỷ nhỏ có vẻ sợ, vì vậy mà tôi cảm nhận được nó không di chuyển nữa. Ai ngờ tôi sai rồi, chưa được một phút nó lại bắt đầu trèo. Tôi mang chạy, quyết định sẽ đem nó vào gương soi để có thể đập được nó. Không ngờ chạy vừa đến gương đã nghe nó gào rú lên thảm thiết, tôi nhìn vào trong gương, hoá ra nó đã thò tay chạm vào đoá hoa bỉ ngạn trên vai tôi. Đoá hoa phát sáng lên, và con quỷ nhỏ đưa tay lên mặt nó run rẩy rồi biến mất.

Sáng sớm hôm sau tôi còn chưa thức dậy đã có người nhấn chuông cổng. Cứ ngỡ là Cảnh Dã hay bà đồng, nhưng không ngờ lại là cô em gái khác mẹ của tôi Ninh Vị Ương. Vừa nhìn thấy tôi, nó nở một nụ cười như thân thiết lắm. Tôi không buồn đếm xỉa, cúi hỏi: “Sao cô biết nơi này?”

Vị Ương giơ cao di động trong tay lắc lắc: “ Vì không gọi được cho chị nên em đã gọi cho anh Cảnh Dã.”

Tôi không phí lời hỏi nó làm sao biết số của Cảnh Dã mà hỏi luôn: “ Có mang cái mới đến không?”

Vị Ương gật đầu rồi lấy trong túi xách ra một hộp di động mới, tôi đưa tay nhận lấy rồi mở cửa cho nó vào. Vừa ngồi xuống ghế nó đã mở ngay di động và đưa cho tôi: “ Chị à, xem cái này đi.”

Tôi hoài nghi cầm lấy di động xem, bên trong đang phát một cái video. Là quay lại cảnh hôm nọ ở bệnh viện tôi một mình múa may quay cuồng như kẻ điên. Chết tiệt, là ai đã quay nó chứ. Rõ ràng lúc ấy canh gác vô cùng cẩn thận kia mà. Thấy tôi day day thái dương, Vị Ương lấy lại di động rồi hỏi: “Chị, chuyện là thế nào vậy?”

Tôi còn trả lời thế nào được chứ, tôi vội gọi cho chị quản lí. Chị ấy mừng đến độ suýt cắn phải lưỡi. Sau khi trao đổi xong xuôi, chị ấy dặn dò nói là đó chỉ là một cảnh quay trong phim mà thôi.

Y như lời chị quản lí, tôi trả lời Vị Ương, và nó có vẻ rất tin tưởng. Sau đó còn ngỏ lời muốn ở lại cùng tôi mấy hôm. Hai chúng tôi đến bệnh viện, Phan Vĩ có vẻ không có vấn đề gì lớn, không nội thương mà chỉ bị các chấn thương bên ngoài. Khi thấy Vị Ương cậu ta còn bồ nhào đến xin chụp hình chung, cậu ta thần tượng Vị Ương hơn cả một ảnh hậu như tôi.

Cô em gái khác mẹ này của tôi thật sự rất tài giỏi và cũng rất xinh đẹp. Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã là một nhân vật có tiếng tăm trên thương trường. Mà Phan Vĩ này bình sinh ai tài giỏi lắm tiền cậu ta đều thần tượng.

Ông lão chủ nhà có vẻ tuổi tác đã cao nên bị thương không nhẹ, hiện đang nằm trong phòng hồi sức tích cực. Đi ngang qua con cháu của ông ấy, bọn họ đều nhìn tôi với ánh mắt kì thị và sợ hãi, tựa như đang nhìn một con quỷ. Tôi đề nghị thanh toán viện phí cho ông ấy, nhưng nhà bọn họ thật sự không thiếu tiền. Vì vậy tôi xin lỗi qua loa rồi cùng Vị Ương quay về.

Trước cửa nhà, bà đồng đang đứng đợi tôi. Bà ấy không nói gì, chỉ đưa tôi một xấp bùa chú, bảo tôi buổi tối dán trước cửa phòng ngủ.

Vị Ương rất biết điều, nó không hề hỏi han hay thắc mắc bất cứ điều gì. Còn đi siêu thị nấu một bữa cơm ngon lành. Lâu lắm rồi không ăn uống thịnh soạn thế này nên tâm trạng của tôi cũng khá hơn. Vị Ương đẩy món canh cá cay sang cho tôi, vừa nói: “Mẹ nghe nói chị rất thích ăn món này

nên đã học rồi dạy lại cho em. Dặn em khi nào gặp chị nhất định phải nấu cho chị ăn.”

Tay tôi đang múc canh vào bát bỗng khựng lại, nhưng cuối cùng cũng không dừng lại. Buổi tối hai chúng tôi ngủ cùng một phòng, tôi ngủ trên giường, Vị Ương ngủ dưới đất. Cũng không biết nó nghe hay thấy gì mà một mực không chịu sang phòng khác ngủ.

11 giờ đêm, Vị Ương vẫn quần xắn chân ngồi trong đệm mở máy tính chăm chú làm việc. Tôi lăn lộn mãi cũng chán, cuối cùng cũng nhắm mắt ngủ. Nào ngờ vừa mới chợp mắt, bên ngoài hàng lang đột nhiên có tiếng bước chân đi lại. Không biết Vị Ương có nghe thấy hay không nhưng nó lấy tai nghe cắm vào tai.

Tôi không buồn quan tâm, lấy chăn trùm phủ đầu. Nhưng bước chân kia ngày càng lớn, tôi cảm thấy có ai đó kéo chăn của mình. Tôi tung chăn muốn co chân đá nhưng phát hiện đó là Vị Ương.

“Chị à, chị có nghe thấy gì không?”

Vừa nói Vị Ương vừa kéo chân leo lên giường tôi, nó còn chưa mang hết người lên thì bên ngoài có thêm tiếng gõ cửa. Không hiểu nổi Vị Ương nghĩ cái gì trong đầu mà nó toang đi mở cửa.

“Vị Ương, đừng mở cửa.”

Tôi mang bộ mặt nghiêm trọng nhìn nó lắc đầu. Giờ thì có vẻ nó hiểu rồi, bởi vì nó mau mau bò hẳn lên giường kéo chăn trùm kín đầu. Gõ cửa không thành, tiếng bước chân ngày càng lớn và nặng nề nện vào lòng chúng tôi. Vị Ương run rẩy nói: “Chị à, thứ đó là gì vậy.”

“Chúng là những gì em nghĩ.”

Tôi đoán Vị Ương nghĩ đúng rồi, hai chúng tôi có chung một nỗi sợ ma. Vì đồng bùa chú của bà đồng dán trên cửa thật sự có tác dụng, qua một lát âm thanh bên ngoài ngừng lại, hai chúng tôi đã có thể ngủ.

Tôi giật mình vào lúc nào đó, phát hiện Vị Ương nằm ngủ bên cạnh tôi biến mất rồi. Tôi mò tìm di động, là 3 giờ sáng, cái cửa...mở rồi.

“Hong rồi!”

Tôi cầm theo di động nhảy xuống giường và đi ra ngoài, vẫn không quên xé một lá bùa dán trên cửa cầm theo. Ánh trăng của ngày cuối tháng mập mờ, tôi có thể thấy rõ, Vị Ương trong ánh trăng mặc bộ đồ ngủ, tóc tai rũ rượi đang thơ thẩn đi ngoài vườn.

Mộng du sao? Nó bị ma dẫn đi rồi. Một tiếng đàn, giống như trong mộng cảnh ở nhà ông lão hôm nọ. Tôi bịt chặt hai tai, chạy theo Vị Ương. Ma quỷ đâu tôi còn chưa thấy, nhưng cái dáng đi kì lạ của Vị Ương cùng bộ đồ ngủ trắng, tóc tai rũ rượi đi trong ánh trăng mờ đúng là dọa người thật.

Phải làm sao để nó không bị giật mình đây? Vừa theo sát phía sau vừa suy nghĩ thì bỗng nhiên nó quay lại, hai tròng mắt ngó đầu bồ nhào vào tôi.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 22: Giá Y Rách

“Ninh Vị Ương.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là kêu tên nó, phản ứng thứ hai là nhào vào ôm lấy nó. Không biết vì sao, trong đầu tôi lúc này ngập tràn lo sợ, tôi sợ mất đi Vị Ương như mất Tân Mạn. Tôi thà bị cô ta hành hạ thế nào đi nữa cũng không thể cô ta thương tổn những người tôi yêu.

Vị Ương rất ngoan ngoãn, sau khi bị tôi ôm, nó đã xuôi tay và không phản ứng gì.

“Vị Ương ngoan, chị sẽ bảo vệ em!”

Có mĩa mai hay không khi mối quan hệ của chúng tôi tệ hại hơn hai mươi năm cuối cùng nhờ một con quỷ mà đầm ấm? Hay là, khi đi đến bờ vực sinh tử, oán niệm trong lòng mỗi người đều sẽ vơi đi, thay vào đó là những tiếc nuối khi còn sống. Vì thế mà con người sẽ đối xử với nhau tốt hơn.

Thế nhưng bất thành linh tôi nghe vai mình đau rát, không giống như nổi đau mà đoá hoa bị ngạn gãy ra. Tôi nhìn xuống vai, Vị Ương vừa ngẩng mặt lên, hai mắt nó buồn bã cùng hàm răng và cái miệng xinh đẹp nhuộm máu. Nó cắn tôi, trong vô thức. Như sợ hãi tôi sẽ la mắng, cơ mặt nó đột nhiên nhả lại, sau đó hai hàng nước mắt chảy dài.

Trước mặt tôi lúc này, tôi chắc chắn nhìn thấy rất nhiều hình ảnh ma quái. Nhưng tôi không hề sợ hãi, bởi vì sau đêm nay thôi, tôi nhận ra rằng mất đi người thân yêu mới là nỗi sợ hãi sâu thẳm trong trái tim và linh hồn

tôi. Sợ hãi hơn cả nỗi sợ ma quỷ mà từ bé tôi vẫn tưởng mình đã sợ nhất rồi. Đưa tay lau nước mắt cho Vị Ương, nó vẫn sụi sùi, sau đó chăm chăm nhìn về phía sau lưng tôi, sợ sệt nói: “Chị à, sau lưng chị có cái gì đó...em sợ lắm.”

“Đừng sợ, có chị ở đây. Nào, Vị Ương ngoan nhắm mắt lại, chị đưa em đi khỏi đây.”

Tôi không quay đầu, ở trước mắt cái thứ mà Vị Ương nói, ôm Vị Ương chậm rãi vào nhà. Gần 4 giờ sáng rồi, tôi mở hết đèn trong nhà, kê chân cho Vị Ương ngủ đến sáng hẳn.

Hai chúng tôi rời khỏi Trùng Khánh về Thượng Hải sau khi Vị Ương thức dậy. Tôi mang theo nội tâm cô độc mà đi, không hề gọi cho Cảnh Dã cuộc nào. Chúng tôi thuê một phòng khách sạn hạng sang đã là hơn 3 giờ chiều. Sau đó đến căn hộ của Cảnh Dã lấy chiếc áo cưới, anh ấy không có ở nhà, có lẽ đang ở viện pháp y rồi.

“Chị, lấy nó về làm gì? Bố mẹ hỏi chị khi nào kết hôn đấy.”

Ngồi ghế sau xe của tài xế của Vị Ương lái, nó cầm chiếc hộp tăn ngần hỏi. Tôi mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt trả lời lấy lệ: “Chị có vài thứ cần xác nhận.”

Vấn đề bọn họ hỏi, tôi không trả lời. Vị Ương thấy thế cũng không làm phiền tôi. Rốt cuộc tôi nghĩ cái gì trong đầu chỉ có trời mới biết, vì vậy mà tôi đã quyết định xem chiếc áo cưới kia có còn lành lặn hay không. Vị Ương giúp tôi mặc vào, lúc thấy vết cắn trên vai tôi, nó hoảng hốt: “Chị, đây là gì vậy?”

Xem ra nó hoàn toàn không nhớ gì cả, vậy nên tôi không thể nói rằng nó vào lúc 3 giờ sáng bị mộng du rồi cắn tôi được. Thế giới này đủ tàn nhẫn rồi, nên hãy để tôi chịu đựng một mình thôi. Bọn họ thì có tội tình chi?

“ Không gì cả, đừng bận tâm.”

Tôi kéo tà áo vào gương soi, cố giữ những nơi mà trong áo của cô ta mặc bị Cảnh Dã xé rách một mảng. Không ngoài dự đoán của tôi, chỗ đó thật sự bị rách rồi, hai chiếc áo của tôi và cô ta là một. Gai óc tôi nổi lên đầy người, nghĩ đến chiếc áo được quần ở bộ xương trong quan tài chôn ở nhà cổ.

Vì để xác nhận mọi chuyện, tôi đã đi đến tiệm áo cưới để hỏi cho ra lẽ. Tiệm áo cưới vẫn như cũ, nhưng cửa đã đóng, trước cửa nhà dán bảng bán nhà. Tôi gọi vào số ghi kèm trên bản bán nhà, chẳng mấy chốc trong nhà có người mở cửa đi ra. Người nọ là một cô gái trẻ, tự xưng là cháu gái của chủ tiệm áo cưới.

“Vậy, chủ tiệm áo cưới hiện tại ở đâu rồi. Tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy.”

Cô gái nọ không mời tôi vào nhà nên tôi đã hỏi. Nào ngờ cô ấy trả lời một câu khiến tôi chết đứng.

“ Cô ấy mất rồi. Mất vào ngày mùng 1.”

Mùng 1, hôm nay là 25 tháng 7. Cô ấy mất vào mùng 1 tháng 7. Đó là ngày mất của Bắc Cung Phồn Di. Hộp áo cưới trong tay tôi lung lay, tôi cố hỏi: “Xin hỏi, cô ấy vì sao lại mất? Bệnh tật, tai nạn sao?”

Cô gái nọ vẻ mặt âm u nói: “ Điều không phải, cô ấy là tự tử. Thắt một sợi dây thừng lên quạt trần ở trong phòng thử đồ. Lúc tìm thấy xác, cô ấy quay mặt vào gương. Sau đó chúng tôi tìm pháp y, bác sĩ pháp y nói cô ấy trước lúc mất đã vô cùng hoảng sợ. Chúng tôi mãi vẫn không hiểu, cô ấy hoảng sợ điều gì.”

“Camera thì sao?”

“ Cô biết đấy, đó là phòng thay đồ mà. Đâu thể lắp camera được.”

Có lẽ tôi biết cô ấy hoảng sợ điều gì rồi, bày tỏ một chút sự thương tiếc đến cô chủ tiệm, sau đó tôi đề nghị: “ Có thể để tôi vào xem một lát không? Vì áo cưới của tôi vô tình bị rách rồi, vốn dĩ muốn đưa đến cho cô ấy sửa lại.”¹

Cô gái nọ mở cửa mời tôi vào nhà, trong khi cô ấy đi xuống bếp lấy nước thì tôi đã vào phòng thay đồ. Để hộp áo cưới xuống, tôi ngược nhìn trần nhà. Quạt trần cao như vậy, làm sao cô ấy treo dây thừng lên đó được. Vậy ra cô ấy đã bị cô ta giết rồi. Liệu rằng, tôi có thể nhìn thấy được điều gì không?

Tôi chăm chăm nhìn vào trong gương, không có gì xảy ra. Tôi cắn ngón tay, dùng máu tên đầu ngón tay viết ra bốn chữ Bắc Cung Phồn Di. Quả nhiên chỉ hơn mười giây sau lập tức có kết quả. Bốn chữ ấy đột nhiên trên mặt gương chạy loạn xạ, cuối cùng dồn thành một chữ “ Tử (chết)”.

Bỗng nhiên có một lực đẩy cực mạnh đẩy tôi văng về phía góc tường, sau đó trong gương u ám rồi hiện ra cảnh tượng ngày hôm đó. Cô chủ tiệm tìm đến một sợi dây thừng đột nhiên bay lơ lửng lên trần nhà, mắc sợi dây vào quạt trần. Sau đó cô ấy từ từ vòng cái cổ của mình vào, suốt quá trình giống như bị thôi miên vậy.

Một lúc sau, có lẽ vì quá ngạt thở mà cô ấy đã tỉnh lại. Cô ấy vùng vẫy theo bản năng của một con người, mặt mày đỏ lựng vì khó thở. Nhưng sau đó, không hiểu sao cô ấy đột nhiên trợn to hai mắt nhìn chăm chăm vào gương. Từ trạng thái ngạc nhiên đến hoảng sợ rồi từ từ nhắm mắt.

Có cách nào để nhìn thấy rốt cuộc trong gương có gì không? Tôi tự hỏi bản thân khi tôi thật sự muốn biết. Tôi không phải tò mò, mà vì nó liên quan đến chiếc áo cưới, vì vậy mà tôi cần phải làm rõ. Tôi sẵn lại chiếc

gương, nó bây giờ đang thay đổi giống như không gian ba chiều. Tôi dán sát người vào gương, tập trung xem chiều ánh sáng mà nó phát ra.

Phía đối diện lúc này mà tôi đứng, bây giờ đang ẩn ẩn hiện hiện một cảnh vật rồi từ từ hiện rõ. Tôi đoán đó là cảnh tượng mà cô chủ tiệm nhìn thấy lúc đó. Trong cảnh, cô ta đang dùng một cái cửa gỗ cửa xác cô thợ may. Sau đó dùng dao róc da cô ấy ra để may thành một bộ quần áo.

Máu tươi tuôn ra từ các đoạn cắt thân thể cô thợ may từ từ tuôn ra, nhuộm sang đỏ rực từng mảnh da, giống, như màu của chiếc áo cưới. Cô ta hai tay nhuộm đầy máu đang quệt lên miệng nhấm nháp, vẻ mặt cô ta vô cùng đặc ý nhìn tôi, nở một nụ cười.

Dây thần kinh vị giác của tôi hoạt động cực mạnh, chỉ vài giây sau đó tôi đã ôm bụng muốn nôn mửa.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 23: Mạnh Mẽ Chiếm Xác

“Cô gì ời, cô có sao không?”

Cô gái nọ để vôi ly nước xuống và đến xem tôi. Tôi ngẩng đầu, tất cả đã biến mất rồi, hoàn toàn bình thường. Tôi lắc đầu, chống tay đứng dậy ôm theo hộp áo cưới và chào tạm biệt rồi ra về.

Tối đến chị quản lí đến tìm tôi, trông chị ấy có vẻ khổ sở. Ngồi ngoài ban công phòng khách sạn, chị ấy buồn bã cố dò hỏi tôi mọi chuyện. Gió vẫn rất lạnh, và tôi, một ảnh hậu hay nói rằng là một cô gái hai mươi mấy tuổi với thế giới quan bình thường đang ngồi kể chuyện ma.

Nhưng chuyện ma mà tôi kể còn li kì hơn trong sách viết, chân thật đến độ người nghe sờn cả gai óc. Chị quản lí nghe xong không biết thế nào, đã ra về một cách yên lặng nhất có thể. Tôi nhìn bầu trời về đêm yên lặng như vậy, đêm nay không trăng, vì vậy sao trên trời đặc biệt sáng. Và tôi, đặc biệt cô đơn, tôi mở di động sáng lên, nhìn vào màn hình, nó yên tĩnh đến lạ và không có bất cứ cuộc gọi nào của Cảnh Dã.

Tôi nhìn vào bên trong, Vị Ương đang dán mắt vào màn hình máy tính làm việc. Ra là tôi không phải cô đơn, chỉ là ở trong tình trạng rách nát không hoàn chỉnh. Khi tôi có tình yêu, tôi không có gia đình. Khi tôi tìm được gia đình, thì tình yêu của tôi...

Hôm sau tôi ngủ trang thật kĩ để vào sở cảnh sát tìm Kha Vĩnh Trạch. Lúc trước chia tay ở bệnh viện, Kha Vĩnh Trạch có đưa cho tôi một chiếc thẻ. Nhờ vào chiếc thẻ đó mà tôi có thể tìm thấy anh ta một cách dễ dàng.

Vừa đẩy cửa phòng bước vào tôi chợt khựng lại vì thấy Cảnh Dã cũng ở trong phòng.

“Ninh tiểu thư, ngọn gió nào đưa cô tìm đến đây thế. Mời vào!”

Kha Vĩnh Trạch niềm nở chào hỏi, tôi cũng trực tiếp đi vào, sau đó mở video rồi đẩy di động tới trước mặt anh ta: “Tôi nghĩ rằng tôi xứng đáng được nhận một lời giải thích.”

Kha Vĩnh Trạch không chút nào bất ngờ, anh ta còn không thèm nhìn vào di động mà nói: “Tôi có thể giải thích.”

“Ngay và liền.”

Tôi cộc lốc, nào ngờ Cảnh Dã lúc này đứng dậy tóm lấy tay tôi lôi ra ngoài. Tôi vùng khỏi tay anh: “Buông tay, các người không có quyền đối xử với tôi như vậy. Không biết tôi là ai sao?”

“Di Di, đừng làm loạn. Về nhà rồi nói.”

Cảnh Dã không chút nào khó chịu, hay anh bẩm sinh đã như thế rồi? Ngay lúc này đây sự dửng dưng của anh thật sự đã làm cho tôi tổn thương. Tôi cười khẩy, vừa bước ra cửa vừa nói: “Nhà của một mình anh thôi. Áo cưới tôi lấy đi rồi.”

“Di Di...”

Cảnh Dã bỏ dở câu nói khi tôi quay đầu lại: “Im đi, các người cùng một giuộc à? Chờ đó, tôi sẽ kiện các người.”

Không đợi ai nói thêm gì, tôi trực tiếp ra cửa không một lời chào. Cảnh Dã lảo đảo phía sau lưng tôi, vừa đi được mấy bước di động tôi đã reo. Tôi nhắc máy, là bà đồng gọi, bà ấy nói rằng Bắc Cung lão gia mất rồi.

“Di Di, sao vậy?”

Cảnh Dã đi tới bên cạnh tôi hỏi, tôi buồn bực nói: “Bắc Cung lão gia mất rồi. Em đi Trùng Khánh một chuyến, nhân tiện có việc cần làm.”

“Anh đi cùng em.”

“Không cần đâu.”

Tuy rằng như vậy nhưng tôi vẫn vào trong xe Cảnh Dã, hiện tại tôi không có tâm trạng cãi nhau. Tôi về khách sạn lấy áo cưới thì gặp Vị Ương đang gấp quần áo. Nhìn thấy tôi, nó vừa gấp vừa nói: “Em về Pháp có việc đột xuất, không lâu nữa em sẽ quay lại.”

Tôi mở tủ lấy hộp áo cưới ừ một tiếng rồi nói: “Ừ, đi đường cẩn thận. Sau khi ra ngoài nhớ khoá cửa.”

“Chị, chị đi đâu sao?”

“Chị đi Trùng Khánh, có việc.”

Tôi toang ra cửa, sau đó trong lòng cảm thấy không thoải mái, thậm chí có chút lo lắng. Vì vậy tôi lại trở vào, để hộp áo cưới xuống rồi bất thành lình vòng tay ôm Vị Ương một cái. Đây là lần đầu tiên trong đời chúng tôi ôm nhau. Vị Ương ngẩn ra mấy giây rồi vội vã ôm lấy tôi.

“Có việc gì hãy gọi ngay cho chị.”

Vị Ương không hiểu hàm ý trong câu nói của tôi, nhưng nó vô cùng vui vẻ gật đầu.

Những ngày tháng đánh nhau với ma, ngủ không đủ giấc và phải bay liên tục khiến tôi mệt mỏi. Vì vậy ở trên máy bay ngủ một giấc, mong rằng không gặp bất cứ thứ gì trong giấc mơ. Nhưng có vẻ như tôi đã nhầm, không phải tôi mong muốn là được.

Thế nhưng trong giấc mơ lần này tôi đã gặp mẹ, mẹ tôi dịu dàng. Không ngờ bà ấy lại xinh đẹp như vậy. Bà ấy nói rằng bà ấy mất là hoàn toàn tự nguyện. Nói rằng tôi đừng oán hận ai cả, hãy học cách yêu thương và tha thứ. Đừng vì bà ấy mà trả thù...

Tôi đã khóc khi thức dậy, buồn bã vì chưa ôm bà ấy đủ lâu. Thế nhưng tận sâu trong thâm tâm tôi lại thấy nhẹ nhõm đến lạ. Thấy tôi trở người, Cảnh Dã kéo chăn đắp lên cho tôi. Anh ấy vẫn bình yên như vậy, không nói nhiều cũng không giải thích. Tôi liếc nhìn, Cảnh Dã đang đọc một quyển sách tội phạm học. Tôi nghiêng người, hít sâu một hơi nhìn ngắm anh. Cảnh Dã giống như một người tựa rất cô độc, lại giống một người không màn thế sự hơn.

Với tính cách như thế, tôi không hiểu vì sao anh ấy lại chọn làm bác sĩ pháp y, một nghề giải oan cho tử thi? Anh ấy hiện tại đang chăm chú đọc một quyển sách, tôi hiểu rồi. Thì ra anh ấy đang đóng vai một thánh nhân lánh đời. Cảnh Dã rất đẹp, từng đường nét trên mặt đều rất hoàn mỹ, nhưng anh ấy dường như chưa bao giờ quan tâm tới cái nhan sắc tuyệt đẹp đó của mình. Anh ấy dường như chưa từng nhận thức được bản thân đẹp đến nhường nào.

Tôi cứ nhìn Cảnh Dã vậy thôi, tạm bỏ qua những giận kia, hiện tại tôi cảm thấy rất yên bình. Vậy nên tôi đã tận dụng nó. Vì ngày mai đây, chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì giữa hai chúng tôi. Cảnh Dã yên lặng đọc một lúc, sau đó anh với tay vặn chai nước suối. Nhìn thấy tôi đang yên lặng nhìn, anh khẽ chớp mắt hỏi: “Em không ngủ sao, anh đã thấy em như vô cùng mệt mỏi mà.”

“Không sao, em muốn nhìn anh một lúc.”

Tôi vẫn lười nhát không nhúc nhích trả lời, giọng anh nhỏ hơn nữa: “Anh đã tưởng rằng em rất giận.”

“Ừ! Em rất giận. Nhưng chỉ lúc này thôi, ngay lúc này em sẽ không giận.”

Cảnh Dã khẽ ừ, sau đó đưa quyển sách đến trước mặt tôi: “Em có muốn đọc không?”

“Thôi quên đi! Anh không thấy có lỗi với tác giả sao?”

Rời khỏi sân bay khi thành phố lên đèn rợp trời. Tôi khá đói bụng khi một ngày rồi không ăn uống gì. Vì vậy tôi đã đề nghị ăn bữa tối bằng lẩu. Và hai chúng tôi ngồi trước cửa hàng tiện lợi ăn hai hộp miến Trùng Khánh. Nghe như không liên quan lắm, nhưng Cảnh Dã vẫn cứ ăn ngon lành.

Chúng tôi trong đêm đi viếng ông lão, không khí không có gì bất thường. Tôi cố hỏi con cái ông lão xem có moi được tin gì không. Nhưng bọn họ đều miệng kín như bưng, nói rằng ông lão mất do tuổi già, sức khỏe không chịu nổi. Camera trong ngôi nhà đó hôm ấy hoàn toàn hỏng hết, nhưng bọn họ lại không có ý định kiện tụng.

Điều này đã dấy lên một hoài nghi lớn trong tôi, nhưng mà hiện tại chưa thể xác định điều gì. Lúc ra về, con trai lớn của ông lão đã va chạm vào tôi, sau đó tôi nghe sau gáy mình hơi đau. Nhưng sau đó không phát hiện điều gì bất thường cả.

Sau khi xong việc phúng viếng chúng tôi không về nhà cố mà thuê một phòng khách sạn. Gần 10 giờ đêm, Cảnh Dã vẫn ngồi đọc báo cáo, tôi đi tắm trước. Ngâm mình trong bồn nước nóng một lát, thần hồn đã bay bổng nhẹ nhõm, tôi mặc đồ ngủ chuẩn bị ra ngoài. Nào ngờ vừa soi gương muốn lau khô tóc thì tôi đã nhìn thấy một cái bóng phản chiếu trong gương, là cô ta. Tôi quay lại, cô ta sừng sừng đứng đó, vươn tay bóp cổ đề tôi vào gương:

“Cái xác này thơm thật.”

Tiếp sau câu nói đó của cô ta, tôi nghe toàn thân mình đột nhiên nhẹ tênh. Tôi hoảng loạn khi nhìn thấy cái xác của tôi trước mặt, mắt cái xác nhắm nghiền, sau đó chậm rãi mở ra. Tôi bị chiếm xác nữa rồi sao? Sao lần này lại dễ dàng và chân thật tới như vậy. Tôi khóc ngất, nhưng hiện tại tôi không có nước mắt. Tôi quay lại nhìn vào trong gương, bóng tôi không hề phản chiếu trong gương.

Khác với lần trước, lần này tôi chạy không nổi nữa, mọi thứ trở nên bất lực. Tôi lê ra ngoài ngồi bệch dưới đất nhìn cô ta nói gì đó với Cảnh Dã rồi ra ngoài. Một lát sau cô ta quay lại, bỏ thuốc vào ly nước cam rồi đưa cho Cảnh Dã uống. Tôi trợn to hai mắt nhìn, bởi vì thứ thuốc cô ta bỏ là thuốc kích dục và cả thuốc mê. Tôi đã nhìn thấy qua nó khi đi đóng phim rồi.

Chỉ khoảng hơn 10 phút sau đó, Cảnh Dã ngồi trên ghế sofa khó chịu và bắt đầu ngủ gật. Tiếp đến là đánh rơi ipad trong tay mà bò dài ra sofa ngủ.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 24: Người Trong Quan Tài

Cảnh tưởng cô ta trong thân xác của tôi đang lôi kéo Cảnh Dã lên giường đập vào trong mắt. Cảnh Dã đã bị chuốc thuốc đến mềm oặt, có lẽ cả người đang nóng lên nên anh liên tục kéo cổ áo sơ mi và thở dốc. Trong lúc đầu sôi lửa bỏng này, tôi không quan tâm Cảnh Dã bị cô ta hiếp, mà quan tâm đến cái xác và cảm xúc của tôi hơn.

Bà nó chứ, lần đầu tiên của Cảnh Dã mất tong cho con ma nữ đó rồi. Tôi cũng muốn vùng vẫy lắm, có điều hiện tại tôi hồn lìa khỏi xác, toàn thân nhẹ tênh quơ quàng trong không trung, lực bất tòng tâm. Mục đích của cô ta để làm gì? Tôi chợt nghĩ đến mấy câu mê tín truyền miệng trong nhân gian. Ma nữ hút dương khí của đàn ông để tăng công lực sao?

Tôi không nghĩ nổi nữa, hai người họ ở trên giường hoán đổi vị trí, áo sơ mi của Cảnh Dã bị anh hung bạo xé rách ném xuống đất rồi. Đến lượt chiếc váy của thân xác tôi cũng bị Cảnh Dã tháo xuống. Nhưng anh ấy đối với cái xác của tôi quả thật vô cùng dịu dàng, nâng niu như trân bảo.

Một nụ hôn phủ xuống đôi môi ấy, trái tim tôi quặng thắt, đau đớn đến cực hạn. Tôi ôm tim ngồi xuống, hai hàng nước mắt chảy dài, Cảnh Dã hôn rất nhẹ nhàng, ngay cả trong cơn say anh ấy vẫn vô thức lo lắng của cảm giác của tôi. Cho dù hiện tại bản thân đang bị bỏ thuốc kích dục, ham muốn mãnh liệt vẫn cố gắng kiềm chế. Bất chợt, Cảnh Dã đưa tay kéo khoá quần, tôi khóc rống ôm lấy đầu không dám nhìn tiếp.

"Di Di!" Tôi nghe thấy giọng Cảnh Dã rất nhỏ, rất dịu dàng. Cảm nhận được mùi hương thoang thoảng quen thuộc của anh. Tôi khẽ mở mắt, vui

mừng khôn tả khi biết tôi đã về được với cái xác của mình rồi. Nhưng mà, tôi cảm thấy thân dưới của mình rất đau, tôi cau mày nhăn mặt. Cảnh Dã nhắm nghiền mắt, nhưng có lẽ cảm nhận được thay đổi của tôi, vì thế anh lại nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái. Sau ngần ấy năm bên nhau, đây chính xác là lần đầu tiên của chúng tôi.

Hôm sau, theo đúng kế hoạch của tôi, chúng tôi thuê một đội khai quật đến nhà cổ. Sau khi mua ngôi nhà này, đây là lần thứ hai tôi quật mộ của cô ta. Trước đó, Cảnh Dã đã thoả thuận với đội khai quật, bọn họ kí hợp đồng không được tiết lộ.

Hơn 10 giờ sáng, cuối cùng cũng đào tới chỗ cái quan tài. Một người trong đội quay lại hỏi: “ Bây giờ làm thế nào, có đem quan tài lên hay không?”

Tôi nghĩ nghĩ mấy giây rồi lắc đầu: “ Không cần, có thể ở tại đó mở nắp lên không?”

Người đó có chút bất ngờ, nhưng chung quy cũng vì tiền, cuối cùng nói được rồi chuẩn bị dụng cụ mở nắp quan tài. Bọn họ là đội khai quật vô cùng chuyên nghiệp, nhưng cho dù có loay hoay hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thể nào mở được. Tuy rằng quan tài kia có làm bằng gỗ tốt thế nào, nhưng đã qua mấy trăm năm rồi cũng không thể nào vẫn cứng như thế được.

Bọn họ mệt lã người sau một lúc cố gắng đủ kiểu rồi quay ra nhìn chúng tôi với vẻ mặt bất lực. Tôi với Cảnh Dã bốn mắt nhìn nhau, Cảnh Dã hỏi: “Di Di, em nghĩ sao?”

“Em nghĩ nếu như giống trong mộng cảnh em thấy thì quan tài này chắc hẳn bị phong ấn. Để em gọi cho bà đồng.”

Tôi lấy di động gọi liên tiếp năm cuộc, bà ta vẫn không bắt máy. Và đến cuộc thứ sáu thì bà ta đã tắt máy luôn. Tôi lăm lăm chửi mấy tiếng rồi nhìn

sang Cảnh Dã như thể phát hiện ra kho báu. Cảnh Dã trần trối đứng giống bị trời trông, đến cả biểu cảm trên mặt cũng không dám nhúc nhích.

“A Dã, cho em mượn tay anh một lát.”

Sau khi nghiên cứu xong tôi lôi pháp sư Thanh Phù fake phiên bản hiện đại đến chỗ quan tài rồi mượn một con dao nhỏ. Bọn họ nhìn tôi bán tính bán nghi, đến khi Cảnh Dã ra mặt bảo lãnh thì họ mới đưa cho tôi.

“Cho em xin một ít máu.”

Tôi nói rồi đem tay áo Cảnh Dã xoắn lên quá khuỷu tay, sau đó chuẩn bị cửa. Cảnh Dã nghiêng rằng một cái rồi giật lại con dao và tay anh về. Y như rằng anh sợ tôi cửa trúng chỗ huyết vậy. Nghe như một âm mưu “Mưu sát chồng tương lai” vậy.

Cảnh Dã rất bình tĩnh, giống như mấy vị anh hùng trong phim kiếm hiệp thà đổ máu chứ không đổ lệ. Cứ như thế tay phải dùng dao cửa một nhát vào tay trái rồi nhỏ máu xuống nắp quan tài. Quả nhiên là có tác dụng, chỉ vài giây sau đó đã xảy ra cảnh tượng mà những người chứng kiến như đội khai quật đều ai nấy cũng phải nổi da gà.

Sau khi máu của Cảnh Dã chảy xuống nắp quan tài. Nó đã từ từ chảy xung quanh khắp cả cái nắp rồi thấm hết vào. Khi máu đã thấm vào thì cũng là lúc nắp quan tài rục rịch di chuyển. Diện tích khoảng trống xung quanh quan tài hầu như là hoàn toàn không có, vì vậy mà cái nắp không thể di chuyển. Nhưng một lúc sau nó đột nhiên chuyển hướng, nó từ từ bò dọc theo đất xung quanh rồi dựng thẳng lên.

Tôi đi tới nhòai người ra nhìn, bên trong lộ ra hai người còn nguyên vẹn. Tôi và tất cả mọi người đều đem tay dụi mắt mấy lần, điều này sao có thể xảy ra chứ. Hai cái xác chôn mấy trăm năm còn nguyên vẹn không chút nào phân hủy. Đây chính xác là gặp ma rồi.

Một khuôn mặt hết như tôi đang trong tình trạng nhắm nghiền nằm trong quan tài. Nhưng khuôn mặt ấy còn rất non nớt lại mang một nét cổ xưa yên tĩnh. Tuy rằng đã mất nhưng trên mặt còn đọng lại dáng vẻ đau thương.

Đột nhiên tim tôi đau quá, tôi ôm tim ngồi xuống chống đỡ. Một loạt cảnh tượng giống như khi đó tôi nhìn thấy trong mộng cảnh lại hiện ra trong đầu. Tôi đau khổ, tuyệt vọng, oán hờn như chính tôi là người chịu đựng vậy. Đúng rồi, tôi là một nửa của cô ấy mà. Nước mắt tôi lăn dài trên má, thống khổ sục sùi.

“Di Di, em sao thế?”

Cảnh Dã vươn tay lau nước mắt cho tôi, tôi cố nín khóc rồi nường theo tay anh đứng dậy.

Một trong những người trong đội sợ hãi đã muốn bỏ chạy, lập tức bị người khác lôi lại kèm theo ánh mắt cảnh cáo. Tôi và Cảnh Dã nhìn nhau, anh vừa xé mảnh áo băng bó chỗ bị cứa lại. Tôi không biết anh có chút sợ hãi nào không nhưng vẻ mặt không có chút biểu cảm nào cả.

Một người trong đội khai quật dè dặt lại gần tôi, hết nhìn xuống quan tài rồi lại nhìn tôi hỏi: “Ninh tiểu thư, cái xác dưới kia, làm sao mà lại giống cô như đúc thế?”

Nghe đến đây, mấy người còn lại trong đội cũng đi tới xem thử, vừa nhìn thấy cảnh này lập tức có người chỉ tay vào tôi hét lên: “Mẹ ơi gặp ma rồi, cô ta chính là ma. Cô ta chính là ma.”

“Mẹ nhà anh, lúc cầm tiền sao không bảo tiền ma hả?”

Tôi trừng mắt mắng anh ta một câu, còn định mắng thêm câu nữa thì Cảnh Dã kéo tay tôi: “Di Di, em xem.”

Tôi tháo tay Cảnh Dã nhìn xuống huyết. Người đàn ông nằm trong quan tài bên cạnh cô ta trông giống Phàn Vĩ như đúc. Được rồi, lần này tôi hoàn toàn tin rồi, Phàn Vĩ chính là người đàn ông bạc tình mà cô ta nói.

“Em nói cô ta bị chôn sống lúc mặc áo cưới, vậy áo cưới đâu?”

Cảnh Dã nhìn cô ta chỉ mặc một bộ đồ tơ mỏng, có lẽ nó là một đồ lót thời cổ đại thì phải. Tôi siết chặt tay che giấu sự rung rẩy, hít thở một hơi dài: “Đó là lí do em đào mộ lên. Bởi vì bộ áo cưới của cô ta bị anh xé lúc ấy, chính xác là bộ mà em đặt may. Hai cái đó, chính là một.”

Tôi nói xong vội qua ra nhìn đội khai quật, bọn họ không biết đã nghe thấy cái gì nhưng sắc mặt không tốt lắm. Tôi e ngại không biết bọn họ có trụ được cho đến khi lấp đất lại không. Tôi cầm di động đi tới nói với tên đội trưởng: “Cho tôi quét mã của anh.”

Sau khi quét mã, tôi dứt khoát chuyển cho anh ta mười vạn tệ. Anh ta nhìn tôi chằm chằm không thể tin nổi. Bởi vì hợp đồng đã thanh toán rồi, tổng chi phí chỉ hơn một vạn tệ mà thôi. Tôi cất di động rồi nói: “Xem như tiền bồi thường tinh thần. Tiền tôi không thiếu, nhưng tôi cần các anh giúp.”

“Di Di, em mau đến đây.”

Nghe Cảnh Dã gọi, tôi nhanh chóng quay lại. Nhìn theo ngón tay Cảnh Dã nhìn xuống quan tài. Hai cái xác kia đã từ từ khô lại cho đến khi chỉ còn lại hai bộ xương. Toàn bộ quá tua chậm rãi giống như kỹ xảo trong phim viễn tưởng.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 25: Chuyện Cũ Đau Thương

Tôi hít sâu một hơi, đem hộp áo cưới và bật lửa tới. Cảnh Dã như đã biết tôi muốn làm gì, anh chủ động giúp đỡ, đem áo cưới trong hộp gữu ra. Không biết lần này có cần câu thần chú nào không nữa, tần ngần một lát rồi quyết định đốt luôn. Bởi vì nếu có đọc thì tôi biết đọc cái gì bây giờ.

Đội khai quật bây giờ đã ngồi xuống nhìn hai chúng tôi làm mấy trò khùng điên. Châm lửa đốt một lúc, tuy rằng lửa cháy phừng phừng nhưng cái áo không bị cháy mất chút nào. Nửa, lại tới nữa rồi. Tôi nhìn Cảnh Dã với ánh mắt muốn anh ấy hiến máu, anh ấy lập tức mở chỗ quần vải ra, nặn máu nhỏ lên cái áo.

Máu hoà vào trong lửa cháy nghe xèo xèo, tôi thở phào, có lẽ là có tác dụng rồi. Máu của Cảnh Dã giống như thuốc trị bách bệnh ấy. Nhưng không, khiến tôi thất vọng rồi. Vì máu của Cảnh Dã sao khi cháy xong thì nó đã bị tổng khứ ra ngoài.

Cảnh Dã giống ngư đã hiểu mọi chuyện, anh không nói một lời đem tay tôi ra nắm. Tôi trợn mắt hỏi: “Anh định làm gì?”

“Làm những gì em nghĩ.”

“Em nghĩ cái gì...”

Tôi còn chưa nói xong đã bị Cảnh Dã vuốt nhẹ cánh tay một cái rồi đưa dao lên cửa một nhát. Tôi nghe tay mình chột đau một cái rồi cắn răng nhìn máu tôi từng giọt chảy xuống. Quả nhiên, máu của tôi vừa nhỏ xuống áo

cưới thì đã êm đẹp thấm hết cả vào. Sau đó lửa bén tới đâu thì áo cháy đến đó. Chỉ trong chớp mắt cái áo đã cháy thành một đồng tro tàn.

Tôi ngồi đực mặt với nhìn đồng tro, quên cả vết cắt trên cánh tay. Cảnh Dã lại hy sinh một mảnh áo nữa để băng bó cho tôi. Tôi lấy hai tay hốt tro rải xuống quan tài, trong lòng khẩn niệm gì đó lộn xộn mà chính tôi cũng không rõ lắm. Cuối cùng gọi đội khai quật đến lấp đất lại như ban đầu. Sau khi dọn hết những đồ vật bỏ đi, chúng ta đã treo bản bán nhà.

Phàn Vĩ được chuyển đến bệnh viện tuyến một ở Thượng Hải chữa trị, chúng tôi quyết định không đến thành phố chết chóc này nữa.

Bệnh tình của Phàn Vĩ diễn biến rất tốt, chỉ hơn mười ngày sau cậu chàng đã được về với vòng tay của xã hội. Tuy rằng thân thể tốt nhưng tinh thần có vẻ không được tốt lắm. Cảnh Dã đã giới thiệu cho cậu ta một bác sĩ tâm lí có tiếng.

Tôi và Cảnh Dã quan hệ gần đây có vẻ không có gì bất thường, nhưng tôi cảm nhận được rất nhiều sự lạnh nhạt nơi anh. Giống như một điềm xui, áo cưới của chúng tôi vốn là của người chết. Cho nên việc đó ngoài cái đùa có một nửa linh hồn là tôi ra thì những người có thể giới quan bình thường đều cảm thấy nó là một việc thật đáng sợ.

Chị quản lí ra mặt thay tôi mua một căn chung cư ở gần phim trường. Tôi dọn về đó sống, giải quyết cả tá tàn dư và các vụ bồi thường hợp đồng nên khá là bận rộn. Đã hơn một tháng, cuộc sống của tôi tuy rằng trở về quỹ đạo ban đầu. Nhưng tôi cảm thấy có gì đó không ổn, là một loại cảm giác bình yên trước cơn bão.

Mùng 7 tháng 10, buổi sáng tôi đến trường quay. Mưa xối xả như trút nước cho nên có một số cảnh căn bản là không quay được. Tôi đang ngồi chơi game thì Phàn Vĩ gọi tới, đầu dây bên kia gió rất to, to đến mức không thể nghe được giọng của Phàn Vĩ. Cậu ta nói rất nhiều nhưng tôi thật sự

không nghe rõ. Đại loại tôi hiểu được cậu ấy nói rằng đã đến lúc trả hết nợ nần gì đó. Lúc ấy tôi còn tưởng cậu ta trúng số rồi, muốn trả nợ cho tôi.

Nhưng mãi đến lúc cậu ta nhắc đến ba chữ Mộc Phù Sinh thì da đầu tôi trở nên tê dại. Tôi nghĩ tôi biết cậu ta muốn trả món nợ gì rồi. Tôi đứng bật dậy, lớn giọng hỏi: “Cậu đang ở đâu? Mau nói đi, tôi lập tức đến đó.”

Phản Vĩ không nói, cậu ta chỉ khàn khàn nói: “Di Di, đừng lo cho tớ. Cậu không có tội, đừng nhúng tay vào chuyện của tớ.”

“Điên rồi sao? Phản Vĩ cậu điên rồi. Nếu cậu dám hành động điên khùng gì, tôi sẽ từ mặt cậu. Cả đời này cũng không nhìn mặt cậu nữa, đã nghe rõ chưa?”

Tôi gấp gáp la lối đến người xung quanh ai cũng nhìn về tôi. Phản Vĩ cười hì hì nhưng trong giọng cười ấy chất chứa đầy nỗi bi ai và tuyệt vọng. Cậu nói: “Di Di, dù sao đi nữa tớ vẫn hạnh phúc khi được làm bạn với cậu. Hy vọng kiếp sau lại được làm bạn với cậu một lần nữa.”

“Mẹ kiếp, cậu có thôi đi không hả? Cậu đang ở đâu, đứng yên đó đi đừng làm gì cả. Tôi sẽ lập tức đến đó.”

Tôi đã chạy ra tới cửa, nhưng cậu ta dường như không nghe thấy lời tôi nói, giọng cậu ta nhỏ đến cực hạn, hoà lẫn trong tiếng mưa gió: “Di Di, vĩnh biệt.”

Kéo theo sau câu nói đó của Phản Vĩ là tiếng người la hét từ toà nhà đối diện. Trong làn mưa trắng xoá, tôi nhìn thấy một hình dáng quen thuộc đang rơi từ sân thượng toà nhà xuống. Tôi đánh rơi điện thoại xuống đất, cứ thế dùng hết tốc lực mà chạy.

Chạy được nửa đường, trước mặt tôi đột nhiên tối lại, phía trước hiện ra cảnh tượng năm đó.

Minh triều năm 1639

Trước cổng một căn tứ hợp viện xa hoa giàu có. Đó là phủ đệ của một vị quan lại nào đó. Một cô gái mặc y phục màu xanh nhạt, tóc bới tinh xảo gặp gỡ một chàng trai. Chàng trai nọ tay phải cầm quạt ngọc, tay trái ôm sách, mặt mày tươi sáng. Bọn họ là Bắc Cung Phồn Di và Mộc Phù Sinh.

Bọn họ va vào nhau, Bắc Cung Phồn Di ngã nhào, Mộc Phù Sinh động tác ôn nhu đỡ nàng. Bọn họ bốn mắt giao nhau tâm tình phức tạp, thế nhưng lại e thẹn không dám nói gì. Nha hoàn từ trong phủ ra dìu nàng vào trong, bỏ lại sự luyến tiếc của Mộc Phù Sinh và một trái tim đập lỡ nhịp của Bắc Cung Phồn Di.

Mùa đông năm 1639

Trên đỉnh núi Thiên Sơn lạnh lẽo, bọn họ gặp lại nhau. Dưới trời tuyết rơi trắng xoá, Bắc Cung Phồn Di kéo cao áo choàng nhưng khuôn mặt xinh đẹp vẫn đỏ ửng. Mộc Phù Sinh theo mẫu thân lên núi bái Phật cầu được thi đỗ trạng nguyên. Bọn họ gặp lại nhau, Mộc Phù Sinh đánh liều muốn tới bắt chuyện cùng nàng làm quen. Bởi vì y biết, lần này lên kinh thi thố, không biết qua bao lâu mới lại trở về. Sợ rằng bỏ lỡ lần này, không biết khi nào mới có cơ hội gặp lại.

Nàng xem mai đỏ nở trước tự, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người. Y tay cầm quạt ngọc ôn nhu đi tới, nhỏ giọng hỏi: “Cô nương, dám hỏi cô nương tên gọi là gì, gia môn phương nào?”

Bắc Cung Phồn Di nâng đôi mắt đẹp, trong mắt hiện tại mùa đông không còn lạnh nữa. Bởi vì nàng đã gặp lại người trong mộng lâu nay. Vì thế nàng khẽ cúi mắt, nở một nụ cười duyên: “Tiểu nữ là nhị tiểu thư Bắc Cung gia đại học sĩ. Xưng gọi hai chữ Phồn Di. Phồn của phồn hoa, Di trong đế lại. Một giấc mộng đầu, tình dậy tan biến.”

“Như vậy, nếu như cô nương không chê bai tại hạ gia môn bần hàn, có thể hay không để tại hạ cùng cô nương dệt giấc mộng này ngàn thu?”

Mùa xuân năm 1640

Mộc Phù Sinh lên kinh thi trạng nguyên. Trước ngày lên kinh, bọn họ gặp nhau, một lời tiễn biệt khó nói hết. Vì vậy, bọn họ đã lén lút cùng nhau có một đêm xuân mỹ mãn. Y hứa hẹn một lời, dặn nàng chờ đợi y thi đỗ trạng nguyên công thành danh toại, sẽ kiệu lớn rước nàng về nhà.

Từ biệt nhau, Mộc Phù Sinh khăn gói lên kinh thi trạng, Bắc Cung Phồn Di ôm trái tim dâng tràn hạnh phúc ở lại chờ đợi. Nhưng cái nàng chờ đợi chỉ là vô vọng, nàng chờ đợi được sự phản bội và tan nát cõi lòng. Bởi vì tin tức gửi về, nói Mộc Phù Sinh y thi đỗ trạng nguyên, công thành danh toại ở lại kinh thành khoắc trường bào làm phò mã.

Nhưng nàng vốn không biết, y là vạn bất đắc dĩ phải cưới công chúa. Bởi vì hoàng thượng đem tính mạng cả gia tộc y để uy hiếp. Vậy nên, cho dù trong lòng đau đớn đến như chết đi, nhưng y không thể làm trái.

Ngày đại hôn của y và công chúa, kinh thành náo nhiệt chưa từng có. Chỉ có nàng ở lại khuê phòng tim đau như cắt, cuối cùng thương tâm nôn ra một ngụm máu tươi. Y ở tân phòng cuối cạn mấy vò rượu lớn, tự tay dùng dao rạch nát thân thể mình.

Nha hoàn lén lút mời đại phu thăm khám, mới biết rằng nàng đã hoài thai, mang cốt nhục của y trong bụng. Đường đường là thiên kim đại học sĩ lại chữa hoang như thế. Nhục nhã biết bao nhiêu, ô uế biết bao nhiêu.

Nàng không dám nói cho người nhà biết, càng không dám đi tìm y, chỉ có thể ngày ngày ở trong phòng nuốt nước mắt sống qua ngày. Đại phu khuyên nàng bỏ cái thai đi, song nàng lại không nỡ. Thế nhưng cái thai ngày càng lớn, bụng nàng ngày càng nhô lên bất thường.

Mùng bảy tháng bảy năm 1640

Sau bao lâu che giấu, cuối cùng bụng nàng cũng bị mẹ nàng phát hiện. Sự tình báo đến đại học sĩ cha nàng, ông ấy tức giận đến ngất đi. Đường đường là gia đình quan văn, lại có một đứa con gái làm chuyện bại hoại gia môn như thế sao có thể chấp nhận được. Đây là chuyện tồn vong của cả gia tộc, thời phong kiến quả thật vô cùng tàn nhẫn.

Cuối cùng mẹ nàng cũng nuốt xuống nước mắt, đóng vai người mẹ tàn nhẫn. Bà đã xuống tay chôn sống chính đứa con gái yêu thương của bà. Áo cưới mà bà tự tay may cho nàng, cuối cùng lại dùng làm áo quan cho nàng. Chỉ mong kiếp sau nàng có thể sinh vào một nhà bình thường, sống một cuộc sống toại nguyện như ý.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 26: Thanh Phù

Bắc Cung Phồn Di vì danh tiếng của gia tộc mà bị chính mẹ ruột của mình chôn sống cùng cái thai trong bụng. Chết đi trong uất ức và tuyệt vọng, chết đi trong sự thù hận ngút ngàn. Vậy nên cô đã không thể siêu thoát.

Cô ôm lòng trả thù, cho dù chết đi nhưng cô vẫn muốn Mộc Phù Sinh bồi táng cùng mình. Cô ở trong mộ chờ đợi suốt một trăm năm, chờ đợi ngày pháp sư Thanh Phù chết và phong ấn yếu đi, chờ ngày cô trở lại nhân gian báo thù.

Vậy mà Thanh Phù lại không chết, y còn có thể tu hành đắc đạo. Bắc Cung Phồn Di ở trong mồ huyết lạnh lẽo, chịu qua phong ấn của Thanh Phù. Vì thế linh hồn cô không thể chịu nổi, cuối cùng cô tách đôi linh hồn. Nửa hồn của cô oán hận biến thành tâm ma, nửa linh hồn kia là sót lại sơ tâm lương thiện.

Hai linh hồn giao hẹn với nhau, chờ đợi một trăm năm sau sẽ cùng đi báo thù. Hai linh hồn cùng một linh hồn quý nhi ở nơi lạnh lẽo ấy bầu bạn cùng nhau, với niềm hy vọng mãnh liệt cùng nhau trở lại báo thù.

Thế nhưng sau khi tròn một trăm năm, Thanh Phù trở lại muốn độ cho bọn họ đi đầu thai. Sở dĩ Thanh Phù có thể đắc đạo sau khi phạm nhiều tội nghiệt như thế là vì y từ sau khi phong ấn Bắc Cung Phồn Di đã quay về đóng cửa tịnh tâm. Sau đó y đã từ bỏ con đường sát nghiệp mà làm việc thiện rửa tội.

Bắc Cung Phồn Di cho dù qua một trăm năm nhưng cô vẫn không với thù hận, thậm chí còn ngày càng tăng lên. Cô hung tàn cự tuyệt, thậm chí chống trả Thanh Phù. Nhưng nửa linh hồn còn lại không như thế, mảnh sơ tâm còn lại đã vô cùng biết ơn Thanh Phù. Thậm chí còn đem lòng yêu y mà chuyển thể đầu thai.

Bắc Cung Phồn Di từ đó quyết tâm truy đuổi bọn họ, quyết tâm tàn sát thiên hạ báo thù. Lạ thay, lần này tôi không đau buồn nữa, chỉ là cảm thấy rất nhẹ nhõm. Giống như tất cả nút thắt trong lòng đều được tháo gỡ.

Tôi tỉnh lại thì người đã ướm súng như chuột lột chết đứng giữa làn mưa gió.

Một đám đông đã vây quanh Phàn Vĩ, tiếng mọi người hò hét nói chuyện hiện giờ đối với tôi mù mịt giống như tiếng gió mưa. Phàn Vĩ nằm bất động trong vũng máu, tôi run rẩy nắm lấy đôi bàn tay dập nát của cậu. Tôi không biết đã khóc bao nhiêu nước mắt, mãi cho đến khi xe cứu thương đến và đưa Phàn Vĩ đi. Chị quản lí hốt hoảng đem khăn và ô ra dìu tôi vào trong xe rồi chạy theo đến bệnh viện.

Phàn Vĩ ở trong phòng phẫu thuật 12 tiếng, tôi trú ở một phòng bệnh nhân suốt 12 tiếng. Gia đình và bạn gái của Phàn Vĩ cũng đã đến, mẹ cậu ta ngồi trước phòng phẫu thuật khóc liên tục. Ca phẫu thuật kết thúc, Phàn Vĩ vẫn còn mạng. Tuy nhiên vẫn còn mấy ca phẫu thuật lớn nữa cần thực hiện. Điều này làm cho phóng viên ồ ạt đến trước cửa bệnh viện để phỏng vấn về ca phẫu thuật truyền kì này.

Bệnh nhân rơi từ tầng 21 của toà nhà xuống mà vẫn còn sống, điều này quả thật là một kì tích, một truyền kì của ngành y. Chỉ có một mình tôi biết, Phàn Vĩ vì sao lại còn sống. Theo như lời của bác sĩ nói, Phàn Vĩ sẽ bị tàn phế hai chân, cả đời sau này sẽ phải dùng xe lăn.

Tôi ngồi ngốc ở trong phòng bệnh nhân suy nghĩ về những thứ kia. Rốt cuộc là vì sao tôi lại có thể thấy rõ ràng những thứ ấy. Vì sao lại vào lúc này mà không phải khi nào khác. Là cô ta đã cho tôi thấy hay là kí ức trong mảnh linh hồn tôi thức tỉnh và nhớ lại.

Không có khả năng là cô ta cho tôi thấy, bởi vì cô ta không thể biết được sự thật về Mộc Phù Sinh. Vậy nửa linh hồn của tôi cho dù thức tỉnh thì cũng không có khả năng biết được. Vậy thì ai, do đâu mà tôi thấy được. Là tôi đã nghe qua ở đâu nhưng hiện tại quên sao?

Lúc đầu tôi đã nghĩ rằng là cô ta cố tình không để Phàn Vĩ chết đi. Nhưng hiện tại tôi vẫn không thông được lí do. Phải chăng người cho tôi thấy những cảnh tượng đó là người đã giúp Phàn Vĩ, vậy thì người đó là ai?

Tôi suy nghĩ, bày ra hàng nghìn lí do rồi so sánh, bận rộn đến mức quên cả ăn uống. Có lẽ Cảnh Dã đã báo với gia đình của tôi nên buổi chiều bố tôi và cả Vị Ương đều lần lượt gọi điện hỏi thăm. Nhưng mấy ngày trôi qua Cảnh Dã vẫn không đến, di động anh ấy không mở, không một tin tức gì.

Tôi trở lại quay phim mà tinh thần không được ổn cho lắm. Hai ngày sau Phàn Vĩ tỉnh lại, tôi cùng trợ lí đến bệnh viện thăm cậu ta. Còn chưa vào phòng thì cảnh tượng bi thương đã đập vào trong mắt tôi. Bạn gái cậu ta quỳ bên giường khóc đến lạc cả giọng, mẹ cậu ta đứng bên cạnh đôi mắt cũng đỏ hoe.

Cảm xúc của tôi ngổn ngang lắm, sau khi nhìn thấy mộng cảnh khi đó và hiện tại nhìn thấy Phàn Vĩ. Tôi không nghĩ Phàn Vĩ đáng bị hình phạt như thế. Chỉ bởi vì hiểu lầm mà trải qua hàng trăm năm vẫn chưa thể hoá giải. Mộc Phù Sinh không đáng trách, Bắc Cung Phồn Di cũng không đáng trách.

Nhưng nàng làm vậy là sai, nàng không nên vì oán hận cá nhân mà trút giận lên những sinh linh vô tội. Không nên vì vậy mà làm trái luân thường

đạo lí, dẫn dụ thần thú ra khỏi tam giới làm hại nhân gian.

Nhưng y, y vì sao lại không gửi cho nàng dù chỉ một phong thư. Để cho nàng có thể được an ủi phần nào? Yêu yêu hận hận, quả thật là một mớ hỗn độn. Tôi bất giác nhớ tới một câu “Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành phật” mà người ta thường nói.

Tôi đẩy cửa phòng bệnh bước vào nhưng bị y tá ngăn lại. Vì vậy mẹ của Phàn Vĩ đã ra ngoài với tôi. Hành lang bệnh viện của khu chăm sóc đặc biệt nhiều người qua lại, sợ người khác nhận ra tôi nên chúng tôi đã đến một quán cafe gần bệnh viện. Tôi không thể nói gì hơn với bà ấy ngoài liên tục an ủi.

Nhà Phàn Vĩ cũng thuộc dạng giàu có nhưng tôi vẫn đề nghị trả viện phí vì thấy áy náy. Mẹ cậu ấy chỉ có một đứa con là Phàn Vĩ nên bà ấy lúc nào cũng thương tâm. Cuối cùng tôi để lại số cho bà ấy rồi ra về.

Liên tục những ngày sau đó cũng không hề có tin tức gì của Cảnh Dã, tôi muốn đi tìm Kha Vĩnh Trạch để hỏi thăm về tình hình của Cảnh Dã. Nhưng đêm nọ tôi lại mơ một giấc mơ, trong giấc mơ ấy tôi đi tìm Kha Vĩnh Trạch. Anh ta như một con quỷ dữ cho người cưỡng hiếp tôi còn quay video lại tung lên mạng. Điều đó khiến cho tôi nhục nhã và sợ hãi tuyệt vọng đến tột cùng không dám gặp Cảnh Dã nữa.

Tôi giật mình và sợ hãi, nhờ vậy mà tôi đã không đi tìm Kha Vĩnh Trạch. Tôi quyết định đi tìm bà đồng, nào ngờ tôi còn chưa đi tìm bà ấy, bà ấy đã đến tận nhà tìm tôi. Nhìn dáng vẻ bà ấy có chút mệt mỏi, tôi đem ra một ly nước cam cho bà ấy. Bà ấy không kịp uống nước cam đã vội vã lấy di động mở video ra cho tôi xem.

Tôi kinh hãi bùm miệng khi nhìn thấy Cảnh Dã trong video đang đau đớn tột cùng, thậm chí còn có hành vi tự ngược đãi bản thân. Tôi bắn loạn nhìn bà đồng, bà đồng ngụ ý bảo tôi xem tiếp. Anh ấy ở trong chính căn hộ

của mình đang trải qua một điều gì đó vô cùng thống khổ. Tôi nhìn kĩ, dường như anh ấy đang cố đấu tranh với thứ gì đó vô hình.

Tôi phóng to video tìm xem có thể nhìn thấy thứ gì khác không nhưng bà đồng lắc đầu nói: “ Không thể nhìn thấy đâu.”

Tôi bỏ nhào sang bà đồng với bộ dạng khẩn trương, tóm lấy bà ta hỏi: “Bà là người quay video đúng không, là cô ta hành hạ Cảnh Dã có phải không?”

Bà đồng bực dọc gạt tay tôi: “Cô thì biết cái gì. Bắc Cung Phồn Di đó căn bản không thể động tới Thanh Phù.”

“Thanh Phù?”

“Đúng vậy, Cảnh Dã chính là kiếp sau của Thanh Phù.”

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 27: Một Tay Tính Toán

Tôi sững người, từ từ buông tay bà đồng ra, không khỏi nghĩ đến mộng cảnh lần đó. Pháp sư Thanh Phù dùng tim hiển tế thần thú Trá Dĩ, cuối cùng bị trời tru đất diệt, chịu hình phạt sét đánh phanh thây. Liệu rằng lần này vì đấu với cô ta, anh ấy có bị tổn hại thêm gì nữa không?

“Sợ rồi à?”

Nghe câu đó của bà đồng, tôi thoát khỏi dòng suy nghĩ. Sợ sao? Có lẽ Ninh Phồn Di của trước đây như thế, vô cùng sợ hãi. Nhưng Ninh Phồn Di của hiện tại vì muốn cứu lấy những người thân bên cạnh mình mà trở nên dũng cảm, không còn sợ hãi nữa.

“Tôi không sợ, tôi chỉ đang đau lòng.”

“Đau lòng? Đừng có giả bộ cao thượng gì nữa. Người chỉ là một con tôm tép mà thôi, là người chịu ơn Thanh Phù. Đừng nghĩ Thanh Phù yêu người thì người được đăng chân lên đăng đầu.”

Bà đồng nói với giọng điệu khinh miệt, bà ta cũng nói chuyện giống cô ta sao. Bọn họ thì có cái gì hay mà suốt ngày khinh thường người khác chứ? Tôi chán ngắt với thái độ của bọn họ rồi. Tôi là người quen lên giọng với người khác, sao tôi có thể dễ dàng để bọn họ lên giọng với tôi được chứ.

“Rốt cuộc Cảnh Dã làm sao, bà mau nói đi.”

“Thanh Phù hẳn nói cô không cần lo...”

Bà đồng bỏ dở câu nói. Tôi trừng mắt, nói với giọng điệu chống đối: “Im miệng đi, nếu bà không định nói tử tế.”

“Con ranh chết tiệt, tôi vả chết cô.”

Bà đồng bị chọc cho tức chết rồi. Nhưng tôi sẽ để bà ta vả hay sao, nhảy khỏi sofa, tôi hét: “Nếu hôm nay bà không nói rõ ràng, tôi sẽ đi tìm Cảnh Dã rồi cùng chết với anh ấy.”

“Con mẹ nó, ngồi xuống đây ta nói cho người.”

Bà đồng cuối cùng đầu hàng dễ dàng. Tôi ngồi xuống, giành phần hỏi: “Cảnh Dã rốt cuộc thế nào?”

“Cậu ấy đang giằng xé giữa Thanh Phù và Cảnh Dã. Những lần đánh nhau với Bắc Cung Phồn Di trước đây đều là Thanh Phù. Hiện tại thần thức của Thanh Phù đã về, bởi vậy cậu ấy đang rất khổ sở để dàn xếp.”

“Nếu anh ấy trở về là pháp sư Thanh Phù thì sao?”

Anh ấy nếu là pháp sư Thanh Phù thì sao, liệu anh ấy có còn yêu tôi không? Giống như đoán được suy nghĩ trong đầu tôi, bà đồng hừ một cái rồi nói: “Đừng có nghĩ viễn vông, hắn ta cho dù là ai đi nữa thì hắn vẫn yêu người thôi. Bởi vì yêu người nên hắn mới suy tính đến ngày hôm nay. Con cáo già Thanh Phù đó.”

Trong lòng tôi nhẹ nhõm đến lạ, cho dù không biết Cảnh Dã ngày trước suy tính cái gì. Nhưng đây có lẽ là cảm giác được yêu chẳng? Tôi thấy bản thân hơi bần hèn một tí, nhưng mà có sao. Tôi mưu cầu hạnh phúc cho bản thân đâu có sai.

Tôi lại hỏi: “Lúc Phàn Vĩ rơi xuống từ toà nhà cao tầng tôi đã nhìn thấy mộng cảnh năm đó.”

“Đúng, là do Thanh Phù cho cô thấy. Hắn đã dùng chút pháp lực yếu ớt vừa tìm về được để giúp cô.”

“Vậy tại sao không là bất cứ khi nào khác, lại có thể ngay vào lúc đó?”

“Ta đã nói rồi, Thanh Phù hẳn là một con cáo già. Hắn trong đầu suy tính điều gì người căn bản không thể hiểu nổi đâu. Nên người đừng có hỏi ta với cái câu hỏi ngu ngốc đó.”

Bà đồng uống nước cam mà tôi tưởng chừng bà ta đang nhai ngấu nghiến luôn cái ly. Bà ta đúng thật là, đang lúc đầu sôi lửa bỏng lại còn không quên sỉ nhục IQ của tôi. Khốn nạn hết sức. Tôi cũng không ngu gì mà chống đối bà ta, vừa cười làm lành vừa hỏi tiếp: “Vậy đêm qua, tôi nằm mơ thấy một cảnh tượng...”

Tôi kể lại giấc mơ và ý định đi gặp Kha Vĩnh Trạch của tôi cho bà đồng. Bà ta không chút bất ngờ nào nói: “Nó cũng là do Thanh Phù làm cho người.”

Anh ấy còn có thể thao túng giấc mơ sao?

“Nói như vậy?”

Nghe câu hỏi của tôi, bà đồng lại ném cho tôi một cái nhìn đầy khinh miệt nói: “Kha Vĩnh Trạch không phải phường tốt lành gì, hẳn là tay sai của Bắc Cung Phồn Di.”

Tôi kinh ngạc đến ớn lạnh, nghĩ tới giấc mơ đêm qua mà tay chân muốn run rẩy. Sự tuyệt vọng trong giấc mơ hoá ra sẽ thành hiện thực, một hiện thực ghê tởm. Vậy ra, đoạn video quay lại tôi đang múa may quay cuồng như kẻ điên kia chính là Kha Vĩnh Trạch cho người quay lại.

Nhớ lại lúc trước tôi từng qua lại thân thiết với loại người như thế, tâm hồn yếu đuối như tôi thật sự cảm thấy có vấn đề. Tôi dịch người lấy lại tinh

thần, hỏi tiếp: “Làm như vậy anh ta sẽ được gì?”

“Ta nói rồi, ta không tiếp nhận mấy loại câu hỏi ngu ngốc.”

Bà đồng qua quắc nói rồi còn lăm bắm trong miệng “Không biết tên Thanh Phù nhìn trúng điểm nào của đứa nào tàn này nữa. Ngốc chết ta rồi.”

Đúng rồi, Kha Vĩnh Trạch xưa nay kiếm tiền nhờ các vụ án nhà giàu và bí ẩn mà. Hoá ra bọn họ sớm đã hợp tác với nhau diễn ra một màn này. Cô ta không thể tác động tới tôi, nhưng Kha Vĩnh Trạch có thể, diễn hình là trong giấc mơ của tôi. Nhưng đến tột cùng thì cô ta muốn gì, khiến tôi thân bại danh liệt, nhân lúc linh hồn tôi yếu đuối chiếm xác của tôi sao?

Vậy ra lúc đó ở chỗ của Kha Vĩnh Trạch, Cảnh Dã lôi tôi đi là vì sợ Kha Vĩnh Trạch làm hại đến tôi sao? Vậy Cảnh Dã vì sao lại thân thiết với loại người đó chứ? Gần đây tôi cứ sống trong hàng loạt câu hỏi bủa vây. Cuộc sống gần đây của tôi thật sự diễn biến theo kiểu tam quan tôi muốn sụp đổ.

Bà đồng nở một nụ cười nửa vười, nói với tôi: “Cô nghĩ đúng rồi đó. Giờ thì ở yên đi và đừng làm gì ngu ngốc làm vương chân Thanh Phù.”

Tôi gật đầu một cách máy móc, bà đồng đi ra cửa còn quay lại nói một câu: “Tên kiếp sau của Mộc Phù Sinh đó còn mạng là nhờ Thanh Phù, Thanh Phù vì cứu hãn ta mà tổn không ít công sức. Đừng quên, Bắc Cung Phồn Di kia sát ý to lớn lắm.”

Tất cả, tất cả đều là Cảnh Dã một tay an bài sao? Vì sao anh ấy dành cho tôi tất cả những gì tốt đẹp nhất và một mình âm thầm chịu đựng tất cả. Thông minh thì hay lắm sao, kiếp trước là pháp sư thì hay lắm sao? Anh ấy chỉ là một tên chuyên lo bao đồng, để xem kiếp này anh ấy bị trời đánh tôi có rơi một giọt nước mắt nào không.

Trong ngoài bất nhất, tôi bất chấp tất cả mà đi tìm anh ấy. Bên ngoài căn hộ của Cảnh Dã, tôi điên cuồng nhấn chuông nhưng không có ai mở cửa.

Anh ấy đã thay mặt khẩu cửa rồi, còn có thể đổi thành gì cơ chứ. Tôi gấp đến độ vò đầu bức tóc, điên cuồng thử các loại ngày tháng mà tôi có thể nhớ được. Cuối cùng, một dãy mặt khẩu mà tôi không thể nào ngờ tới, đó chính là ngày sinh của tôi.

Tôi đẩy cửa đi vào, Cảnh Dã đang đứng tựa lan can, sắc mặt vô cùng mệt mỏi. Cả người bầm tím những dấu vết tự ngược. Tôi nhìn mà xót xa, trái tim đau đớn như chính bản thân bị ngược đãi. Loại cảm giác này xưa nay chưa từng có, nó chỉ xuất hiện sau khi tôi nhìn thấy mộng cảnh khi đó. Có lẽ đây là loại cảm giác tình yêu trải qua mấy trăm năm.

Cảnh Dã tuy rằng đáng vẻ đau đớn mệt mỏi nhưng không hề sợ hãi. Anh ấy thậm chí mang trên mặt một chút kiêu ngạo cùng một chút khinh bỉ. Anh ấy đang nói gì đó với khoảng không trước mặt, nhưng tôi lại không thể nhìn thấy.

Nhìn thấy tôi, đột nhiên trên mặt Cảnh Dã xuất hiện lo lắng, anh khẽ lắc đầu nói: “Di Di, đừng lại gần. Mau đi đi.”

Tôi đực mặt giậm chân tại chỗ với ý nói tôi sẽ không đi đâu. Cảnh Dã lặp lại một lần nữa với âm thanh gấp gáp và lùi người ngã về phía lan can: “Di Di, em mau đi đi. Nếu không em sẽ bị thương. Bắc Cung Phồn Di đang ở đây.”

Cô ta đang ở đây sao. Nhưng ở đâu cơ chứ? Tôi không thể nhìn thấy cô ta nữa, tôi mất năng lực nhìn thấy cô ta rồi sao?

Không thể nhìn thấy cô ta nữa, tôi có hơi sợ rồi. Vừa định co chân chạy ra cửa thì Cảnh Dã đột nhiên khụy xuống, anh ôm tim nôn ra một ngụm máu tươi. Dây thần kinh của tôi sắp đứt phăng đến nơi. Đây có phải phim cổ trang đâu chứ, nôn ra máu tươi thế này là xác định sắp ngóm đến nơi rồi.

Tôi nghe đầu óc mình lùnh bùng như thể không còn tỉnh táo nữa. Mặc cho Cảnh Dã xua tay đuổi, tôi vẫn lấy đà chạy vào. Đoạn đường từ cửa đến

lan can không hề xa, nhưng tôi thấy tựa như xa lắm. Chạy mãi mới được nửa đoạn đường thì đột nhiên phía trước tôi tối lại, sau đó cảm thấy cả người nhẹ bẫng đi.

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 28: Ai Hát Đồng Dao?

“Di Di!”

Cảnh Dã hét lên, sau khi tôi nghe thấy câu đó thì linh hồn tôi đã bị đẩy khỏi cái xác của mình. Cảnh Dã nhào tới ôm lấy cô ta trong cái xác của tôi, ai ngờ vừa ôm vào anh liền buông ra, cay nghiệt nói: “Người là Bắc Cung Phồn Di. Di Di của ta đâu rồi?”

“A Dã, em ở đây. Em ở đây này!”

Mặc cho tôi cố sức la hét, Cảnh Dã vẫn không nghe thấy gì. Cảnh Dã không nhìn thấy tôi. Mẹ nó chứ, Cảnh Dã sớm đã biết âm mưu của cô ta, vậy mà tôi lại ngu ngốc thế. Cô ta nở một nụ cười: “Ta đã nói rồi, cô ta là một nửa linh hồn yếu đuối. Sao người vẫn chưa tin ta hả Thanh Phù?”

“Câm miệng lại đi, trước khi ta xé nát cái miệng đó của người.”

Cảnh Dã lạnh giọng, không ngờ cô ta cười lên ha hả: “Nào nào, đến đây xé đi. Xé cái miệng xinh đẹp này của cô ta đi. Người tìm cho cô ta cái xác này vất vả lắm mà. Người không dám xé đâu, hừ.”

Cảnh Dã giật giật mi mắt nhưng không nói gì. Cô ta như đắc rằng nếu cô ta ở trong cái xác của tôi thì sẽ không sợ bị Cảnh Dã làm hại. Vì vậy mà cô ta được nước lấn tới: “Người yêu cô ta, vậy bây giờ ta ở trong xác của cô ta rồi, chi bằng người yêu ta đi? Ta và người sẽ cùng thống trị thế giới này.”

“Ta không phải Kha Vĩnh Trạch, lợi ích đối với ta không có nghĩa lí gì. Còn nữa, người và cô ấy khác nhau, và người sẽ sớm ra khỏi thân xác đó

thôi. Nên đừng ôm thêm mộng tưởng nữa, quý nữ như người nên xuống dưới làm vợ quý sai đi. Thanh Phù ta người trần mắt thịt, không nuốt nổi người.”

Cảnh Dã mang theo giọng điệu mỉa mai mà nói. Anh ấy bây giờ đang ở trong kí ức của Thanh Phù, không phải Cảnh Dã. Cảnh Dã rất kiêu lời, anh ấy căn bản không thể nói ra mấy lời đầy ý châm chọc đó. Nhưng mà, so với Cảnh Dã, thì sao Thanh Phù này lại càng thân thuộc hơn với tôi.

Cô ta hừ thêm một cái rồi lườm nguýt nói: “Cô ta chỉ là một nửa linh hồn phụ mà thôi, ta muốn lấy lại bao giờ chẳng được. Cô ta chẳng có lí do gì để tồn tại, cô ta tồn tại là nghịch lí.”

Tôi giậm chân, tôi tồn tại là nghịch lí, vậy quý nữ như cô ta tồn tại không nghịch lí sao? Nếu tôi có thể nói, nhất định đã cùng cô ta đấu một trận võ mồm rồi.

“Tất cả chúng ta đều nghịch lí.”

Cảnh Dã chốt hạ một câu, sau đó bói tiếp: “Người không định trả lại xác sao?”

“Người chắc là tìm cho cô ta cái xác này vất vả lắm nhỉ. Ta có nên chặt đi cái tay cái chân gì không?”

Nghe cô ta nói, Cảnh Dã từ ngoài lan can chạy vào với tốc độ vô cùng nhanh. Không đợi cô ta kịp phát giác đã đem hai tay cô ta khống chế. Cô ta cũng không phải dạng vừa gì, lập tức phản kháng. Thân thể kia nào phải của cô ta nên đâu biết xót xa gì, nhưng tôi nhìn mà thấy đau đớn tột cùng.

Hai người vật lộn dưới đất, cô ta ở trong cái xác của tôi không hiểu sao không dùng được pháp lực gì. Bị Cảnh Dã tương cho mấy cái, cô ta gào lên: “Thanh Phù, người động tay lên cái xác này sao?”

Cảnh Dã đem hai tay cô ta khống chế rồi dùng chân đè xuống: “Người nói xem? Đấu với ta mấy trăm năm rồi, người vẫn không hiểu ta thông minh hay ngu ngốc sao?”

Cảnh Dã cắn ngón tay nhỏ máu bôi lên trán cô ta rồi lăm bầm gì đó, nhưng dường như nó không có tác dụng. Hiện tại cô ta đang nhe răng cắn tay Cảnh Dã khiến tay anh rướm máu. Cảnh Dã cau mày một cái rồi giãn ra như phát hiện được điều gì đó. Anh đem vết thương cào rộng ra rồi đè đầu cô ta xuống, bắt cô ta há miệng rồi nhỏ máu vào.

Ngay lúc đó, tôi nghe cô ta hét lên một tiếng rùng rợn, cả người co giật đùng đùng. Và tôi, ngay lập tức cả người khó chịu và nặng nề. Tôi không thấy gì cả cho đến khi được Cảnh Dã lay lay tôi mới mở mắt. Hoá ra Cảnh Dã đã đuổi cô ta và lấy xác về lại cho tôi rồi.

Miệng tôi đang dính có dây máu, và tay Cảnh Dã cũng bê bết máu. Tôi vội vã muốn xé vấy bằng bó thì Cảnh Dã ngăn tay tôi lại, giống như nói đừng có ngốc nghếch lãng phí quần áo. Anh nhìn qua tủ đồ rồi nói: “Lấy hộp dụng cụ y tế ấy.”

Tôi lồm cồm đứng dậy đến tủ lấy hộp dụng cụ y tế. Tay chân tôi uể oải đến rung rẩy, là do cô ta đã sử dụng thân thể tôi một cách hung bạo đây mà. Cảnh Dã tần ngần xử lý vết thương một lát, động tác rất chi là thành thạo. Xong xuôi anh ấy nhìn tôi ngời xụi lơ dưới đất mà nói: “Em nên đi rửa mặt đi, trông em như zombie vừa hút máu người ấy.”

Tôi làm mặt quỷ với Cảnh Dã rồi vào nhà vệ sinh. Ôi mẹ ơi doạ chết tôi rồi, nhìn vào trong gương, tôi trong gương vấy trắng mặt đẹp với khuôn miệng đầy máu. Ôi chao, quả là một con zombie xinh đẹp, xinh đẹp như này ai lại chả tình nguyện để bị cắn chứ. Có loại suy nghĩ này hẳn là tôi điên rồi, bị chiếm xác đến ngu ngơ mất trí rồi.

Dán mặt sát vào gương, tôi thấy điều gì đó kì lạ trong miệng mình. Sát vào tí nữa, tôi thấy máu trong miệng hoá đen, sau đó chỉ chút những sâu bọ ruồi nhặng bò. Tôi kinh hãi nôn mửa, bồn rửa mặt đầy rẫy những thứ trong miệng lúc này tuôn ra bất tận.

Tôi hoảng loạn gào khóc không thành tiếng, bởi vì những thứ kia từ trong miệng tôi tuôn ra không dừng lại. Nước mắt cứ thế tuôn ra lã chã, cho đến khi tôi rơi vào trạng mù mờ vô thức. Đầu óc như một mảng đen bất tận và rối bời. Hàng loạt các hình ảnh và kí ức chạy mãi chạy mãi, thậm chí lặp đi lặp lại mà tôi không biết chúng là gì.

Đầu tôi đau đớn như muốn vỡ ra, vì thế mà tôi ôm đầu liều mạng la hét. Mãi cho đến khi tôi cảm nhận được ai đó đang ôm lấy vai mình tôi mới từ từ lấy lại được thị lực. Là Cảnh Dã, anh ấy vẽ gì đó vào cổ tôi.

Tôi vẫn chưa dám mở mắt, cũng chẳng biết tôi còn nôn mửa hay không. Cho đến khi mọi thứ dần trở lại, đầu óc tôi đã lấy lại được sự tỉnh táo. Lúc này tôi mới đưa tay sờ soạng tìm kiếm. Nhưng than ôi, Cảnh Dã đâu tôi không tìm thấy, mà tôi sờ được một cái bộ xương xấu.

“Mẹ nó, còn vác bộ xương lên đây dọa tôi à?”

Tôi bất chấp chuyện nôn mửa gì đó mà hét lên chửi bới. Vừa chửi vừa xô ngã bộ xương rồi còn sẵn tới đập cho mây phát, ước chừng bẹp dí bộ xương kia rồi. Tôi đã hả giận phần nào, nhưng vừa mới thở phào thì nghe tiếng bước chân chạy đến. Theo tiếng bước chân đó là tiếng Cảnh Dã vô cùng tiếc nuối: “Ôi bộ xương quý giá của tôi. Di Di, em đâm chết bộ xương của anh rồi.”

“Ôi đêch!”

Tôi phát lên chửi thề một tiếng, bởi vì cái câu Cảnh Dã vừa nói thật sự tấu hài. Tôi mở mắt, việc đầu tiên là vịn thành rửa mặt đứng dậy soi gương. Trong miệng tôi lúc này chẳng có gì khác ngoài chút máu của Cảnh Dã sót

lại. Trong bồn rửa mặt cũng trắng tinh không có bất cứ thứ gì, và trông tôi cũng không giống một người vừa nôn ra cái thứ kinh dị ấy. Tôi chép miệng, cứ tưởng máu người sẽ tanh tưởi lắm. Nhưng không, máu của Cảnh Dã vô cùng thơm.

“Ôi bộ xương quý giá của tôi, em sắp bị tàn phế rồi sao?”

Cảnh Dã phía sau đang dùng hai tai nâng niu sờ soạng bộ xương người đang bẹp dí dưới đất với bộ dáng tiếc của sâu sắc. Tôi nhăn mặt cắn môi, lấy can đảm quay ra, ngồi xổm xuống trước mặt Cảnh Dã, vừa giả sờ sờ bộ xương vừa xin lỗi: “Em không biết anh lại có thú vui chơi với bộ xương này.”

Cảnh Dã trợn mắt, đây là lần đầu tiên anh ấy trợn mắt. Không phải vì tôi suýt bị quỷ nữ bóp chết hay chiếm xác. Mà là vì tôi đánh đập bộ xương bảo bối của anh ấy. Tôi vừa muốn giả bộ khóc lóc lại không làm được vì run chân. Cảnh Dã như dỗi hờn nói: “Đừng quên, kiếp này anh là bác sĩ pháp y. Nếu không yêu mấy bộ xương này thì anh đã không vùi đầu vào trường y bao nhiêu năm trời. Em nghĩ anh có phép thuật hô biến thành bác sĩ pháp y sao?”

Tôi còn nói cái gì được nữa chứ? Khi ngôn ngữ bất lực thì bạo lực sẽ lên ngôi. Tôi co chân đạp Cảnh Dã một cái: “Sao anh lại mang bộ xương vào nhà vệ sinh. Định tắm uyên ương với nó à?”

Cảnh Dã còn đang trợn mắt định bạo lực ngôn ngữ thì tôi đã đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng. Bởi vì tôi nghe thấy tiếng gì đó phát ra từ phòng ngủ. Nghe như tiếng trẻ con khóc, mấy giây sao lại thêm một giọng nói khác, là giọng nói của một phụ nữ. Giọng phụ nữ đó khàn khàn như đang nức nở nói điều gì đó nghe không rõ.

Sau đó cả hai đều im lặng, và một âm thanh khác phát lên. Giống như một tốp trẻ em đang vừa chơi đùa vừa hát. Nhưng lại giống như chúng

đang rất khổ đau nắm tay nhau thành vòng tròn dưới địa ngục mà hát. Đó chính xác là một bài đồng dao...

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 29: Quỷ Nhi

Cảnh Dã im lặng, anh nheo mắt, có vẻ như anh không nghe thấy. Tôi quơ quàng ra hiệu rằng anh có thể làm như không hay biết chuyện gì hay không. Cảnh Dã gật đầu rồi bắt đầu tấu hài: “ Ôi bộ xương quý giá của tôi. Vốn dĩ mang em vào đây để không bị quỷ nữ làm hỏng. Ai ngờ lại bị mỹ nữ vào tận đây làm hỏng.”

Tôi bùm miệng để không bật cười. Cảnh Dã và Thanh Phù tuy rằng đều là một người, nhưng có tính cách hoàn toàn khác nhau. Nếu như Cảnh Dã là sứ giả hoà bình thì Thanh Phù lại là người gây nên chiến tranh. Những sợ hãi của tôi lúc này đã được Cảnh Dã làm cho vơi đi rất nhiều.

Tôi ra đưa tay ra dấu OK rồi rón rén, cố gắng thật nhẹ nhàng từ nhà vệ sinh ra phòng ngủ. Bài đồng dao ấy tôi không nghe ra là bài gì, nhưng tiếng hát này kinh dị hơn nghe trên tivi rất nhiều. Bây giờ đã hơn 5 giờ chiều, ngoài trời mây đen kịt như sắp đổ mưa. Màn đêm phản chiếu vào từ cửa kính càng làm cho căn phòng chưa kịp mở đèn trở nên tối tăm.

Cảnh Dã vẫn đang ngồi trong nhà vệ sinh nói mấy lời không đâu vào đâu. Khi thấy tôi đi nửa đường rồi chợt quay đầu lại, anh gật đầu như tiếp thêm động lực cho tôi. Cánh cửa phòng ngủ vẫn đóng im lìm, tôi hít sâu một hơi, vươn tay vặn tay nắm cửa. Bên trong tối mịt, chỉ có tiếng hát đồng dao kia vang lên đều đều, rùng rợn và lạnh lẽo.

Nếu như người bình thường gặp cảnh này chắc hẳn sẽ lập tức ngất xỉu. Tôi dè dặt đẩy cánh cửa ra và bước vào, tuy rằng căn phòng có tối nhưng không đến nỗi không nhìn thấy gì. Nhưng tôi thật sự không thấy gì ngoài

giường tủ, và âm thanh ấy vang vọng khắp phòng không xác định vị trí cụ thể.

Tôi bật công tắc điện, khi đèn vừa sáng lên cũng là lúc tiếng hát kia biến mất. Trong phòng thật sự trống trơn, nhưng tôi lại nghe thấy tiếng hát kia như đang thu nhỏ lại ở đâu đó. Trong phòng ngủ của Cảnh Dã rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường và một tủ quần áo. Sau một lúc lắng nghe, tôi đã phát hiện tiếng hát đó phát ra từ tủ quần áo.

Nuốt khan một cái, tôi đi tới một phát giật mạnh cánh tủ. Trong tay không có vũ khí, tôi điên rồi mới làm vậy. Trong lúc đang phát điên vì sự ngu dốt của bản thân thì may thay, trong tủ quần áo cũng không có bất cứ thứ gì cả. Tôi thở phào, hoài nghi tắt đèn và đi ra ngoài. Cảnh Dã đã ở trước cửa phòng chờ tôi, anh ấy cũng nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

“Không có...”

Tôi bỏ dở câu nói, cau mày bùm miệng Cảnh Dã khi lại nghe thấy tiếng hát bên trong vang lên. Cảnh Dã gạt tay tôi muốn tự mình xông vào nhưng tôi đã ngăn lại. Anh ấy rõ ràng không nghe thấy thì còn làm được cái gì chứ. Tôi lại trở vào, vừa mở đèn thì tiếng hát im bật như lúc này. Lần này không còn nghe thấy ở đâu nữa. Tôi đứng lơ ngơ giữa phòng rồi từ từ lui lại chiếc giường.

Đột nhiên đèn trong phòng tắt phụp một cái, cánh cửa cũng đóng lại cái sầm. Tôi toang chạy ra thì từ trong gầm giường một bàn tay lạnh lẽo thò ra nắm lấy chân khiến tôi ngã sòng soài.

“Cảnh Dã cứu em!”

Tôi nhanh trí gọi Cảnh Dã, hai tay đang cố cào cấu sàn nhà để bám víu. Cánh tay kia không ngừng lôi kéo tôi vào gầm giường. Tiếng Cảnh Dã bên ngoài vừa đập cửa vừa gọi tôi, có lẽ cánh cửa đã bị khoá lại rồi. Tôi ở bên

trong bầu vú sần nhà trơn trượt, Cảnh Dã bên ngoài đang cố tìm cách phá cửa.

Tôi không biết thời gian trôi qua bao lâu nhưng tôi đang vật lộn với cánh tay nọ cho nên tưởng chừng như thời gian trôi bất tận. Cuối cùng Cảnh Dã cũng đã làm hỏng cánh cửa và vào được. Tôi thở dốc, cảm tưởng mười móng tay tôi đập nát đến nơi rồi. Cảnh Dã khom người ngồi xuống, đưa tay vào gầm giường, chắc là tìm cánh tay kia.

Không quá mấy giây, trong gầm giường đột nhiên có tiếng trẻ con khóc thét lên. Tôi nghe Cảnh Dã lẩm bẩm chửi một tiếng “quỷ nhỏ” sau đó chân tôi cũng đã được buông tha. Nhưng mà cái chân bị lôi này giờ cũng đã sớm mất cảm giác rồi, tôi lăn ngửa người lại rồi ngồi dậy, đem hai tay lôi chân ra như người tàn phế.

Sau một hồi hì hục trong gầm giường, không biết Cảnh Dã làm gì đó mà quỷ nhỏ bên trong không hừng khóc lóc. Không hiểu sao, khi nghe nó khóc lòng tôi rất xót xa, một cảm giác kì lạ. Tôi cúi đầu nhìn vào gầm giường, là con quỷ nhỏ mà tôi đã gặp hai lần. Mặt mày nó vẫn trắng bệch, môi đỏ lè như cũ. Nhưng mà hiện tại mặt nó quả thật trắng đến mức giống với Bạch Vô Thường mà tôi nhìn thấy trên tivi rồi.

Quỷ nhỏ không ngừng khóc thét, mà Cảnh Dã một tay chế ngự nó, một tay cắn lấy máu vẽ gì đó lên mặt và khắp cơ thể nó. Động tác này cơ hồ có chút quen thuộc, tôi nhớ ra rồi, anh ấy muốn hủy đi con quỷ nhỏ. Sao tôi buồn bã thế này, chết tiệt, sao ai bị thương tôi đều là người đau lòng vậy chứ.

Tôi cũng muốn bọn chúng biến mất, tôi cũng muốn Cảnh Dã thẳng tay trừng trị bọn chúng. Nhưng không, tôi buồn bã lắm, tôi không chịu đựng nổi. Tôi đột nhiên túm lấy Cảnh Dã: “A Dã, nó là ai?”

“Em đừng quan tâm, anh sẽ hủy hoại nó.”

Cảnh Dã trả lời tôi, tay anh không hề ngừng lại, tôi ngồi phịch xuống đất: “Nó có phải là con của em không?”

Cảnh Dã động tác dừng lại, sau đó mang theo vẻ tức giận quay lại nhìn tôi: “Em đang nói mơ cái gì thế?”

“Nó có phải là con của em không?”

Tôi lặp lại một lần nữa, Cảnh Dã ném hắt con quỷ nhỏ ra, nhưng nó đã bị anh trói lại rồi nên không chạy được. Bây giờ đến lượt tôi bị anh tóm, vẻ mặt vừa tức giận lại vừa bất lực nói: “Di Di, em tỉnh lại đi, nhìn cho rõ đi. Nó không phải là con của em. Nó chỉ là quỷ nhi mà Bắc Cung Phồn Di sinh ra bằng chấp niệm mà thôi.”

Tôi ngồi thừ dưới đất, lắc đầu nói: “ Không, anh không được hủy hoại nó. Anh không thể hủy hoại nó.”

Hai bàn tay Cảnh Dã siết chặt lấy vai tôi đau điếng, anh rất tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Di Di, em nghe anh nói! Quỷ nhi tồn tại là phạm luật, là nghịch thiên. Anh là người đã gây ra mớ hỗn độn này, anh có trách nhiệm tiêu diệt nó.”

Tôi không nghĩ được gì, chỉ thất thần. Cho đến khi anh buông tôi ra, quay vào muốn tiếp tục hủy hoại con quỷ nhỏ thì tôi như không thể điều khiển được tay mình mà nhào đến ngăn anh lại. Cảnh Dã hung bạo hất tay tôi: “Ninh Phồn Di, em mất trí rồi. Em có biết anh tốn bao nhiêu công sức mới có thể gửi linh hồn em đi đâu thai hay không? Anh nghĩ em ít nhiều đã biết rồi, nhưng em không quan tâm, em không dám quan tâm. Em quá nhu nhược, quá yếu đuối. Em của trước kia không phải như thế, em của trước kia chỉ lương thiện chứ không hề nhu nhược yếu đuối.”

“Đúng vậy, em của hiện tại nhu nhược yếu đuối. Không giống như anh, anh quá cao thượng, vậy nên em không với tới. Chúng ta chia tay đi!”

Tôi lồm cồm ngồi dậy, thoáng nhìn qua quẻ nhỏ. Nó đôi mắt ngân ngấn nước như muốn cảm tạ tôi. Tuy rằng tôi không nhớ rõ lắm, nhưng những kỉ niệm ở dưới mộ của ba chúng tôi vẫn ẩn hiện đâu đó trong đầu tôi.

Tôi ở trước mặt Cảnh Dã hiện tại lực bất tòng tâm, tôi không làm lại anh ấy, tôi chỉ có thể chửi bởi mấy câu mà thôi. Mang theo di động ra khỏi phòng ngủ đến phòng khách. Lúc này tivi không biết vì sao lại bật lên nhưng trong bản tin ấy đang nói đến một vụ cháy.

Tôi nhìn vào tivi, nó là căn tử hợp viện tôi rao bán ở Trùng Khánh. Hiện tại nó đang lửa cháy rợp trời, người dẫn chương trình ước tính thiệt hại lên đến 2 triệu USD. Nguyên nhân vụ cháy vẫn đang được làm rõ. Đương nhiên đó là những gì tôi đọc hàng chữ nổi trên tivi, vì tôi không nghe thấy tiếng tivi nói gì cả. Âm thanh tôi nghe được là bài hát trong mộng cảnh ở phòng chứa bức hoạ của cô ta khi đó.

"Áo cưới mẹ may còn nằm sâu trong ngăn tủ

Vì sao lại để ta chết sớm như vậy

Ôi, những bất hạnh, những tổn thương của thế gian...

Áo cưới kia, ta vẫn chưa được mặc để xuất giá

Ôi, vì sao lại dùng áo cưới kia làm áo quan cho ta..."

Vẫn là giọng hát lạnh lẽo ấy, vẫn là giai điệu thê lương ấy. Tôi tháo chạy ra khỏi căn hộ, chạy ra khỏi toà nhà. Khu chung cư cao cấp lúc này đã lên đèn, nhưng những bóng cây cơ hồ muốn nuốt chửng những ánh đèn ấy. Bầu trời tối mịt như sắp đổ mưa, sấm chớp cứ vang lên từng hồi. Tôi vẫn chạy, và những hình ảnh rối loạn trong nhà vệ sinh lúc này bây giờ được ghép lại hoàn chỉnh trong đầu tôi.

Tôi chạy không nổi nữa, thất thểu lê từng bước nặng nhọc trên đường, nước mắt tuôn rơi lã chã. Vì sao chứ, đó là những kí ức về gia đình tôi. Mẹ ruột tôi bị cô ta hại chết, bố tôi bị cô ta điều khiển ghét bỏ tôi. Mẹ kế và em gái tôi cũng bị cô ta tác động, trong những giấc mơ, cô ta đã đầy đoạ linh hồn họ đến đáng thương làm sao.

Di động trong tay tôi chợt reo lên, là Ninh Vị Ương gọi. Nó nói cả nhà ba người đã đến Trung Quốc rồi. Tôi ớn lạnh một cái, bàn tay cầm di động run rẩy đến sắp rơi. Cô ta muốn bọn họ cùng bồi táng sao, tôi khóc rống một tiếng rồi hét lên: “Tại sao, tại sao lại đến đây?”

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 30: Lựa Chọn Mía Mai

Tôi bất chấp hình tượng vấy một chiếc xe taxi, hỏi Vị Ương rằng bọn họ đang ở đâu rồi đến đó. Gần đây quá nhiều biến cố xảy ra, tôi làm gì còn thời gian quan tâm cái hình tượng đó nữa chứ. Tất cả công việc đều đình công, còn tôi thì vật lộn với quỷ nữ.

Ngoài trời đổ mưa rồi, radio trên xe liên tục nhắc nhở bác tài tham gia giao thông cẩn thận. Tôi tựa người ra cửa xe, mệt mỏi nhắm mắt, một lát sau tôi đã giật bắn người vì tiếng sấm chớp bên ngoài. Gần đây linh hồn tôi dường như rất yếu, trong lúc tôi ngủ rất dễ giật mình mà hoảng loạn. Đoạn đường chỉ qua chưa đầy nửa tiếng mà tôi đã giật mình đến mấy lần.

Ba người Vị Ương ở trong một khách sạn cao cấp, sau khi quét mã thanh toán tiền taxi, tôi cả người bèo nhèo đứng bên ngoài cửa gọi điện thoại, vì vậy mà suýt bị bảo vệ khách sạn tổng cổ. Trong căn phòng vip của khách sạn, bố tôi ngồi trên sofa xem tin tức, mẹ kế tôi đứng tựa cửa kính ngắm trời đêm.

Vị Ương vừa đẩy cửa phòng cho tôi bước vào, tôi lập tức cả kinh chôn chân tại chỗ. Bởi vì tôi nhìn thấy, bên cạnh mẹ kế tôi có thêm một người nữa, à không, phải là một con quỷ. Con quỷ đó chính là cô ta, khuôn mặt dập nát đầy máu me, tóc tai bù xù. Lần này cô ta mặc một bộ đồ màu xanh nhạt, là bộ đồ được vẽ trong bức tranh.

Cô ta nhìn tôi, rồi đưa tay lên vấy vấy. Cô ta không cười được vì đang trong hình dạng dập nát mặt rồi. Tọa hình của cô ta đúng là chưa bao giờ làm dây thần kinh sợ hãi của tôi thất vọng.

Tôi một mạch hướng mẹ kể chạy tới, bà ấy còn tưởng tôi muốn đánh bà. Nhưng không, tôi đã dừng lại ở nửa đoạn đường, bởi vì hiện tại tôi nhìn thấy xung quanh căn phòng chỉ chút những quý là quý. Nào mặt mày dập nát đang quơ quàng, nào gãy chân đang bò lết dưới đất, nào không đầu đang đi loạn xạ.

Tôi đưa tay bịt chặt miệng để không phải hét lên, bố tôi không xem tin tức nữa, thấy thái độ kì lạ của tôi, ông ngẩn đầu lên hỏi: “Tiểu Di, con không khoẻ sao?”

Tôi lắc đầu nhìn ông rồi khóc thét lên, hiện tại khuôn mặt của bố mà tôi nhìn thấy, nó đã bị vỡ đôi ra, máu me bê bết như người chết vì một vụ tai nạn thảm khốc. Những thứ này là sao, tôi có thể nhìn thấy trước cái chết của họ sao? Tôi lại nhìn ra cửa nơi Vị Ương đứng, trên cổ nó có một con quỷ tay dài đang ngồi chồm trên đầu nó, cánh tay dài kia đang quấn vòng quanh cổ nó.

Tôi phải làm gì đây, tôi phải đưa họ đến đâu đây, tôi phải làm sao để cứu được họ. Nội tâm tôi cào xé dữ dội, cũng đau đớn đến tột cùng. Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này, vì tôi được Cảnh Dã bảo vệ nên bọn họ muốn giết gia đình tôi sao. Hay là do tôi muốn được đầu thai nên cô ta mới oán hận như thế, là do tôi sai, tôi đã phá bỏ lời ước hẹn giữa tôi và cô ta.

Tôi muốn được sống là sai rồi sao, tôi muốn làm người là sai rồi sao?

Tôi lấy di động muốn gọi cho Cảnh Dã nhưng sao đó lại thôi. Nếu đã là lỗi lầm của tôi, vậy tôi sẽ tự gánh lấy.

Tôi toan đến nắm tay Vị Ương rồi quay vào trong nói to: “Mọi người có tin con không?”

Bố và mẹ kể tuy có nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu, về phần Vị Ương, nó từ bé đã tin tôi vô điều kiện. Tôi cố trấn tĩnh, nói một hơi mạch lạc: “Mọi người hãy nghe đây, Ninh Phồn Di con là một nửa linh hồn của quỷ nữ cổ

đại. Hiện tại nó đến để đòi lại, vì đòi mãi không được nên nó sẽ làm hại tất cả người thân của con. Con quý ấy hiện tại đang đứng trong căn phòng này. Vậy nên xin mọi người hãy đi theo con, hãy để con tìm mọi cách bảo vệ mọi người.”

Ba người họ nghe xong hoàn toàn mù mờ không hiểu gì, nhưng có vẻ họ vẫn biết một chút gì đó nên cả ba đều gật đầu. Tôi nắm tay Vị Ương, bố tôi nắm tay mẹ kế, bốn người chạy ra khỏi phòng. Cánh cửa phòng vừa đóng sầm lại, tôi quay đầu thấy cô ta cũng xuyên tường ra ngoài, còn không quên dắt theo lũ quỷ kia. Cô ta nhe hàm răng trong cái dạng mặt vỡ nát mà cười khanh khách. Sau đó cái đầu cũng đem vặn mấy vòng rồi dừng lại ở hình dạng queo cổ mà nhìn tôi.

“Theo sát con!”

Chúng tôi lại tiếp tục chạy, vừa chạy vừa quay đầu nhìn. Cô ta đuổi theo và khuất sau cánh cửa thang máy, tôi than thầm trong lòng, nếu như cô ta xuất hiện trong thang máy này cùng lũ quỷ chắc tôi chết mất. Điều gì đến cũng sẽ tự nhiên đến, không vì tôi sợ hãi mà nó không đến. Cô ta muốn vào nhưng không thành, phía bên ngoài kia, có một bóng dáng ai đó đang ngăn cô ta lại.

Bóng dáng đó có chút quen thuộc, giống như cái bóng trắng lần trước giúp tôi đuổi quỷ nhi. Đó là mẹ sao, là mẹ của kiếp trước và cũng là mẹ của kiếp này.

Sau khi ra khỏi thang máy, chúng tôi chạy như bị ma đuổi trong ánh nhìn kì lạ của mọi người. Lúc này đã hơn 8 giờ tối, mưa phủ trắng xóa ngoài trời cùng những cơn sấm chớp vang vọng. Cảnh tượng này quả thật khiến cho người ta dễ tuyệt vọng. Tôi giục Vị Ương lái xe, nó cũng dùng hết tốc lực mà lái.

Tôi ngồi ở ghế lái phụ đảo mắt tìm kiếm xung quanh thì bỗng dừng cô ta từ ngoài bay vào nằm trên mui xe. Bộ dạng cô ta thật là làm tôi suýt nữa vỡ tim. Tôi hét lên một tiếng, Vị Ương vội phanh xe rồi hỏi: “Chị à, sao thế?”

“Không sao, em lái đi. Đừng quan tâm đến chị.”

“Nhưng chúng ta đi đâu bây giờ?” Vị Ương ngơ ngác hỏi. Đúng vậy, đi đâu bây giờ, tôi ôm đầu rên rỉ.

“Có núi nào gần đây không, chúng ta không thể làm kẻ điên giữa đường được.”

Tôi vượt mặt trấn tĩnh, Vị Ương tìm kiếm vị trí trên bản đồ. Chưa đầy một phút nó đã reo lên: “ Có rồi, về hướng đông nam cách đây 10km có một ngọn núi. Nhưng chị à, liệu có được không? Mưa to như thế này mà, em sợ lắm.”

“Sẽ không, mọi người đều sẽ an toàn.”

Tôi chắc chắn một câu, đúng rồi, mọi người chứ không phải chúng ta.

Càng vào sâu trong núi, tôi càng thấy những cảnh quỷ dị. Lúc tôi thấy như một đoàn đưa tang, lúc lại thấy một đoàn đưa dâu. Những cảnh ấy vô cùng quỷ dị, nhưng quỷ dị hơn, tôi thấy cô ta như đang theo chúng tôi phía sau. Trong núi tối đen như mực, Vị Ương run rẩy đến tay lái không vững nữa.

Tôi mở cửa xe muốn đổi chỗ sang lái thay, ai ngờ lúc tôi vừa xuống thì cửa xe tự động đóng sầm lại. Tôi biết không hay rồi, tôi vội vàng giật mạnh cửa xe nhưng không cách nào mở được. Vị Ương đã cùng bố và mẹ kể đều mắc kẹt trong xe rồi. Tôi vòng qua chỗ ghế lái, Vị Ương đang rất hoảng sợ, liên tục dùng tay đập cánh cửa. Bố tôi cũng chồm lên phụ Vị Ương nhưng dường như mọi thứ đều bất lực.

Ngoài trời mưa lớn như vậy, đến nỗi cả người tôi đều ướt sũng rồi. Nhưng tôi vẫn cảm thấy mồ hôi mình đang đổ. Sấm chớp vang lên, kéo xuống một vệt sáng dài. Ẩn hiện trong vệt sáng ấy, tôi thấy cô ta đang ngồi ở ghế lái phụ, mặt mày đập nát máu me này càng đáng sợ hơn nhìn trực diện.

Bỗng dưng không biết từ đâu ra mà nước lại ngập vào trong xe, nước dâng lên rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ngập đến yên ghế. Tôi ra hiệu cho người bên trong đập phá cửa kính, còn tôi cũng chạy xung quanh tìm vũ khí. Lái một chiếc xe tốt, đến khi cần lại không có cách nào đập được cửa kính.

Tôi chỉ vừa mất mấy phút tìm một hòn đá mà khi quay lại nước đã dâng đến cổ bọn họ rồi. Mẹ nó, cô ta cũng có phải ma quỷ chết đuối đâu chứ. Tôi ra sức nện hòn đá vào kính xe, điên cuồng đập. Đến mức đầu ngón tay tôi trào xước và đổ máu đầm đìa.

“Thôi nào, mọi người hãy cố lên. Chỉ một chút nữa thôi.”

Giờ thì trong tôi hoà lẫn giữa nước mưa và mồ hôi, máu và nước mắt. Một tiếng “rắc” vang lên, tôi mừng rỡ như điên khi thấy mảnh kính rạn nứt rồi. Tôi đập thêm cái nữa, mảnh kính đã hoàn toàn tan vỡ. Tôi vội chui đầu vào trong xe nhưng than ôi, mọi người đã biến mất rồi.

“Bắc Cung Phồn Di, cô ra đây cho tôi, trả người thân cho tôi.”

Tôi như một kẻ điên ngửa mặt lên trời mưa gió mà gào thét trong tuyệt vọng. Không một ai trả lời, chỉ có tiếng mưa gió sấm chớp như muốn xé toạt màn đêm và cả linh hồn tôi.

“Bắc Cung Phồn Di, cô muốn thân xác này chứ gì, hay cô muốn linh hồn? Chỉ cần cô để người thân của tôi được sống, cô muốn gì tôi cũng đưa.”

Không lâu sau, quả nhiên cô ta xuất hiện, một hình dạng nguyên vẹn.

“Linh hồn yếu đuối, người nhận thua rồi sao? Người vốn phải nên biết từ đầu mà ngoan ngoãn giao nộp thân xác đó cho ta rồi. Ta đã đánh giá thấp người đó, người đã có được sức mạnh mà không phải Cảnh Dã cho. Người đã có thể thấy được tất cả. Nhưng mà như vậy càng tốt, ta có thể dễ dàng chiếm lấy thân xác đó rồi.”

“Đúng vậy, ta đã biết hết. Vậy nên ta thà chết đi chứ sẽ không bao giờ làm con rối của cô nữa.”

“Vậy Thanh Phù thì sao? Nếu như hẳn biết người vì người thân kiếp này mà phế bỏ thân xác. Chắc hẳn sẽ tức đến tự tử mất, dụng tâm mấy trăm năm cơ mà. Ta vẫn đang nghĩ, người rốt cuộc là yêu Thanh Phù hay yêu gia đình người?”

Tôi yêu Cảnh Dã hay yêu gia đình mình? Đến chính tôi còn không có câu trả lời cơ mà. Tôi đương nhiên yêu anh ấy, yêu anh ấy từ rất lâu rất lâu trước đây. Vì yêu anh ấy mà từ bỏ chấp niệm chuyển thế đầu thai, một lòng nghe anh ấy sắp xếp. Vì yêu anh ấy mà không màng bị cô ta chiếm xác cũng phải đến bên anh ấy khi anh ấy cô đơn đau khổ.

Nhưng gia đình tôi, họ đâu có lỗi gì. Và chính họ đã cho tôi nguồn sức mạnh để chống lại cô ta. Biến tôi từ một người sợ hãi cô ta thành một người dám đối đầu ngang hàng với cô ta. Cảnh Dã anh ấy không phải người bình thường, sinh mệnh của anh ấy tự mình nắm giữ trong tay. Mất đi tôi, có lẽ anh ấy sẽ không sao đâu, có lẽ vậy.

Bản thân tôi tồn tại đã là một điều sai trái, tôi vốn dĩ không nên tồn tại. Vì sự tồn tại của tôi mà khiến bao nhiêu người, bao nhiêu kiếp phải chết oan uổng. Hay vốn dĩ ngày mà tôi được sinh ra là để định sẵn phải có ngày này rồi. Như vậy, còn để tôi sinh ra làm gì, thật mỉa mai biết bao nhiêu.

Tôi ngồi bệch dưới mưa, hoàn toàn giống như kẻ bại trận. Cô ta như không nhìn nổi nữa mà hỏi: “Linh hồn yếu đuối, đã quyết định chưa. Nếu như còn chậm trễ, ta không chắc bọn chúng còn sống hay không.”

TÂN NƯƠNG LÀ NỮ QUỶ

Độc Hành Nhân

dtv-ebook.com

Chương 31: Hoàn Văn

“Tôi đồng ý!”

Ba chữ ấy thốt ra khỏi miệng tôi trong sự tan nát cõi lòng. Lai sinh, tôi được sống trong nhung lụa, có tiền có quyền. Vì vậy mà tôi đâu thể mặc cho họ chết đi. Tình yêu ư? Trái tim tôi vỡ tan rồi. Liệu Cảnh Dã kiếp này có còn giúp tôi lai sinh ở kiếp sau hay không. Hay anh ấy từ đây sống trong cô độc một mình mãi mãi, khép mình trong tội lỗi và bi thương.

Cô ta cất một tràng cười đắc thắng rồi nói: “Ta không thể chiếm giữ thân xác của người lâu được. Nếu người muốn cứu gia đình mình, hãy phối hợp với ta.”

Cô ta ném xuống cho tôi một tấm da người có khắc chữ, tôi đọc nó mà lệ rơi nhoè cả mắt. Tôi cắn môi, cắn đếm mức chảy máu, máu tanh hoà quyện với nước mưa chảy vào trong miệng tôi.

Sau khi được cô ta thả ra, tôi đưa ba người họ về lại khách sạn. Họ đều mệt nhoài ngủ li bì, còn riêng tôi trải qua một đêm thức trắng.

Thời hạn đã đến, 9 giờ sáng hôm sau tôi cùng cô ta đến căn hộ của Cảnh Dã. Anh ấy cũng giống như đã một đêm không ngủ rồi, anh ấy phờ phạt như người bệnh nặng. Không biết anh ấy có biết được điều gì không, chỉ là trông thấy tôi, anh ấy vươn tay quàng qua cổ tôi giữ lại, sau đó phủ lên môi tôi một nụ hôn.

Nụ hôn ấy rất nhẹ nhàng, nó không giống như là hôn, mà chỉ là một sự hỏi thăm. Tôi nghe một giọt lệ ấm nóng rơi xuống vươn trên môi mình, là

nước mắt của Cảnh Dã, tại sao anh ấy lại khóc?

Tôi lấy con dao trong túi quần ra, run rẩy đâm anh ấy một cái. Cảnh Dã dừng lại, anh không hoảng loạn, không bất ngờ mà chỉ từ tốn thả tôi ra. Anh ấy không nhìn vết đâm dưới bụng mà chỉ lẳng lẳng nhìn tôi, trong đôi mắt ấy chứa đầy buồn thương, oán giận.

“Cảnh Dã, xin lỗi anh!”

Tôi không nói thành lời, chỉ nghèn nghẹn câu ấy trong cổ họng. Con dao đó là cô ta đưa cho tôi, nó được làm bằng xương con quái vật nào đó. Theo lời cô ta, nó không hề gì với Cảnh Dã, chỉ là hút mất chút pháp lực của anh mà thôi.

Cô ta xuất hiện, trong cái hình dạng đang hoàn và rõ ràng. Cảnh Dã đảo mắt nhìn cô ta, không rõ là vui hay buồn. Cô ta nhìn tôi rồi nhìn Cảnh Dã, đặc ý nói: “Thanh Phù, linh hồn yếu đuối phản bội người rồi. Cô ta vì gia đình mình mà bán đứng người, đâm người một dao theo ý của ta. Người biết con dao đó là gì mà, phải không?”

Tôi run rẩy nhìn Cảnh Dã, lông mày anh ấy hơi nhíu lên, điều đó chứng tỏ con dao đó không hề tầm thường. Tôi bị cô ta lừa rồi, thì ra tôi vẫn là ngu ngốc như vậy. Cô ta lại tiếp tục nói: “Nhưng ta có thuốc giải, nếu như người đâm cô ta, ta sẽ đưa thuốc giải cho người. Nếu không, lần này người không xong rồi.”

Cảnh Dã rút con dao trong bụng ra, dần dần đưa lên ngang ngực. Tôi nuốt khan, câu nói của cô ta đem qua vang vọng lại trong đầu tôi: “Khi Thanh Phù đâm con dao đó vào tim người, sẽ là lúc đoá hoa bỉ ngạn trên vai người và ta hợp lại hoàn chỉnh. Khi ấy, linh hồn người sẽ tan biến. Và ta sẽ chiếm giữ thân xác của người, từ đây thay người sống tiếp một đời bất tử.”

Nước mắt tôi không ngừng tuôn trào, khoảnh khắc trước giây phút chia ly tử biệt này mới thể lượng làm sao. Cảnh Dã vẻ mặt lạnh tanh giờ con dao lên, vẻ mặt này tôi đã nhìn thấy qua ở đâu rồi. Là lúc moi tim tế thần thú Trá Dữ, đúng rồi, anh ấy lại muốn hy sinh sao?

“Nửa hồn vương vấn nơi mồ lạnh

Nửa hồn thanh thản bước luân hồi!”

Đó là câu nói duy nhất mà Cảnh Dã nói khi đâm dao vào ngực mình.

Tôi gào thét tên anh, nhào tới giành lấy con dao trong vô vọng và đã quá muộn. Bởi vì Cảnh Dã đã đâm vào ngực anh ấy rồi. Cảnh Dã khụy xuống đất, máu thấm đỏ cả chiếc áo sơ mi trắng. Tôi cuống quýt ấn vào chỗ dao đâm để ngăn không cho máu chảy, vừa khóc: “Sao anh lại làm như thế. Tại sao chứ?”

Cảnh Dã vươn tay âu yếm sờ lên má tôi, anh nở một nụ cười: “Di Di ngốc! Anh đã từng nói với em rồi. Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, hãy nói với anh, đừng sợ. Cho dù hiện tại Tử Thần có đến đòi mạng, anh cũng sẽ chết thay em.”

“Không được, anh không thể chết. Người đáng chết là em, là em này.”

Tôi ôm lấy Cảnh Dã, sau đó quay đầu nhìn cô ta. Vẻ mặt cô ta vẫn thất vọng như vậy, giống như lần đó cô ta điều khiển thần thú Trá Dữ vậy. Không đúng, cô ta giống như đang tuyệt vọng vậy. Lúc này nên ngoài có người đẩy cửa đi vào, là bà đồng. Nhìn thấy Cảnh Dã nằm dưới vũng máu, bà ta thoáng chút kinh ngạc rồi chăm chăm nhìn cô ta.

Đem trong túi xách ra một tờ giấy cũ kỹ, bà đồng nói: “Bắc Cung Phồn Di, người hết thời gian rồi. Bọn họ ở dưới đã chuẩn bị bắt người đi, nên người mới làm tới nước này phải không? Nếu như chiếm được thân xác ấy, người đường hoàng là con người rồi.”

Bà đồng nhìn tôi và Cảnh Dã rồi nói tiếp: “Rất tiếc, người lại thua rồi. Người chưa bao giờ thắng được Thanh Phù.”

Cô ta ra sức lắc đầu, giống như không chấp nhận nỗi sự thật. Bất chợt cô ta dừng lại rồi nhìn ra cửa, bên ngoài có một người lăn xe lăn đi vào. Người đó mặc bộ Tăng y, đầu không còn tóc, là một người xuất gia.

Tôi vừa kịp nhìn thấy mặt người đó, người đó đã vội lăn xe trở ra. Tôi không nhìn nhầm, đó chính là Phàn Vĩ, cậu ấy đã xuất gia rồi. Bóng Tăng vừa khuất, cô ta đã vội vã chạy theo. Bà đồng đi đến xem vết thương cho Cảnh Dã, sau đó cho anh ấy uống loại thuốc gì đó.

Bởi vì không phải là loại vết thương bình thường, nếu đã uống được thuốc giải sẽ lành lại trong chớp mắt. Bà đồng nói với Cảnh Dã đã sắp xếp xong rồi, mặc dù tôi không hiểu gì nhưng cũng không muốn hỏi nữa.

Hai người đó cứ mất tích như thế đến ba ngày sau mới xuất hiện. Câu chuyện đại khái là sau lần tai nạn đó, Phàn Vĩ đã nhìn rõ kiếp trước, cuối cùng xuống tóc quy y. Ba ngày giải nói, ân oán giữa hai bọn họ đã có thể hoá giải. Cô ta đồng ý để cho Phàn Vĩ giúp đỡ lai sinh, nhưng cô ta bị dính lời nguyện, nếu như chưa xuất giá thì không thể siêu sinh.

Nhưng ai sẽ cưới một con quỷ? Chỉ có thể là Cảnh Dã mà thôi.

Thời gian không còn nhiều nữa, bà đồng đã tìm được một bộ áo cưới gần giống cái áo của cô ta. Chọn đại một ngày làm lễ bái đường. Nhà cũng đã cháy rồi, vì vậy bốn ngày sau, trước mặt vài người thân thích, làm một lễ cưới đơn giản.

Bà đồng tìm được một nơi bày tiệc nhỏ trong núi. Tôi cũng đồng ý cho cô ta mượn xác một ngày. Truyền thông đưa tin ảnh hậu Ninh Phồn Di kết hôn với bạn trai pháp y tại một lễ đường nhỏ trong núi. Bạn bè trong giới đều không được mời đến dự, nghe nói gia thế của cô dâu rất lớn, không muốn để lộ ra ngoài.

Thực chất không ai biết rằng cô dâu không phải tôi, mà cô dâu là một nữ quỷ. Lễ thành hôn, bọn họ đều chỉ bái thiên địa sơn thần.

Đêm ấy, cô ta viết một bức thư để lại cho tôi rồi giao trả thân xác. Trong thư, cô ta nói với tôi, cô ta đã để lại nửa linh hồn còn lại cho tôi, chỉ có ý niệm của cô ta về dưới chịu tội. Từ đây, tôi đã có một linh hồn nguyên vẹn, tôi đã có thể sống như một người bình thường. Bà đồng nhìn về núi rừng, nở một nụ cười nhẹ nhõm nói với tôi: “Cô ấy đi rồi, Quỷ Sai đã đưa ý niệm của cô ấy đi rồi. Cô ấy đi rất thanh thản.”

Một tháng sau, ba chúng tôi đến chùa gặp Phàn Vĩ, cậu ấy không nói nhiều nữa, nhìn cậu ấy rất thanh thản. Lúc ra đến cổng chùa, đột nhiên bà đồng quay đầu lại rồi mỉm cười. Tôi hỏi bà cười vì cái gì, bà ấy nói: “Quý nhi, nó cũng được đi rồi. Vừa nãy nó đến bái tạ cô.”

Tôi cũng cười, kể từ khi đó tôi đã là một người bình thường, không còn nhìn thấy mấy thứ đó nữa. Nghe Cảnh Dã nói, Kha Vĩnh Trạch vỡ trận đang bị truy nã rồi. Vừa ra khỏi cổng chùa, bà đồng nói với Cảnh Dã: “Thanh Phù, cuối cùng ngươi cũng được mãn nguyện rồi. Sống cho tốt nhé, vĩnh biệt.”

“Bà đồng, bà phải đi rồi sao?”

Tôi hỏi, bà đồng lại cười nói: “Ta đương nhiên phải đi, sống hơn năm trăm năm rồi, còn tham gì nữa.”

“Bà rốt cuộc là ai?”

“Ta là một bà đồng ương dờ sống cùng thời với Thanh Phù, hắn là một pháp sư tài giỏi, có khả năng thấy trước tương lai. Năm xưa hắn thấy ngày hôm nay, nên khi ngươi tiến vào vòng luân hồi chuyển thế hắn đã độ cho ta một pháp thuật, để ta đi theo bảo vệ ngươi. Hắn đã nghịch thiên không ít lần, nhưng cũng làm không ít việc thiện. Tuy nhiên bị trời đánh lần đó hắn

triệt để phế rồi, lai sinh lần này cũng không tệ, tuy rằng mồ côi cha mẹ, nhưng kết giao toàn người tốt. Cuộc sống cũng rất thoải mái.”

Người tốt? Tôi chợt nghĩ đến Kha Vĩnh Trạch mà sầu. Cảnh Dã trợn mắt nhìn bà đồng nói: “Đi đi, cố gắng cho tốt. Kiếp sau gặp lại.”

“Vĩnh viễn cũng đừng gặp lại, ta không còn nợ người gì nữa rồi.”

Bà đồng gắt gỏng, Cảnh Dã bật cười rồi gật đầu, sau đó bà một thân cô độc bước đi. Cảnh Dã nắm lấy tay tôi, cả hai dạo bước trên con đường đầy hoa cải nở. Từ đây, tôi đã có thể sống bình thường, với một linh hồn hoàn chỉnh.

Nửa năm sau, truyền thông đưa tin ảnh hậu Ninh Phồn Di sau khi kết hôn đã rời khỏi giới giải trí, cùng chồng về Pháp kế nghiệp gia đình. Chương trình giải trí xàm xí buổi sáng phát trên tivi, người giúp việc bận rộn lau chùi. Mẹ kể tôi đang nấu ăn trong bếp, Vị Ương lẩn xẩn vì trễ việc ở công ty đến buồn cười. Tôi đứng ngoài ban công nhìn cây xanh hoa lá nở rộ bạt ngàn xung quanh toà lâu đài. Bố tôi ngồi trước sân đọc sách, thi thoảng có cấp dưới ra vào báo cáo sổ sách.

Cảnh Dã trở về từ viện pháp y, anh ấy đến bên cạnh tôi nhìn nắng sớm. Đây là khung cảnh tôi mơ ước gần ấy năm, cuối cùng cũng thành hiện thực. Mẹ kể đã nấu xong bữa sáng, người giúp việc ra sân mời bố tôi. Đây cũng là một trong những bữa sáng thường lệ trong suốt nửa năm nay. Mọi người ở trên bàn ăn nói cười rôm rả, bố tôi luôn hỏi han Cảnh Dã về công việc mà ông ấy giới thiệu ở viện pháp y thế nào.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trở Về - Tiếng Ai Lúc Nửa Đêm

Chương 2: Nửa Đoá Bì Ngạn - Nỗi Sợ Vô Hình

Chương 3: Giá Y - Bóng Ai Trong Gương

Chương 4: Ai Khóc Thương Đêm Nay

Chương 5: Án Mạng Lúc 0 Giờ

Chương 6: Sợ Hải Tuyệt Vọng

Chương 7: Mộng Cảnh

Chương 8: Trời Tru Đất Diệt

Chương 9: Nhận Định Thân Phận

Chương 10: Bắc Cung Phồn Di

Chương 11: Giấc Mơ Hai Tầng

Chương 12: Mượn Xác Hoàn Hồn

Chương 13: Người Ngoài Mộng Cảnh

Chương 14: Hồn Chiến

Chương 15: Máu Có Tất Dụng

Chương 16: Tránh Đầu Gặp Đuôi

Chương 17: Mộc Phù Sinh

Chương 18: Bóng Một Đứa Trẻ

Chương 19: Hai Bức Hoạ

Chương 20: Mâu Thuẫn

Chương 21: Ninh Vị Ương

Chương 22: Giá Y Rách

Chương 23: Mạnh Mẽ Chiếm Xác

Chương 24: Người Trong Quan Tài

Chương 25: Chuyện Cũ Đau Thương

Chương 26: Thanh Phù

Chương 27: Một Tay Tính Toán

[Chương 28: Ai Hát Đồng Dao?](#)

[Chương 29: Quý Nhi](#)

[Chương 30: Lựa Chọn Mía Mai](#)

[Chương 31: Hoàn Vãn](#)